

TỰ DO NGÔN LUẬN

Chủ nhiệm
Lm CHÂN TÍN
Ban biên tập
Lm NGUYỄN VĂN ĐÀI
Lm PHAN VĂN LỢI
Lm NGUYỄN VĂN LÝ
Gv NGUYỄN KHẮC TOÀN

Tiếng nói của Người Dân Việt Nam đòi Quyền Tự Do Thông Tin Ngôn Luận

T hảm thía niềm đau Quốc hận !!!

Ngày Quốc hận 30 tháng 4 lần thứ 32 lại về với toàn thể dân tộc trong bối cảnh tại Việt Nam, bạo quyền Cộng sản đang ra sức đàn áp qui mô các vị lãnh đạo tinh thần, các nhà đấu tranh dân chủ, các công nhân đình công và các dân oan khiếu kiện... Trước hết, chúng ta kính cần dâng nén hương lòng tưởng niệm các con dân đất Việt, nhất là tại miền Nam, đã hy sinh vì lý tưởng tự do trước và sau ngày 30-4-1975, đã bỏ mình tại chiến trường, trong tù ngục, giữa rừng sâu và trên biển cả, để hét lên cho thế giới thấy dân tộc Việt Nam chúng ta là dân tộc anh dũng bất khuất, không chịu sống quý.

Ngày Quốc hận 30 tháng 4 gọi là trở về với toàn thể dân tộc, bởi lẽ đây là nỗi đau chung, nỗi đau rộng lớn bao trùm từ quốc nội ra tới hải ngoại, phủ lên hầu hết mọi đứa con của Mẹ Việt. Nó chẳng đơn giản là nỗi thương nhớ Quê nhà đã phải rời bỏ hay nhung nhớ Thân thuộc đã ra xứ người, cách nhau nửa vòng trái đất, trùng khơi vạn dặm, nhưng là một nỗi đoạn trường thấm thía đã kéo dài gần một phần ba thế kỷ.

Đúng thế, cách đây 32 năm, cuộc chiến VN chấm dứt với sự toàn thắng của lực lượng miền Bắc. Sách lược xích hóa thế giới của cộng sản quốc tế đã đạt được một "thành công lừng lẫy". Chủ trương nhuộm đỏ toàn cầu được Liên Xô phát động công khai từ Lênin qua các cuộc xâm nhập và thôn tính các nước Đông Âu, rồi dùng các chi bộ CS, các đảng CS dưới quyền chỉ huy của Đệ III Quốc Tế để xâm chiếm nhiều quốc gia khác, đã tiến một bước lớn tại châu Á, trên toàn bộ đất Việt.

Nhưng đó chỉ là chiến thắng của những lãnh đạo cộng sản ứ trần bản năng quyền lực, ám ảnh cuồng vọng thống trị, muốn bắt tất cả nhân loại phải quỳ dưới chân, làm nô lệ cho mình. Từ nhà ngục miền Bắc, thi sĩ Nguyễn Chí Thiện cùng các bạn tù nghe tin "giải phóng", đã buông tay thất vọng, rồi chưỡi đồng miền Nam hèn nhát. Bên vệ đường thành phố Sài Gòn còn ngổn ngang, một Dương Thu Hương ngồi khóc tức tưởi, một Nguyễn Khắc Toàn đứng trân bàng hoàng vì thấy mình đã bị lừa gạt một cách trắng trợn. Và chắc chắn vô số người miền Bắc từng được "bác đảng" kêu gọi "cán đấu hạt muối, sẻ nửa bát cơm" để cứu giúp đồng bào ruột thịt miền Nam bị Mỹ Ngụy áp bức bóc lột, nay mới thấy chân tướng các lãnh đạo CS và thực chất cuộc "chống Mỹ cứu nước!" Thế nhưng đó chỉ mới là khởi điểm cho niềm đau Quốc hận. Vì chỉ một thời gian ngắn, toàn thể dân tộc đã phải quần quai trong cái gọi là xã hội xã hội chủ nghĩa, được khởi sự xây dựng với ba thành tố: một chủ nghĩa phi nhân sai lạc, một chế độ gian dối bạo tàn và một chính đảng độc tài sứt máu.

1- Thành tố thứ nhất, tức cái chủ nghĩa phi nhân sai lạc mang tên học thuyết Mác-xít, bắt đầu hoành hành trên cả nước. Nó được nhồi nhét vào đầu óc từ ông già bà cả đến thiếu niên nhi đồng, qua các phương tiện truyền thông, các buổi học tập chính trị, các giáo khoa nhà trường, kể cả trường đạo, và đến nay vẫn vậy. Bao nhiêu giá trị văn hóa, đạo đức cao đẹp ngàn đời vốn đã được tổ tiên xây dựng và bồi đắp nhờ sự trợ lực của các tôn giáo, nay bị thứ chủ nghĩa duy vật vô thần, lai căng tởm tệ đó coi khinh, xóa bỏ. Gia đình, tôn giáo, tổ quốc chỉ còn là những khái niệm vô nghĩa và bị thay thế bởi đảng, lãnh tụ, giai cấp, quốc tế vô sản, thế giới đại đồng... Lãnh đạo Cộng sản sẵn sàng dâng đất dâng biển qua hiệp định lãnh thổ và lãnh hải với Trung Quốc năm 1999 và 2000. Đầu tháng 3-2007 mới đây, dù bị những người yêu nước phản đối, bộ chính trị đảng lại ra một quyết định tày trời: xây dựng trụ sở Quốc hội mới ngay trong khu vực di tích lịch sử Hoàng thành Đại La - Thăng Long thời Lý - Trần - Lê được phát hiện từ mùa xuân năm 2003. Mục đích là hạ thấp việc kỷ niệm Nghìn năm Thăng Long (1010-2010), tăng công với Bắc triều vốn không ưa nghe nói đến Lý Thường Kiệt và Trần Hưng Đạo...

Luân lý truyền thống phải nhường chỗ cho cái gọi là "đạo đức cách mạng" vốn chỉ gồm những "sát đức" (không phải nhân đức) là dò xét, tố cáo, hận thù, vâng phục đảng... Lòng nhân ái, sự tha thứ, đức bao dung bị phê phán là hèn yếu, ủy mị. Yêu nước đồng hóa với yêu đảng, yêu xã hội chủ nghĩa. Hậu quả là trí óc và tâm hồn dân Việt tại quốc nội đã dần dần bị đầu độc. Tình người trở thành thiếu vắng, tương trợ trở nên hiếm hoi, lý luận dễ dàng ngụy biện và lương tâm đối trá cách bình thân. Biểu hiện rõ nhất là một nền y tế với cảnh "chém tiền thuốc" kẻ nghèo, xe cứu thương chở bác sĩ đi ăn nhậu, bệnh nhân bị vắt xuống bên đường...; và một nền giáo dục ngày càng suy đồi với cảnh thầy cưỡng dâm trò, học dốt vẫn lên lớp, bằng giả mọi cấp, kể cả tiến sĩ, tràn lan. **Đó là sự tàn phá tâm linh** cách ghê gớm của chủ nghĩa Mác-xít phi nhân sai lạc.

2- Thành tố thứ hai là cái chế độ gian dối bạo tàn mang tên chế độ xã hội chủ nghĩa. Khẩu hiệu "mỗi người vì mọi người", "chính quyền của dân, do dân, vì dân" luôn được cán bộ CS ngoác mồm nói to nhưng rồi chẳng thấy đâu cả, một chỉ thấy óc cá nhân, nạn bè phái, thói phe đảng mặc sức hoành hành. Xã hội Việt Nam biến thành một chợ đời cạnh tranh khốc liệt, ai nấy hầu như đạp lên nhau mà sống; biến thành một trường dạy nói dối khổng lồ, mọi người hầu hết phải tìm đủ kiểu luồn lách, thỏa hiệp để cho được việc. Cơ chế "xin-cho" được nhà nước quyết tâm duy trì bằng đủ mảnh lợi. Giấy phép mẹ, giấy phép con, giấy phép cháu lúc nhúc sinh sản. Lệnh trung ương, lệnh địa phương, lệnh văn bản, lệnh truyền miệng tha hồ ban ra. Tham nhũng, hối lộ trở thành chuyện bình thường. Đàn áp, bóc lột xảy ra như cơm bữa. Cán bộ viên chức hầu hết trở thành những ông trời con tham lam và gian dối. Ai chẳng biết các ông bà trong bộ chính trị và trung ương đảng là những người giàu nhất Việt Nam. Một đảng viên tên Phan Văn Trung vừa gửi một lá thư tố cáo thủ tướng CS Nguyễn Tấn Dũng "đã hình thành một nhóm tư bản dưới trướng và tạo mọi điều kiện để nhóm này thâu tóm nền kinh tế VN hầu thực hiện mưu đồ dơ bẩn. Tài sản ông ta có hiện nay đã đưa ông ta trở thành người giàu nhất châu Á" (VNN 27-04-2007).

Công an cảnh sát đã sổ trở nên những hung thần mù quáng và tàn bạo. Việc đàn áp dân oan cách nhứt tâm ---->

**TRONG
SỐ NÀY**

- Trg 01 ▶ **Thảm thúia niềm đau Quốc Hận!!!**
 - Trg 03 ▶ **Hải ngoại Huyết thư 1**
-Nguyễn Anh Tuấn
 - Trg 06 ▶ **141 Tổ chức Nhân quyền Thế giới lên tiếng tố cáo...**
-UBBVQLN Việt Nam
 - Trg 08 ▶ **Tâm thư ngõ gởi Hàng Lãnh đạo GHCG V.Nam**
-Nhóm Lm Ng.Kim Điền
 - Trg 09 ▶ **Gia đình Phật tử sóng gió. NN mở chiến dịch dân áp**
-Phòng TTPGQT
 - Trg 12 ▶ **Xin đừng mâu thuẫn với chính mình**
-Ms Huỳnh Quốc Bình
 - Trg 15 ▶ **Người CGVN phải làm gì và có vai trò nào đối với...**
-Lm Phan An Bình
 - Trg 17 ▶ **Đảng CSVN nuôi dưỡng tham nhũng.**
-Lý Thanh Trục
 - Trg 19 ▶ **Cách mạng Dân chủ VN sẽ xảy ra hay không?**
-Chu Chi Nam
 - Trg 21 ▶ **Lễ tưởng niệm Quốc Hận 30-4 và thế hệ trẻ**
-Phùng Ngọc Sa
 - Trg 23 ▶ **Tiếng thét từ lương tâm**
-Hoàng Phong Linh
 - Trg 24 ▶ **Bức thư mật liên quan đến cuộc đời Hồ Chí Minh**
-Vợ chồng Ng. Thị Vàng
 - Trg 26 ▶ **Tội tà trời đã khởi đầu?**
-Bùi Tín
 - Trg 28 ▶ **Giáo dục VN hiện tại: cần nguyên suy thoái (tiếp)**
-Trần Gia Phụng
 - Trg 31 ▶ **Thương lắm Nhân ơi!**
-Trần Khải Thanh Thủy
- Rải rác ▶ Tin tức

**QUYẾT TẮT CHAY
BẦU CỬ
NGÀY 20-5-2007 !
TOÀN DÂN MẶC
ÁO TRẮNG TRONG
NGÀY NÀY ĐỂ
BÀY TỎ THÁI ĐỘ**

...và trắng trợn tại văn phòng tiếp dân Trung ương 1 ở Hà Nội và văn phòng tiếp dân Trung ương 2 tại Sài Gòn là thành tích của nhiều kẻ mang danh bạn dân nhưng thực chất là côn đồ, chỉ biết làm theo mệnh lệnh chứ không làm theo luật pháp, lại càng không theo lương tâm. Chính quyền chủ yếu bóc lột nhân dân, lừa gạt quốc tế và khai thác đồng bào hải ngoại. Luật pháp chủ yếu nghiêm trị những người ngoài đảng. Vụ án đất ở Đồ Sơn, ở Gò Vấp là những bằng chứng. Dân thường yếu thế, không tiền bạc trở thành bơ vơ, bị gạt ra bên lề cuộc sống: hoặc vất vưởng đầu đường xó chợ, vật vạ trước cửa quan im lìm, do đã bị cán bộ tước đoạt đất đai, ruộng vườn, nhà cửa qua trò quỷ thuật “quy hoạch phát triển”, hoặc bị bóc lột bởi công ty ngoại quốc đến đầu tư, bị khai thác tình dục và sức khỏe bởi bao chủ nhân ở nước ngoài. **Đó là sự tàn phá xã hội** cách ghê gớm của chế độ bạo tàn gian dối.

3- Thành tố thứ ba là cái chính đảng độc tài sát máu mang tên đảng Cộng sản. Từ ngày được thành lập bởi tên tội đồ dân tộc số một là Hồ Chí Minh, đảng chính trị đó đã coi cả tổ quốc như tài sản riêng, biến cả đất nước thành một nhà tù và đối xử với toàn dân như lũ tội mọi. Quốc hội, tòa án, chính quyền cũng có như ai, nhưng đó không phải là chế độ tam quyền phân lập mà là tam quyền phân công theo sự chỉ đạo của đảng cộng sản. Đảng ngang nhiên chuẩn bị cuộc bầu cử Quốc hội sắp tới với đủ mách lới gian dối và cưỡng bức không cần che đậy. Các quyền lực khác như cảnh sát quân đội, báo chí truyền thông nói chung đều bị buộc trở thành công cụ sát máu và vô lương tâm. Báo chí tư nhân không được quyền hiện hữu. Thậm chí các tôn giáo, các chức sắc cũng bị thuần hóa, quốc doanh hóa một phần để trở thành nô bộc im lặng và ngoan ngoãn. Vụ án linh mục Nguyễn Văn Lý bất công như thế, với cảnh bịt miệng tàn bạo như thế, gây phẫn nộ cho toàn thể năm châu, thế mà vẫn có những đồng đạo của cha một mực câm miệng không bênh vực, ngược lại vu cáo cha làm chính trị, coi thường giáo luật, chống lệnh bề trên... khiến đảng vô cùng đắc ý vì công lao thuần hóa của đảng đã đạt kết quả!

Mọi người dân trong nước bị đảng xem như con cái để xoa đầu dạy dỗ, xem như con ờ để sai bảo bóc lột, xem như con vật để bịt miệng giam nhốt, xem như con nợ để bán cho nước ngoài và xem như con tin để thương lượng với quốc tế. Đó là trường hợp các nhà dân chủ đang bị cầm tù. Họ là những lá bài CS luôn có trong tay để xòe ra khi cần trên bàn mặc cả. Nhân dân và nhất là giới trẻ bị nhồi sọ để chỉ còn xem đảng CS như đảng tuyên phán chân lý, chỉ dạy đạo đức, thông ban ân huệ. Có gì mà không phải xin đảng và nhà nước rồi được nhà nước và đảng ban cho nhiều ít tùy mức độ từng phục hay biết điều. Nồi giống Việt ngàn năm kiêu hùng, muốn đời đứng thẳng, chiến thắng hết mọi kẻ thù, nay như phải cúi đầu quy lụy đảng cộng sản độc tôn và độc ác, bị đảng làm cho ra hèn nhát và khiếp nhược. **Đó là sự tàn phá dân tộc** cách ghê gớm của cái chính đảng sát máu và độc tài.

Nỗi đau sâu thẳm của mỗi người chúng ta, nỗi nhục lớn lao cho dân tộc chúng ta trong mùa Quốc hận này nằm ở chỗ đó, chứ không nằm ở thân phận nhược tiểu, tình trạng đói nghèo như bao nhiêu nước thuộc thế giới thứ ba. Nỗi đau và nỗi nhục thẳm thía này càng gia tăng vì trong những năm tháng gần đây, bạo quyền Cộng sản đang tìm cách ngăn cản, trấn áp, trả thù những con dân can đảm tại quốc nội lẫn hải ngoại, cách cá nhân hoặc tập thể, quyết liều mình để rửa sạch nỗi nhục, xoa dịu nỗi đau, khử trừ mối họa mà Mẹ Âu Cơ, Quốc Tổ Hùng vương và bao Anh hùng dân tộc đời mở sống lại cũng không thể hiểu nổi và ngờ nổi. Vậy còn chờ đợi gì mà không biển niềm đau chung thành sức mạnh tổng hợp, nỗi hận chung thành mối dây liên kết, để cùng chung tay thực hiện đại cuộc xây dựng một nước Việt Nam đa nguyên đa đảng, dân chủ nhân quyền? **BAN BIÊN TẬP**

Babui – Danchimviet.com

HẢI NGOẠI HUYẾT THƯ SỐ 1

Chiếu theo Hiến pháp nước CHXHCN VN

LM NGUYỄN VĂN LÝ VÀ ĐẢNG CSVN

ai là người vi phạm hiến pháp quốc gia

Nguyễn Anh Tuấn

Người gửi:

Nguyễn Anh Tuấn, Đại diện Nhóm Nghiên cứu Khoa học Chính trị cho Dân chủ Việt Nam (The Political Science Study Group for VietNam Democracy). -

Nơi nhận:

- Tổ chức Liên Hiệp Quốc
- Lãnh tụ các Quốc Gia yêu chuộng Hòa bình và Công lý trên toàn thế giới
- Các nhà Lãnh đạo Tinh thần các Tôn giáo, tầng lớp Trí thức và toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài nước.

Kính thưa toàn thể Quý Vị và toàn thể Đồng Bào,

Chiến tranh Việt Nam đã chấm dứt từ ngày 30-4-1975 đến nay đã hơn 32 năm. Chiến tranh đã chấm dứt, nhưng những xung đột hận thù vẫn chưa bao giờ chấm dứt trên bi kịch của Việt Nam. Bi kịch này đã đến lúc cần chấm dứt bằng mọi giá đúng như tinh thần của Bản Tuyên Ngôn Độc Lập của Hoa Kỳ do Thomas Jefferson đã viết ra ngày 4-7-1776: "Đấng Tạo Hoá đã sinh ra con người và ban cho họ những quyền không thể chối bỏ được. Đó là quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc." Và Bản Tuyên Ngôn Độc Lập do Hồ Chí Minh đọc lên ngày 2-9-1945 tại miền Bắc Việt Nam đã sao chép nguyên văn của Bản Tuyên Ngôn Độc Lập của Hoa Kỳ. Nhưng đã 62 năm qua đi (1945-2007) HCM và Đảng CSVN đã tước đoạt quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc của toàn dân VN. Tại sao? Đã để lúc đảng CSVN phải trả lời trước lịch sử. Ở đâu có tước đoạt, ức chế và đàn áp con người, ở đó có sự tranh đấu để đòi lại quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc của họ. Đó là quy luật sinh tồn và tiến hóa của tự nhiên.

Và linh mục Nguyễn Văn Lý và các nhà tranh đấu cho dân chủ VN đã từ lâu đứng lên đòi lại tự do dân chủ và tự do tôn giáo cho người dân Việt. Đây là cuộc tranh đấu không chỉ xảy ra mới đây, nhưng nó đã kéo dài 145

năm, kể từ ngày cụ Trương Định nổi lên tại Chợ Lớn, Tân An và Gò Công vào năm 1862 để chống thực dân Pháp (1862-2007) để đòi tự do dân chủ và độc lập cho Việt Nam. Và dòng lịch sử ấy đang được tiếp nối bởi những con người VN trong thời đại toàn cầu hóa. Tranh đấu để làm gì hay chỉ đòi lại quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc của con người mà bản Tuyên Ngôn Độc Lập do HCM đã long trọng đọc lên 62 năm qua, cũng như bốn bản Hiến Pháp đã được đảng CSVN viết ra đều đã quy định và cam kết đảm bảo, thì nay đã đến lúc người CSVN phải tôn trọng và thực thi.

Vì thế chúng tôi mạo muội gửi tới toàn thể Quý vị và Đồng Bào VN trong và ngoài nước bức tâm thư này, để mong tất cả Quý Vị tiếp tay với chúng tôi, cùng với linh mục Nguyễn Văn Lý và các nhà tranh đấu cho dân chủ tại VN chấm dứt bi kịch đẫm máu đã kéo dài suốt 145 năm qua, bằng cách buộc nhà cầm quyền VN phải tôn trọng tinh thần bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền của Liên Hiệp Quốc mà VN là một thành viên, cũng như tôn trọng và thực thi các luật lệ quốc tế của tổ chức WTO mà VN mới là thành viên; và đồng thời tôn trọng tinh thần của bản Tuyên Ngôn Độc Lập và tôn trọng Hiến Pháp năm 1945 do HCM và đảng CSVN đã viết ra từ 62 năm qua. Đã đến lúc đảng CSVN phải chấm dứt tất cả mọi hình thức lừa đảo gạt gẫm để nhìn vào sự thật, để thấy chính họ là những kẻ đã gieo bao cái chết đáng cay cho dân tộc Việt Nam.

Vụ bắt bớ và kết án linh mục Nguyễn Văn Lý và các nhà tranh đấu dân chủ của nhà cầm quyền CSVN đang gây nên những cơn sốt chính trị và tạo ra những làn sóng phản uất trào dâng khắp nơi. Tại sao kẻ cướp không bắt, không kết án mà lại đi bắt và kết án thầy tu? Tất cả những hành vi đàn áp, khống chế, khủng bố và vây hãm linh mục Nguyễn Văn Lý và các nhà tranh đấu cho dân chủ và tự

do tôn giáo có hợp hiến và hợp pháp không? Ai có quyền viết Hiến pháp quốc gia, toàn dân hay đảng phái chính trị? Tại sao nhà nước VNDCCH và nhà nước CHXHCNVN lại có tới bốn bản hiến pháp? Nội dung bốn bản hiến pháp này nói gì về quyền hạn và trách nhiệm của chính quyền, cũng như nói gì về quyền hạn và trách nhiệm của mỗi công dân? Vị trí, quyền hạn, bổn phận và trách nhiệm của các công dân do hiến pháp quy định có được những nhà nắm giữ quyền hành chính trị tôn trọng không? Nếu những người cầm quyền không tôn trọng các quyền căn bản của dân hay vi phạm hiến pháp thì quyền tài phán (jurisdiction) và quyền xét xử thuộc về cơ quan nào? Nếu các luật lệ của quốc hội và chính phủ làm ra không phù hợp với hiến pháp thì dân phải theo luật nào? Luật tối cao của quốc gia hay luật của quốc hội và chính quyền? Nếu quyền lãnh đạo quốc gia thuộc về đảng và đảng lại vi phạm hiến pháp thì ai xét xử đảng? Quốc Hội Việt Nam được thành lập để làm gì?

1- VỀ LẬP PHÁP

Làm luật cho quốc gia hay làm luật cho một đảng Cộng sản? Cơ quan có quyền hành tối thượng (sovereignty) trong chính phủ đó là quyền lập pháp, nhưng lập pháp là cái gì, trong khi quyền hiến pháp của người dân không bảo vệ được thì lập pháp cho ai? Quốc hội là nơi đại diện cho dân, nhưng lại đi phục vụ quyền lợi cho đảng chính trị, như thế quyền lập pháp còn xứng đáng với quyền tối thượng của mình nữa không?

2- VỀ HÀNH PHÁP

Cơ quan hành pháp (Executive branch) của một quốc gia nắm quyền hành lớn lao là thi hành luật pháp quốc gia (enforcement of laws). Luật đó do quốc hội làm ra hay luật đó là luật của một đảng chính trị? Có quốc gia vẫn mình nào tự xưng mình là cộng hòa dân chủ mà lại để một đảng chính trị viết luật cho quốc gia không? Cơ quan hành pháp gồm có thủ tướng, phó thủ tướng và nội các gồm có các tổng bộ trưởng thi hành luật mà để người của một đảng chính trị tác yêu tác quái, nhờn nhờn trong vòng tội lỗi và tội ác khắp nơi, tại sao cơ quan hành pháp không nhân danh luật pháp quốc gia để truy tố những phường trộm cắp đó mà lại đi bắt và kết án thầy tu đang tranh đấu cho quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc của toàn dân?

3- VỀ TƯ PHÁP

Tòa án Tối cao (the Supreme Court) của một quốc gia là cơ quan tối cao của ngành tư pháp (judicial branch) quốc gia. Bổn phận và trách nhiệm của tòa án tối cao này là bảo vệ hiến pháp, giải thích hiến pháp và duyệt tất cả luật lệ của quốc hội làm ra có hợp hiến pháp không? Và đồng thời quan sát thật kỹ xem cơ quan hành pháp có thi hành đúng hiến pháp không? Như vậy từ ngày VN có tòa án tối cao này, tòa án có khám phá ra các vụ vi hiến của quốc hội, hành pháp và đảng CSVN không? Và tòa án tối cao này đã xét xử được mấy lần? Ngoài ra nếu một đảng phái chính trị vi hiến và vi phạm luật pháp quốc gia thì tòa án tối cao này làm gì, xét xử ra sao? Đặc biệt là quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc của người dân là quyền đã được hiến định, những quyền này phải được tòa án tối cao ưu tiên bảo vệ (first priority). Tòa án tối cao không bảo vệ trật tự hiến pháp thế thì trật tự quốc gia còn ai bảo vệ và duy trì đây? Chẳng lẽ tòa án tối cao không hiểu được luật pháp quốc gia hay sao?

Thưa quý vị và toàn thể đồng bào,

Trên đây là một số các thắc mắc mà chúng tôi xin được phép gửi tới tất cả quý vị và đồng bào với ước mong và hy vọng quý vị giúp chúng tôi làm sáng tỏ những vấn nạn chung của đời sống con người, không chỉ tại VN mà còn ở khắp các quốc gia đệ tam trên thế giới. Ở đó con người sống không chỉ thiếu cơm, thiếu áo, thiếu thuốc men, thiếu không khí trong lành, thiếu những giọt nước tinh khiết. Ở đó con người sống quằn quại trong bóng tối tội lỗi mịt mù mây phủ tư bề. Ở đó những trẻ thơ cô cút, những người già yếu run rẩy trong quạnh hiu nghèo khổ. Ở đó những goá phụ tan nát cuộc đời vì người chồng đã bỏ xác trong chiến tranh. Đến nay những khổ đau vẫn còn đó. Trước đây họ là nạn nhân thâm của chiến tranh và bây giờ họ vẫn là nạn nhân của xã hội cường quyền và bạo lực giai cấp trong thời bình. Như thế bị kịch của VN không chỉ có trong bom đạn hận thù của chiến tranh cách mạng, mà hòa bình lại khai sinh ra bao thảm kịch khác nữa cho nạn nhân chiến tranh thừa nào.

Con người đã bỏ rơi con người để bom đạn lạnh lùng của hận thù nổ toại bời trên lưng con người Việt Nam bằng một cuộc chiến đầy lầm lạc và tội ác. Và bây giờ con người cũng nhắm mắt làm ngơ trước những khổ đau của đồng loại sao đành? Ở những xã hội đó, những đô thị đó, con người đang chờ đợi chút ánh

sáng của tự do, chờ đợi những vùng ánh sáng tuyệt vời của đạo đức vĩnh cửu, chờ đợi những tia sáng của công lý dẫn đường con người thoát ra để tìm được quyền sống, quyền tự do, và quyền mưu cầu phúc lợi như HCM và đảng CSVN đã sao chép từ bản Tuyên Ngôn Độc Lập và bản Hiến Pháp của Hoa Kỳ, nhưng bất hạnh thay, họ đã dùng đó như trò trí trá gạt gẫm chứ không phải để thi hành.

Từ "đô thị trên đồi cao" của Washington DC, ánh sáng của tự do và dân chủ tưởng đã thành sự thật nơi bản Tuyên Ngôn Độc Lập của VN từ 1945 do HCM đọc lên và bản Hiến Pháp đầu tiên cũng đã được công bố ngày 9-11-1946 hầu như đã phản ánh tinh thần cộng hòa dân chủ cao quý ấy. Nào ngờ chính vì tinh thần cao quý đó mà các nhà ái quốc chân chính của VN đã về ngồi chung với HCM và đảng CSVN, những con người đó đã giải tán đảng CS Đông Dương để khoác chiếc áo mang nhãn hiệu Việt Minh và phát động kháng chiến chống thực dân nhằm giải phóng dân tộc. Ngoài các tầng lớp trí thức và đông đảo quần chúng ủng hộ, còn có sự tham gia của một số lãnh tụ Việt Nam Cách Mạng Đồng Minh Hội, và Quốc Dân Đảng như Nguyễn Hải Thần, Nguyễn Trường Tam, Chu Bá Phượng và Vũ Hồng Khanh... đều đã ngồi chung trong chính phủ Liên Hiệp. Lợi dụng cơ hội này, HCM và đảng CSVN đã tìm cách chia rẽ, ly tán, khủng bố, và giết hại các nhà ái quốc để dành lấy độc quyền kháng chiến từ đó.

Thưa quý vị và toàn thể đồng bào,

Vì độc quyền kháng chiến nên mới có chiến tranh VN đầm máu như thế. Đúng như Sir Acton đã từng nói: "Quyền hành thường làm cho con người sa đoạ. Quyền hành tuyệt đối sẽ đưa con người đến chỗ sa đoạ tuyệt đối." Ngày nay nếu VN muốn gia nhập vào trật tự mới của thế giới và cộng đồng quốc tế, đầu tiên họ phải xây dựng trật tự quốc gia, và trật tự của quốc gia phải là trật tự của hiến pháp (constitutional order). Muốn có trật tự hiến pháp thì phải bảo vệ hiến pháp quốc gia. Bảo vệ hiến pháp quốc gia là bảo vệ quyền hiến pháp của toàn dân (constitutional rights). Mặc dù VN có tới bốn bản hiến pháp nhưng nhân quyền luôn luôn bị xúc phạm và tước đoạt. Như thế thì làm gì còn trật tự hiến pháp và trật tự quốc gia nữa? Đã không có trật tự quốc gia thì làm sao tham gia vào trật tự của thế giới để sống còn và phát triển được?

Đó là tất cả lý do đã dẫn đến các cuộc tranh đấu cho tự do dân chủ và tự do tôn giáo tại VN. Lm. Nguyễn Văn Lý đã từng công bố như Patrick Henry thuở nào: "Give me liberty or give me death!" - "Hãy cho tôi tự do hay cho tôi cái chết!" Và tinh thần đó đã thể hiện trọn vẹn khát vọng tự do dân chủ của toàn dân VN từ 145 năm qua. Nếu HCM và đảng CSVN thực sự đi giải phóng dân tộc của họ thì tại sao họ lại tước đoạt quyền tự do và dân chủ của toàn dân mà chính HCM và đảng CSVN đã cam kết và bảo đảm trong Tuyên Ngôn Độc Lập và trong cả bốn bản hiến pháp do chính họ đã tự ý viết ra từ 62 năm qua?

Lm. Nguyễn Văn Lý và các nhà đấu tranh dân chủ tại VN có đòi hỏi gì đâu ngoài tất cả những gì bản Tuyên Ngôn Độc Lập và các bản Hiến Pháp đã ghi nhận. Nhà cầm quyền CSVN nhân danh gì để không thi hành hiến pháp mình đã viết ra?

Theo truyền thống hiến pháp của Hy Lạp, La Mã, Âu Châu, Anh quốc và Hoa Kỳ, thì hiến pháp là luật tối cao của quốc gia. Nếu quyền hành quốc gia thuộc về toàn dân như các bản hiến pháp nước CHXHCNVN đã xác nhận, thì chỉ có toàn dân mới có quyền viết hiến pháp mà thôi. Quốc Dân Đại Hội sẽ tập họp tất cả các đại biểu của các địa phương để quyết định về hiến pháp cho quốc gia. Quyền viết hiến pháp và lập pháp hoàn toàn khác nhau. Mặc dù quốc hội có quyền lập pháp, nhưng quốc hội chỉ có thể lập pháp, hay làm các chính sách khi họ có bản chỉ dẫn của luật tối cao (the supreme law of the land) của quốc gia, tức hiến pháp do Quốc Dân Đại Hội đã viết ra mà thôi. Hiến pháp phản ảnh luật đạo đức vĩnh cửu rút ra từ các luật của các dòng đạo lý và luật tự nhiên, và phản ảnh nền tảng căn bản cho công lý xã hội. Hiến pháp vì thế là nền tảng căn bản cho trật tự chính trị quốc gia và cộng đồng chính trị sẽ được tổ chức, sắp xếp các chức năng, vai trò, bổn phận, trách nhiệm và quyền hạn của các viên chức chính quyền ra sao. Đặc biệt là mục tiêu của chính quyền, tức những người được dân chọn để trao quyền hành là gì, phục vụ toàn dân và phục vụ quốc gia, chứ không phải phục vụ đảng CS.

Hiến pháp dân chủ sẽ chỉ rõ chính quyền sẽ được thành lập như thế nào? Làm sao hình thành một quốc hội lưỡng viện? Hiến pháp cũng cho biết các vai trò và quyền hạn cũng như trách nhiệm của cơ quan hành pháp ra sao, sẽ tùy thể chế chính trị theo hình thức dân chủ nghị viện,

tổng thống chế hay liên bang, để tổ chức cộng đồng chính trong quốc gia.

Trong tất cả các bản hiến pháp dân chủ, kể từ bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền và ngay cả bốn bản hiến pháp của nước VNDCCH và CHXHCNVN đều đã nói đến các quyền hạn của dân, tức "the Bill of Rights" đã viết ra tại Anh quốc năm 1688. Tại sao HCM và đảng CSVN cũng đã viết ra mà không bao giờ chịu thi hành?

Thưa quý vị và toàn thể đồng bào,

Vì nguồn máy chính quyền được lập nên từ những nguyên tắc hiến pháp dân chủ, nên chính quyền là chính quyền của dân, bởi dân và vì dân. Truyền thống dân chủ từ khắp nơi cho thấy muốn có một chính quyền của dân, bởi dân và vì dân thì hiến pháp quốc gia phải giới hạn quyền hành của chính quyền bằng những nguyên tắc nhân quyền giữa quốc hội, hành pháp và tư pháp và áp dụng nguyên tắc kiểm soát và chế tài lẫn nhau giữa ba cơ quan công quyền đầu não của quốc gia (separation of powers and checks and balances), nhất là quyền hành của chính quyền trung ương và quyền hành tối thượng tại các địa phương cần phải thật minh bạch, để buộc các cấp chính quyền trung ương phải bảo vệ quyền lợi của dân và bảo vệ quyền lợi quốc gia tại các địa phương. Đây là cấu trúc quyền hành theo hình kim tự tháp. Hoa Kỳ luôn luôn vững mạnh và ổn định nhờ cấu trúc quyền hành theo hình kim tự tháp này (grass-root democracy).

Vì hiến pháp là luật tối cao của quốc gia và là ánh đuốc dẫn đường cho các cấp chính quyền và toàn bộ xã hội sống và hành xử như thế nào cho đúng với tinh thần đạo đức quốc gia và công lý xã hội mà hiến pháp đã được viết ra. Hiến pháp thường được coi là một KHÉ ƯỚC XÃ HỘI (social contract) theo quan niệm của J.J. Rousseau, Thomas Hobbes, hay John Locke. Nhưng Việt Nam có thể gọi là QUỐC ƯỚC (national covenant) thì hợp với truyền thống văn hóa của Việt tộc hơn. Quốc hội cũng tương tự Mười Điều Răn trong luật Giao Ước (Ten Commandments) của Kinh Thánh để làm nền móng căn bản cho đạo đức vĩnh cửu cho Hoa Kỳ và các quốc gia Kitô giáo và Do Thái giáo. Luật đạo đức này đã được chấp nhận và thực hành cho đến ngày nay. Theo giáo sư Donald Verry, những lễ luật đó đã được công nhận sâu rộng là một nền tảng đạo đức vững chắc để làm nền tảng luật pháp cho rất nhiều quốc gia.

Thưa quý vị và toàn thể đồng bào, Nhà nước CHXHCNVN đã nhân danh nhà nước pháp quyền (legal national governmental authority) để khủng bố, truy lùng, kết án Lm. Nguyễn Văn Lý và các nhà tranh đấu dân chủ tại Việt Nam. Nhưng nhà nước pháp quyền là gì, nhà nước của con người (government of men) hay nhà nước của luật pháp (government of law)? Khi nhà cầm quyền CSVN nhân danh nhà nước pháp quyền thì có nghĩa là nhà nước của họ là nhà nước của luật pháp. Nhưng luật pháp là gì? Phải chăng luật pháp là hàng loạt các luật lệ (rules) hay những nguyên tắc pháp lý (legal principles) do hiến pháp đề ra hay do quốc hội viết ra để hướng dẫn không chỉ người dân, nhưng còn cho tất cả chính quyền sống và hành xử cho đúng với vị trí và bổn phận của mỗi người. Luật pháp cho con người biết họ được làm gì hay không được làm gì. Thí dụ như trong luật đạo đức: "Người không được giết người - người không được trộm cắp - người không được tham lam muốn chiếm đoạt nhà cửa của anh em người - người không được thêm muốn vợ của anh em người - người không được chiếm đoạt đầy tớ trai và gái của anh em người - người không được tước đoạt trâu bò của anh em người - người không được lấy đi vật gì của kẻ dại khờ, và người không được lấy bất cứ thứ gì thuộc về anh em người" (Ten Commandments. Xuất hành 20:3-17).

Đây là luật đạo đức vĩnh cửu của Hoa Kỳ đã dùng làm nền tảng để xây dựng con người, xây dựng gia đình và xây dựng quốc gia của họ - một quốc gia tự do nhất, thịnh vượng nhất, hùng cường nhất, văn minh nhất, thực tế nhất, thực dụng nhất, nhưng cũng lý tưởng nhất trong suốt 6000 năm lịch sử nhân loại. Đây là bài học lịch sử quá lớn lao cho VN và cho các quốc gia đệ tam để xây dựng đất nước.

Từ bài học thực tế đó cho thấy xã hội VN từ 62 năm qua không còn mấy ai để ý đến đạo đức quốc gia, đạo đức xã hội và công lý nữa! Cách mạng CS thất bại vì thiếu căn bản đạo đức quốc gia và đạo đức xã hội. Công bằng xã hội chỉ có được từ đạo đức của hiến pháp và đạo đức chính trị của quốc gia. Tại VN, nếu muốn người dân tôn trọng nhà nước pháp quyền thì pháp quyền đó phải tượng trưng cho đạo đức quốc gia và công lý trong xã hội. Muốn có pháp quyền thì phải bảo vệ hiến pháp. Bảo vệ hiến pháp là bảo vệ đạo đức quốc gia. Bảo vệ đạo đức quốc gia là bảo vệ quyền sống của dân, tự do của

dân và bảo vệ quyền mưu cầu hạnh phúc của dân. Đó là luật hiến pháp và luật của đạo đức mà chính quyền phải tuân thủ.

Thưa quý vị và toàn thể đồng bào,

Khi duyệt xét lại nội dung của bản Tuyên Ngôn Độc Lập năm 1945 và cả bốn bản hiến pháp của VNDCCH và CHXHCNVN, chúng tôi nhận thấy có bốn điều khoản nói về quyền tự do của người dân như sau:

1- Chiếu theo chương 5, điều 10 của Hiến Pháp VNDCCH năm 1946 thì: "Các công dân VN có quyền tự do ngôn luận, tự do xuất bản, tự do tổ chức hội họp, tự do tín ngưỡng và tự do đi lại trong và ngoài nước."

2- Chiếu theo Hiến Pháp VNDC CH năm 1959, ở chương 3, điều 25 đã ghi: "Các công dân VNDCCH có quyền tự do ngôn luận, báo chí, hội họp, lập hội và biểu tình. Nhà nước đảm bảo những điều kiện vật chất cần thiết để công dân được hưởng những quyền đó."

3- Chiếu theo Hiến Pháp VNDC CH năm 1980, ở chương 5, điều 67 đã xác nhận như sau: "Các công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do hội họp, tự do lập hội, tự do biểu tình phù hợp với lợi ích của XHCN và của nhân dân."

4- Chiếu theo Hiến Pháp năm 1992, chương 2, điều 68 cũng xác nhận rõ rệt như sau: "Các công dân có quyền tự do đi lại và cư trú trong nước, có quyền ra nước ngoài và từ nước ngoài về nước theo quy định của luật pháp."

Về tự do tôn giáo thì điều 10 cũng công nhận là: "Các công dân có quyền tự do tôn giáo, tự do tín ngưỡng, theo hoặc không theo tôn giáo nào, các tôn giáo đều bình đẳng trước pháp luật - Những nơi thờ tự của các tôn giáo, các tín ngưỡng được pháp luật bảo vệ - Không ai được xâm phạm tự do tôn giáo, tự do tín ngưỡng hoặc lợi dụng tôn giáo và tín ngưỡng để làm trái luật và chính sách nhà nước."

Lời nói đầu của bản hiến pháp năm 1946 đã công nhận quyền tự do dân chủ như sau: "Đảm bảo các quyền tự do dân chủ."

Trong hiến pháp năm 1959, chương 1 điều 7 còn nói rõ: "Nhà nước nghiêm cấm và trừng trị mọi hành động phản quốc, chống lại chế độ dân chủ nhân dân, chống lại sự nghiệp thống nhất đất nước."

Trong hiến pháp năm 1980, chương 1 điều 6 đã minh định như sau: "Ở nước CHXHCNVN, tất cả quyền lực thuộc về nhân dân."

Trong hiến pháp năm 1992, chương 1 điều 2 lại nhắc lại: "Nước CHXHCNVN là nhà nước của nhân dân, do nhân dân, vì nhân dân. Tất cả nhà nước thuộc về nhân dân."

Bên cạnh bốn bản hiến pháp trên đây, trong Tuyên Ngôn Độc Lập năm 1945 cũng ghi lại y như bản Tuyên Ngôn Độc Lập của Hoa Kỳ: "Đấng Tạo Hoá đã sinh ra con người và ban cho họ những quyền không thể chối bỏ được, đó là quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc."

Thưa quý vị và toàn thể đồng bào, vì hai chữ "tự do dân chủ" và nhân quyền", dân tộc VN đã liên tục chiến đấu suốt 145 năm. 80 năm chiến đấu với thực dân Pháp và 65 năm chiến đấu với Cộng Sản vô thần. Sau cuộc khởi nghĩa của Trương Định vào năm 1862, biết bao thế hệ các nhà ái quốc và hàng hàng lớp lớp thanh niên đã đứng lên cầm gậy tầm vông và gươm giáo đối đầu với bom đạn xâm lăng để viết lên những trang sử quá đẫm máu và kinh hoàng. Nhưng những trang sử chống thực dân không làm cho dân tộc VN đau đớn tui nhục bằng những năm tháng sống dưới chế độ Cộng sản vô thần của HCM và đảng CSVN!

Dưới ách thống trị của thực dân Pháp, quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc của người dân Việt bị tước đoạt đã đành. Nhưng bản Tuyên Ngôn Độc Lập đọc lên năm 1945 và cả bốn bản hiến pháp đã viết lên bao lời hứa hẹn tốt đẹp của HCM và đảng CSVN với dân tộc khổ đau của họ để làm gì, hay tất cả chỉ là những chiếc bánh vẽ thật đẹp, thật sắc sảo, nhưng chẳng ai được ăn miếng thật bao giờ cả! Giờ đây mỗi người nhìn lại những chiếc bánh vẽ đang để lại cho lịch sử và con người thấy được tất cả chỉ còn là những lời nguyện rủa của thiên thu. Tại sao? Tại vì trên thực tế, tất cả quyền sống, quyền tự do, quyền tư hữu và quyền mưu cầu hạnh phúc của toàn dân Việt đều đã bị HCM và đảng CSVN tước đoạt, chiếm đoạt một cách dã man, tàn bạo gấp trăm lần hơn thực dân xưa kia.

(Còn tiếp một kỳ)

**Đấu tranh hoà bình,
bất bạo động
Phế bỏ "thần tượng"
Hồ Chí Minh
Giải thể chế độ Cộng
sản độc tài**

ỦY BAN BẢO VỆ QUYỀN LÀM NGƯỜI VN THÔNG CÁO BÁO CHÍ 141 TỔ CHỨC NHÂN QUYỀN tại Đại hội Nhân quyền Thế giới lên tiếng tố cáo Hà Nội đàn áp các nhà đấu tranh dân chủ VN

Lisbon ngày 25-4-2007

Ngày 25.4.2007. Đại hội Nhân quyền Thế giới họp tại thủ đô Lisbon, Bồ Đào Nha, quy tụ trên 300 đại biểu thuộc 141 tổ chức nhân quyền trên khắp thế giới đồng thanh biểu quyết 2 Quyết nghị về tình trạng đàn áp nhân quyền trầm trọng và bất bớ các nhà dân chủ tại Việt Nam thời gian gần đây.

Vừa qua, một phái đoàn điều tra của Liên Đoàn Quốc tế Nhân quyền hợp tác với Ủy ban Bảo vệ Quyền làm Người Việt Nam do các luật sư cầm đầu đã được gửi đến Việt Nam gặp gỡ 12 Nhà đấu tranh bảo vệ Nhân quyền từ Saigon ra Hà nội. Những nhân vật gặp gỡ quan trọng gồm có Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Linh mục Chân Tín, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Giáo sư Hoàng Minh Chính, các Nhà văn Hoàng Tiến, Khuê Trí, bà Phạm Hồng Sơn, v.v... Tập tài liệu điều tra mang tên "Việt Nam : 12 Nhà đấu tranh bảo vệ Nhân quyền lên tiếng (Vietnam : Twelve Human Rights Defenders have the floor)" được công bố tại Paris và Genève hôm 23.4.2007 và được gửi đến các cơ quan truyền thông báo chí quốc tế, các cơ quan LHQ, các Công đoàn trong thế giới, Quốc hội Châu Âu, Quốc hội Hoa Kỳ và chính giới quốc tế.

Đại hội Nhân quyền Thế giới cũng là kỳ họp tam niên lần thứ 36 của Liên Đoàn Quốc tế Nhân quyền, từ 19 đến 25.4.2007. Chủ đề Đại hội thảo luận thảm nạn Di dân trong thế giới từ các nước nghèo, các khu vực chiến tranh sang các nước giàu. Nhưng tại đây họ gặp

muôn vàn khó khăn về đời sống, giấy tờ, nhân phẩm. Vấn nạn di dân là hoàn cảnh hiện nay của hai trăm triệu người, tức 3% nhân loại.

Ông Võ Văn Ái, Chủ tịch Ủy ban Bảo vệ Quyền làm Người Việt Nam, cầm đầu phái đoàn Việt Nam tham dự Đại hội.

27 bản Quyết nghị về tình hình vi phạm nhân quyền tại các nước trên năm châu được Đại hội biểu quyết thông qua. Trong số này có hai bản Quyết nghị về Việt Nam. Một bản Quyết nghị chung về tình hình nghiêm trọng trên các lĩnh vực kinh tế, nạn buôn bán phụ nữ và thiếu nhi, đàn áp tôn giáo và các nhà đấu tranh sử dụng Internet. Bản Quyết nghị chung nhận định :

"Trong sự vội vã gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới, Nhà cầm quyền VN không nghiên cứu nghiêm chỉnh về các tác động tiêu cực của việc gia nhập này đối với đại đa số dân nghèo VN"... "Đôi Mối là thành quả tích hợp giữa các khía cạnh sai xấu của chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa độc tài nhà nước : để đáp ứng nhu cầu toàn cầu hóa kinh tế, các khu vực nghèo thiếu của nhân dân bị bỏ rơi không xử lý"... "VN xuất cảng người lao động đến 40 quốc gia trong thế giới, nhưng chẳng bảo vệ cho đời sống lao động của họ". Đặc biệt tình trạng phụ nữ vô cùng tồi tệ : "Nạn bạo hành gia đình, buôn bán phụ nữ và trẻ gái, bệnh liệt kháng AIDS/HIV gia tăng và quyền sinh sản bị vi phạm trầm trọng. VN bỏ bỏ tuyên bố đủ loại quyền, nhưng

chăng gia công hay thực hiện các nghĩa vụ bảo vệ Nữ quyền". Quyết nghị kêu gọi "Quyền tự do xuất bản báo chí tư, quyền tự do lập hội cho các xã hội dân sự, là những điều kiện bảo vệ chống lại sự độc quyền và cạnh tranh kinh tế hỗn loạn".

Do tình hình đàn áp bất bớ nghiêm trọng tại Việt Nam, ông Võ Văn Ái đã đề xuất một bản Quyết nghị khẩn cấp trong thời gian Đại hội. Bản Quyết nghị khẩn cấp cũng đã được Đại hội đồng thanh biểu quyết thông qua sự tán trợ của 141 tổ chức nhân quyền trên thế giới. Chúng tôi xin dịch nguyên văn bản Quyết nghị khẩn cấp dưới đây :

Quyết nghị khẩn về tình hình vi phạm nhân quyền tại VN

Liên Đoàn Quốc tế Nhân quyền cùng với 141 thành viên quốc gia họp Đại hội lần thứ 36 tại thủ đô Lisbonne, Bồ Đào Nha, kinh ngạc trước nguồn tin về cung cách điều hành phiên xử các nhà bất đồng chính kiến Việt Nam tại phiên tòa ở Huế hôm 30.3.2007 đưa tới những bản án lên tới 8 năm tù giam. Tại phiên tòa giả trá này, các bị cáo Nguyễn Văn Lý, Nguyễn Phong, Nguyễn Bình Thành, Hoàng thị Anh Đào và Lê thị Lệ Hằng bị kết tội "tuyên truyền chống phá nhà nước CHXHCNVN", (chiếu điều 88 trong Bộ luật hình sự), không được quyền có luật sư biện hộ cũng như không được tự biện hộ. Hình ảnh công an bịt miệng Linh mục Nguyễn Văn Lý khi ông muốn phát biểu sẽ còn mãi trong trí nhớ.

Ngoài những bản án quy kết các tội một cách quá đáng, mà trong thực tế chỉ là việc sử dụng quyền tự do ngôn luận, được bảo đảm trong Công ước quốc tế về Các quyền dân sự và chính trị của LHQ mà VN đã tham gia ký kết, một phiên tòa được nhà cầm quyền Việt Nam cố ý khai thác trên phương diện truyền thông, là hành động thách thức Cộng đồng quốc tế, sau khi Hà nội thành công cụ lừa đảo đáng xấu hổ.

Tất cả đó đang đẩy lên bằng cuộc đàn áp quy mô thông qua những cuộc sách nhiễu, bắt bớ các nhà đấu tranh cho nhân quyền, như trường hợp các luật sư Nguyễn Văn

Đài, Lê Thị Công Nhân bị bắt hôm 6.3, Lê Quốc Quân bị bắt hôm 8.3 và bị khởi tố "âm mưu lật đổ chính quyền". Tội danh này sẽ bị lãnh án từ 20 năm tù đến tử hình. Ngày 15.3, phái đoàn Sáng hội Rafto đến Saigon trao cho Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ bằng tương lệ Giải Nhân quyền Quốc tế Rafto năm 2006 mà lẽ ra Hòa thượng sang Nauy nhận lãnh nhưng đã bị Hà Nội cấm xuất ngoại. Phái đoàn đã bị chặn bắt không cho tiếp xúc Hòa thượng tại Thanh Minh Thiền viện bị biến thành nhà tù giam giữ Hòa thượng.

Từ một năm qua, nhà cầm quyền VN giả vờ cho phép một số người được quyền tự do phê phán Đảng và Nhà nước, và giả vờ quên lơ các biện pháp đàn áp cổ hữu. Thế nhưng sự tự do giả tạo và chỉ có tính cách giai đoạn này, là màn kịch trước con mắt dòm ngó của thế giới, hiển nhiên màn kịch ấy cốt đánh lừa cộng đồng thế giới để thủ lợi trong việc thỉnh cầu Hoa Kỳ rút tên VN ra khỏi danh sách các quốc gia đàn áp tôn giáo cần đặc biệt quan tâm (CPC), để được gia nhập Tổ chức Thương mại Thế giới, để được Quốc hội Hoa Kỳ thông qua quy chế bình thường hóa quan hệ thương mại song phương vĩnh viễn (PNTR) và để yên hàn tổ chức Thượng đỉnh APEC tại Hà Nội tháng 11.2006.

Khi các mục tiêu ao ước đã đạt, Nhà cầm quyền Việt Nam liền thẳng tay tái diễn trắng trợn cuộc đàn áp chính trị.

Minh định rằng :

Sự tôn trọng nhân quyền không được xem như công cụ dùng để trả giá tại các cuộc điều đình quốc tế, mà phải là mục tiêu tối hậu của mỗi quốc gia xứng đáng với danh nghĩa quốc gia,

Liên đoàn Quốc tế Nhân quyền Quốc tế và 141 quốc gia thành viên họp Đại hội lần thứ 36 tại thủ đô Lisbonne, Bồ Đào Nha, yêu sách :

- Trả tự do cho mọi tù nhân bị giam giữ vì biểu tỏ ôn hòa quyền tự do ngôn luận, quyền tự do tín ngưỡng, và quyền tự do lập hội;

- Yêu sách chấm dứt tức khắc và vô điều kiện chính sách đàn áp các

cộng đồng tôn giáo "không được thừa nhận" như Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất; và

- Khởi động các cuộc cải tổ cụ thể và thực sự để đưa tới một xã hội dân chủ và tôn trọng các quyền con người cơ bản tại Việt Nam.

*Làm tại Lisbonne,
ngày 24.4.2007.*

Công An CSVN khám xét văn phòng của nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa

Chiều ngày 13-04-07, có khoảng 20 công an bất thành linh đến khám xét văn phòng làm việc của nhà văn Nguyễn Xuân Nghĩa ở Hải Phòng và cũng là nơi làm việc của vợ ông, một cửa hàng photocopy. Thượng tuần tháng 3, họ cũng đã làm việc đó một lần đối với ông rồi, nhưng lần này thì áp lực mạnh hơn, tính chất khủng bố cao hơn. Được biết, ông Nghĩa đã phản đối việc làm này vì họ không mang theo giấy tờ hay lệnh khám gì cả. Bất chấp phản đối, công an đã tiến hành lục lọi. Họ in trong máy tính của ông một số tài liệu có liên quan đến phong trào dân chủ, những bài viết của ông đăng trên báo Tô Quốc và trên mạng Internet. Sau đó họ hội ý với nhau, lập biên bản ghi là "Bắt người phạm pháp quả tang" rồi yêu cầu ông Nghĩa ký. Sau khi đọc lại, ông thấy không ổn, không đứng với thủ tục tố tụng hình sự nên đã phản đối mà rằng: "Muốn bắt tôi thì không thể bắt bằng Biên bản này được, bởi vì tôi không phạm pháp. Thứ hai, nếu giải thích đó là Lệnh bắt khẩn cấp thì cũng không đúng, bởi vì tôi có phải là tội phạm nguy hiểm đâu, cho nên tôi đề nghị hãy làm đúng thủ tục tố tụng hình sự. Muốn bắt thì phải chuẩn bị lệnh bắt của Viện Kiểm sát hay của Tòa án. Là nhà văn, tôi phát biểu quan điểm của tôi trên các mạng, tôi không trốn đi đâu cả. Các anh có thể để người ở lại canh giữ tôi, rồi về làm thủ tục đúng theo tinh thần của luật".

Hai bên tranh cãi đến khuya. Cuối cùng công an chấp thuận điều kiện của ông Nghĩa đặt ra. Sau đó họ yêu cầu ông lên xe về đồn nhưng ông cũng phản đối. Cuối cùng họ yêu cầu ông hôm sau phải có mặt tại công an P-25 Hải Phòng. Sáng ngày 14-04 ông Nghĩa đến làm việc; công an coi ông là "bị can" và lấy cung xoay quanh ý nghĩa những bài viết của ông trên mạng. Ông giải thích: các bài viết của ông ủng hộ tiến trình dân chủ của VN, kêu gọi đảng cộng sản chấp nhận đa nguyên-đa đảng để đất nước phát triển. Ông Nghĩa cho biết, ý đồ của họ là muốn vu cho ông tội danh "lật đổ đảng cộng sản".

NHÓM LINH MỤC NGUYỄN KIM ĐIỀN TÂM THƯ NGỎ

gởi Hàng Lãnh đạo Giáo hội Công giáo VN về chuyện bầu cử Quốc hội ngày 20-05-2007

.....**20-04-2007**.....

Kính thưa Quý Đức Hồng y, Tổng Giám mục và Giám mục

Kính thưa Quý Anh em trong hàng Linh mục

Chúng con là 4 linh mục tại Việt Nam, đại diện cho **Nhóm Linh mục (tinh thần) Nguyễn Kim Điền**, xin phép thưa đôi lời với Quý Đức Cha trong hàng Giáo phẩm và Quý Cha trong hàng Giáo sĩ tại Việt Nam nhân cuộc bầu cử Quốc hội tổ chức vào ngày 20-5-2007 sắp tới.

Kính thưa Quý Đức Cha và Quý Cha,

Chỉ còn một tháng nữa là cuộc bầu cử Quốc hội lần thứ 12 sẽ diễn ra. Như trong 11 lần trước từ năm 1945 đến năm 2002, lần bầu cử này vẫn do Đảng CS tổ chức thao túng và vẫn dụng nguyên tắc “đảng cử dân bầu”, nghĩa là những ứng viên được đưa ra cho Dân bỏ phiếu đều là đảng viên hoặc đã được đảng chọn kỹ lưỡng, và tỷ lệ đại biểu đảng viên đã được ấn định trước vẫn là 90%, đại diện cho hơn 2 triệu đảng viên còn 10% đại diện cho hơn 80 triệu đồng bào. Năm nay, cho có về dân chủ, nhà nước có kêu mời nhân dân tự ứng cử. Nhưng mĩa mai thay, từ con số 238 người tự ứng cử vào Quốc hội khóa 12 tại Hà Nội và Sài Gòn, thì qua hiệp thương lần cuối của Mặt trận TQ, chỉ còn vỏn vẹn... 13 người. Theo báo chí và đài phát thanh trong lẫn ngoài nước, nhiều người tự ứng cử đã bị ép buộc rút đơn, hay đã bị loại qua sau một cuộc lấy ý kiến cử tri mang hình thức đấu tố thời Cải cách ruộng đất. Nay thì mọi lời kêu gọi hay đóng góp ý kiến đây tâm huyết cho một cuộc bầu cử tự do, công bằng, dân chủ, đa đảng đã hoàn toàn thất bại.

Chính vì thế, thay vì làm thành một cơ quan quyền lực cao nhất, đại diện thực sự cho toàn dân (như Hiến pháp điều 83 nói), thì **Quốc hội tới sẽ vẫn chỉ là một công cụ của đảng Cộng sản**, một con dấu cao su (cách gọi của báo giới quốc tế) đóng lên các quyết định của đảng, cụ thể là

của nhóm người trong Bộ Chính trị. Các kẻ trúng cử sẽ chẳng là những Dân biểu (Đại biểu của Dân) nhưng là những Đảng biểu (Đại diện cho đảng, thừa hành của đảng, đảng biểu gì làm nấy!). Chính vì thế mà qua bao thập niên, Quốc hội này đã đưa ra hay đã chuẩn nhận vô số bộ luật phục vụ cho quyền lợi của đảng Cộng sản hơn là phục vụ quyền lợi của nhân dân và đất nước, bởi lẽ đây chỉ là một thành tố trong cơ chế **tam quyền phân công** (dưới sự lãnh đạo lèo lái của đảng CS) chứ không phải là **tam quyền phân lập** như trong các quốc gia dân chủ văn minh.

Cũng chính vì thế, trong hơn 60 năm qua, dưới chế độ Cộng sản, **việc đi bầu đã luôn là điều gượng ép** đối với mọi người Dân Việt. Đảng và nhà nước đã dùng nhiều biện pháp để lừa dân tới phòng phiếu, nhẹ thì buộc các thân nhân bầu thay, nặng tay hơn là cưỡng bức bằng cách bằng cách đe dọa gây khó dễ về sau trong công việc làm ăn, xin chứng nhận giấy tờ..., đặc biệt thô bạo là trừng phạt những ai khước từ bỏ phiếu vì lương tâm xét thấy nghĩa vụ rất cao cả và quyền lợi rất cơ bản đó đã bị Đảng CS biến thành phương tiện để duy trì và củng cố ách độc tài của đảng.

Hậu quả là cho tới nay, những cuộc bầu cử Quốc hội tại Việt Nam đã không đem đến một **nền Pháp chế công minh, một nền Dân chủ đúng nghĩa, một nền Tự do đích thực cho Tổ quốc**, đã không tạo ra những Đại biểu chỉ một lòng thực thi ý muốn của Dân, chỉ chịu hoàn toàn trách nhiệm trước Dân và chỉ dựa vào sức mạnh, niềm kính trọng, lòng tin yêu của Dân để hành xử, để soạn ra Pháp luật. Bởi thế Việt Nam vẫn đầy dẫy dối trá và bạo hành, thảm cảnh và tệt nạn, tụt hậu và suy đồi, không có các Quyền tự do cơ bản như Tự do Tôn giáo, Tự do Ngôn luận, Tự do Lập hội, Tự do Ứng cử và Bầu cử,... không thể vươn tới tầm cao phát triển nhân sinh nhân quyền như mọi Quốc gia Dân chủ Văn minh.

Vi những lý do đó,

- dựa vào truyền thống của các Hội đồng Giám mục năm châu luôn có ý kiến để hướng dẫn dân Chúa trong các cuộc bầu cử tổng thống hay quốc hội (ví dụ cụ thể là Thông điệp của Hội đồng Giám mục Pháp ngày 18-10-2006 về các cuộc bầu cử sắp diễn ra tại Pháp. *Xin xem Document-tation Catholique số 2368, 19-11-2006*);

- dựa vào sứ mạng của Quý Đức Cha và Quý Cha là giảng dạy và nêu gương cho giáo dân về tính chân thực, sự công bằng và lòng dũng cảm (2 trong 4 nhân đức cơ bản), vừa trong tư cách con người và tư cách công dân, vừa trong tư cách Kitô hữu và tư cách lãnh đạo Giáo đoàn;

- dựa vào Thư Mục vụ năm 2006 của Quý Đức Cha (số 7): *“Để xây dựng một xã hội công bằng, ngoài việc giáo dục để biết tôn trọng những quyền căn bản của con người, cũng cần có một cơ chế thích hợp bảo đảm thực hiện được quyền này. Công việc này đòi hỏi sự đóng góp từ nhiều phía... Sự công bằng cần phải đi đôi với lòng tôn trọng sự thật, vì tôn trọng sự thật là điều kiện để xây dựng một cộng đoàn yêu thương”*.

Chúng con tha thiết thỉnh cầu Quý Đức Cha và Quý Cha **tham gia cuộc tẩy chay bầu cử Quốc hội lần thứ 12 này** (phương cách duy nhất để ngăn chặn sự hình thành một cơ chế bù nhìn tai hại) cùng với Khối 8406 (Lời kêu gọi ngày 08-01-2007), với Liên minh Dân chủ Nhân quyền Việt Nam (Lời Kêu gọi ngày 27-01-2007), với hơn 60 đoàn thể, tổ chức của đồng bào hải ngoại (Lời Kêu gọi ngày 20-05-2007) và với hàng chục triệu đồng bào trong nước vốn đã chán ngấy đến tận cổ các cuộc bầu cử giả tạo. Đây chẳng phải là “làm chính trị” theo nghĩa hẹp (chính trị đảng phái) nhưng làm chính trị theo nghĩa rộng (chính trị công dân), đúng tinh thần của Đức cố Giáo Hoàng Gioan-Phaolô II trong lời tuyên bố đăng trên nhật báo La Stampa ở Ý tháng 3-1991: *“Tôi nghĩ rằng không thể hiểu chính trị theo nghĩa hẹp. Nhiệm vụ của Giáo Hoàng là rao giảng Phúc âm, nhưng trong Phúc âm có con người, sự tôn trọng đối với con người, tức là Nhân quyền, sự tự do lương tâm và tất cả những gì thuộc về con người. Nếu tất cả những điều đó có một giá trị chính trị, thì đúng Giáo Hoàng có làm chính trị. Giáo Hoàng luôn đề cập đến con người. Giáo Hoàng bênh vực con người”*.

Với tư cách những lãnh đạo tinh thần có uy tín, quyền bính và hậu thuẫn mạnh mẽ của giáo dân, **hành vi tẩy chay bầu cử của Quý Đức**

PHÒNG THÔNG TIN PHẬT GIÁO QUỐC TẾ GIA ĐÌNH PHẬT TỬ SỐNG GIÓ

Nhà Nước mở chiến dịch đàn áp

.....19-04-2007.....

Cha và Quý Cha (bằng tuyên bố công khai và hành động rõ ràng) sẽ tác động tốt đẹp lên hiện tình mắt dân chủ của đất nước, sẽ làm sáng tỏ khuôn mặt của Giáo hội như chứng nhân can trường cho sự thật và chiến sĩ nhiệt thành của lẽ phải, sẽ thúc đẩy hàng ngũ giáo dân xông mình vào trần thế để thực hiện điều mà Hội Đồng Giám Mục Á Châu khi họp ở Tokyo, Nhật Bản hồi 1986 đã nói: "Trước hết chính trị phải trở thành một hoạt động chung, toàn thể dân Chúa được mời gọi dẫn thân vào hoạt động chính trị ấy, vì Phúc Âm đòi hỏi Kitô hữu đưa Phúc Âm và những giá trị Nước Trời -là tình thương và công bình- xâm nhập vào những lãnh vực kinh tế, chính trị, văn hóa, và xã hội của Châu Á. Ai tuyệt đối khước từ đòi hỏi thay đổi chính trị ở Châu Á, ắt là một cách nào đó, cũng phủ nhận căn tính Kitô của mình".

Chúng con nguyện xin Chúa Thánh Thần đổ xuống trên Quý Đức Cha và Quý Cha muôn vàn hồng ân để biến Quý Đức Cha và Quý Cha thành lửa và gió của Người, hầu góp phần canh tân bộ mặt trái đất và biến đổi hoàn cảnh xã hội Việt Nam.

**Việt Nam mùa Phục sinh,
ngày 20-04-2007**

Đại diện Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền

Chúng con đồng ký tên

- **Têphanô Chân Tín, Dòng Chúa Cứu Thế.**

- **Phêrô Nguyễn Hữu Giải, Tổng Giáo phận Huế.**

- **Tadêô Nguyễn Văn Lý, Tổng Giáo phận Huế.**

- **Phêrô Phan Văn Lợi, Tu hội Thánh Tâm Chúa Giêsu.**

Chú thích:

1- Tuy linh mục Nguyễn Văn Lý đã bị vào tù ngày 30-03-2007, nhưng vì đã đồng thuận trước với các anh em còn lại trong Nhóm, nên cũng được đặt tên vào đây.

2- Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền cũng đã đưa ra một "Lời kêu gọi bầu cử Quốc hội đa đảng và tẩy chay bầu cử Quốc hội độc đảng năm 2007" gửi tới toàn thể Đồng bào Việt Nam trong và ngoài Nước ngày 17-10-2005.

**Đừng nghe những gì
Cộng sản nói! Hãy nhìn
những gì Cộng sản làm!
Sông có thể cạn, núi có
thể mòn, nhưng chân lý
ấy không bao giờ thay đổi
!!!**

PARIS. Gia Đình Phật tử Việt Nam là một tổ chức ra đời từ sáu mươi năm hơn. Mục tiêu của tổ chức nhằm giáo dục giới thanh, thiếu nhi theo giáo lý đạo Phật để góp phần xây dựng xã hội theo tinh thần từ bi, cứu khổ. Số đoàn viên hiện nay có trên nửa triệu.

Là một tổ chức thống thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất nên sau năm 1975, Gia Đình Phật tử gặp muôn vàn khó khăn, bức bách. Một thời gian dài tổ chức bó tay không hoạt động. Nhờ sự kiên cường của những huynh trưởng lãnh đạo, tổ chức dần dà sống dậy. Nhưng cũng từ đây, nhà cầm quyền Cộng sản bắt đầu theo dõi, tìm cách ngăn cản, cấm đoán. Cấm đoán không được, nhà cầm quyền chỉ thị lèo lái Gia Đình Phật tử Việt Nam sáp nhập vào sinh hoạt của Đoàn Thanh niên Cộng sản Hồ Chí Minh. Hiện trạng này xảy ra giữa thập niên 90, gây phản ứng mạnh trong giới lãnh đạo Gia Đình Phật tử, nhiều huynh trưởng ghi tên đòi tự tiêu để bảo vệ tổ chức.

Vì vậy Nhà nước chôn tay chuyển sang giải pháp lẩn sâu, giao cho Giáo hội Phật giáo Nhà nước thành lập một Phân ban gọi là Nam Nữ Phật tử để thu tóm Gia Đình Phật tử hồng biến tướng và tiêu diệt tổ chức. Nhưng một lần nữa, Phân ban Nam Nữ Phật tử thất bại.

Thua keo này bày keo khác, ngày 2-11-1997, Hòa thượng Thích Minh Châu triệu tập một buổi họp tại Thiền viện Vạn Hạnh ở số 716 đường Nguyễn Kiệm, quận Phú Nhuận, Saigon, để giải quyết vấn đề Gia Đình Phật tử theo đề án của Ban Tôn giáo Chính phủ và Giáo hội Phật giáo Việt Nam, tức Giáo hội Nhà nước. Dưới quyền chủ tọa của Hòa thượng, buổi họp gồm có

bốn Huynh trưởng cấp Dững: hai cựu Huynh trưởng Võ Đình Cường và Tổng Hồ Cẩm, cố Huynh trưởng Nguyễn Xuân Quyền và Huynh trưởng Nguyễn Tín Nguyễn Châu, Trưởng ban Hướng dẫn Trung ương Gia Đình Phật tử Việt Nam. Bốn Huynh trưởng ký chung Biên bản mà 2 điều trong biên bản xem như chính thức đưa tổ chức Gia Đình Phật tử Việt Nam thống thuộc vào Giáo hội Phật giáo Nhà nước:

Điều 2 xác nhận: Từ ngày được thành lập, Gia Đình Phật tử luôn sinh hoạt trong khuôn khổ pháp lý của một tổ chức Phật giáo được Nhà nước chấp nhận, như Hội An Nam Phật học, Hội Phật học Nam Việt, Tổng hội Phật giáo Việt Nam, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Nay sinh hoạt Gia Đình Phật tử Việt Nam cần được thực hiện trong pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam (tức Giáo hội Nhà nước).

Điều 3 ghi: Một số ít điều trong Nội qui và Qui chế Huynh trưởng Gia Đình Phật tử cần được tu chỉnh cho phù hợp với Hiến chương của Giáo hội Phật giáo Việt Nam (tức Giáo hội Nhà nước).

Thế là bất chấp ý chí trung kiên với Giáo hội lịch sử và truyền thống, là Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất, của Gia Đình Phật tử các cấp cơ sở trong toàn quốc, bốn Huynh trưởng cấp Dững nói trên đã bán đứng một tổ chức Phật giáo độc lập cho Giáo hội Nhà nước.

Tranh chấp khởi từ đây, khi âm ỉ khi bộc phát. Nhiều tháng qua, sự bộc phát thấy rõ qua hai động thái. Một là thư ròi, thư nặc danh, tâm thư, huyết thư... đủ loại lúc tiến lúc thoái, khi cương khi nhu, vừa ve vuốt vừa hăm dọa, gây hoang mang nhằm phân hóa tổ chức. Động thái thứ hai là Công an tại các tỉnh có cơ

sở Gia Đình Phật tử tiếp tay hù dọa, khủng bố những huynh trưởng nào không chịu đầu hàng Ban Tôn giáo chính phủ và Giáo hội Nhà nước.

Huế là diễn hình cho sự khủng bố trong ba tháng vừa qua, nhằm vào Thượng tọa Thích Chí Thắng, Đặc ủy Thanh niên trong Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất (GHPGVNTN) Thừa Thiên Huế. Đặc biệt là trường hợp Huynh trưởng Lê Công Cầu, người vừa được Viện Hóa Đạo bổ nhiệm chức Vụ trưởng Gia Đình Phật tử vụ để chấn chỉnh lại tổ chức.

Lời giải thích của Huynh trưởng Lê Công Cầu thông qua cuộc phỏng vấn của ký giả Matt Steinglass, Đài VOA Anh ngữ, tại Huế hôm 4-4-2007, và cuộc phỏng vấn của phóng viên Ý Lan trên Đài Á châu Tự do (phát sóng lúc 6g30 ngày 10-4-2007), nói lên phần nào cuộc đánh phá tổ chức Gia Đình Phật tử của nhà cầm quyền Cộng sản. Đồng thời cũng nói lên ý chí kiên cường, bất khuất của tập thể Gia Đình Phật tử Việt Nam trước giông bão.

Cuộc phỏng vấn trên Đài Á châu Tự do

-Ý Lan giới thiệu: Sau nhiều lần liên lạc bất thành qua đường dây viễn liên về Huế với huynh trưởng Lê Công Cầu, là người được Đại lão Hòa thượng Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hóa Đạo, bổ nhiệm chức “Vụ trưởng Gia Đình Phật tử vụ” điều khiển phong trào thanh, thiếu nhi Phật giáo có nửa triệu đoàn viên.

Vừa qua, Tổ chức Theo dõi Nhân quyền của Hoa Kỳ và Phong trào Dân chủ Thế giới có trụ sở tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn lên tiếng bênh vực cho anh Lê Công Cầu và nhiều nhà bất đồng chính kiến khác đang bị đàn áp trong nước.

Hôm nay, lần đầu tiên chúng tôi mới nói được đường dây phỏng vấn Huynh trưởng Lê Công Cầu. Xin mời quý thính giả nghe lời phát biểu của anh Cầu từ Huế:

-Ý Lan: Xin chào Huynh trưởng Lê Công Cầu. Chúng tôi được biết vì liên quan đến tổ chức Gia Đình Phật Tử Việt Nam, nên thời gian qua anh bị sách nhiễu, làm việc liên

tục với Công an Huế. Nhà anh bị canh gác, và anh đang sống trong tình trạng quản thúc. Xin anh cho biết vì sao bị làm việc như thế, trọng tâm các buổi làm việc này nhằm vào vấn đề gì?

-Lê Công Cầu: Dạ thưa chị, và thưa quý vị nghe Đài. Ngày 25-11-2006, là ngày tôi được Viện Hóa Đạo, GHPGVNTN, bổ nhiệm làm Vụ trưởng Gia Đình Phật tử vụ. Bắt đầu từ đó tôi bị công an về làm việc rất nhiều lần, quy kết vào tội danh hoạt động bất hợp pháp vì tham gia GHPGVNTN. Đặc biệt là những ngày gần đây, Thầy Chí Thắng, Đặc ủy Thanh niên của GHPGVNTN tại Thừa Thiên Huế, muốn mở một cuộc họp để mời Huynh trưởng Gia Đình Phật tử Thừa thiên xác định sự sinh hoạt của mình trực thuộc GHPGVNTN, thì bị anh Trưởng Ban Hướng dẫn Gia Đình Phật tử Thừa thiên là anh Nguyễn Sĩ Thiệu ra một văn thư phản bác lại sinh hoạt nói trên. Vì lý do đó, nên công an đã vào cuộc. Họ mời tôi làm việc suốt bốn ngày, trong đó họ mời lên “làm việc”, họ nói rằng để “giáo dục” vì luật pháp của Việt Nam rất nhân đạo. Trước khi bắt thì họ “giáo dục” đã. Nếu giáo dục không nghe thì họ mới bắt. Tôi không chấp nhận một việc “giáo dục” như vậy. Bởi vì ngày 16-3-2007, họ bắt đầu làm việc, thì đúng vào ngày chạp kỵ của nhà tôi. Tôi có làm đơn xin khất lại ngày khác. Nhưng họ không cho. Bắt phải làm việc ngay. Theo tôi, không cho người ta giữ hiếu đạo với tổ tiên ông bà, thì không thể gọi là giáo dục được. Trong những ngày làm việc ấy, buổi trưa phải ngồi lại tại trụ sở công an không cho về. Buổi tối về, không được ra khỏi nhà. Đặc biệt là đêm 17-3, cửa nhà bị khóa chặt, công an bao vây bốn phía. Tôi thấy chỉ mời lên “giáo dục” thôi, mà quyền tự do của tôi đã bị tước đoạt. Đồng thời khắp nơi trên toàn tỉnh, các huynh trưởng thân cận của tôi đều bị mời “làm việc” và canh giữ nghiêm ngặt, vợ con, công ăn việc làm đều bị đe dọa. Tôi nghĩ đó là một sự trấn áp, chứ không còn là hình thức giáo dục nữa.

Trong các buổi làm việc với tôi,

ba mục tiêu chính họ đặt ra, đó là quy kết cho GHPGVNTN là bất hợp pháp. Ai tham gia vào GHPGVNTN là vi phạm luật pháp. Thứ hai, GHPGVNTN đã cấu kết với các thế lực thù địch nước ngoài và các phần tử phản động trong nước để phản đối chính quyền. Vì hai lý do trên họ buộc tôi phải từ nhiệm chức vụ Vụ trưởng, nếu không họ sẽ có biện pháp cứng rắn hơn. Tôi đã có bản trình bày gửi cho công an với nội dung phản bác như sau:

Thứ nhất, tôi vẫn luôn luôn xem GHPGVNTN của chúng tôi là hợp pháp. Vì cho đến nay chưa có một văn bản cụ thể nào giải tán Giáo hội chúng tôi cả. Theo tôi, những tổ chức, những hành động bất hợp pháp đều phải bị pháp luật xử lý. Nếu chính quyền nói giáo hội chúng tôi bất hợp pháp, thì xin đưa ra tòa xét xử một cách công minh. Khi chưa có một bản án kết tội của tòa án đã có hiệu lực pháp luật như điều 72 của Hiến pháp Việt Nam quy định, thì không thể xem Giáo hội chúng tôi là bất hợp pháp được.

Điều thứ hai Giáo hội chúng tôi không hành vi hay tổ chức chống phá chính quyền. Chúng tôi chỉ đấu tranh cho sự tồn tại của chính mình, dựa trên quyền tự ngôn luận mà luật pháp đã quy định.

Thứ ba, chức Vụ trưởng tôi hoạt động đúng theo Hiến chương của GHPGVNTN. Tôi không làm gì sai trái hết. Và khi tôi vào thăm Đức Tăng thống, Ngài có nói với chúng tôi rằng: Ông Nguyễn Khánh Toàn, Thứ trưởng Bộ Công an đến thăm và khuyên Ngài nên nghỉ việc Giáo hội. Ngài đã nói với ông Toàn rằng “Cuộc đời tôi gắn liền với Đạo pháp, Dân tộc và GHPGVNTN, nên còn một hơi thở cuối cùng, tôi còn phục vụ Giáo hội”. Việc tôi noi gương Ngài đó là bổn phận của tín đồ đối với Giáo hội, mà còn là hiếu đạo của người Phật tử đối với vị lãnh đạo tinh thần tối cao của mình. Nên tôi không từ bỏ nhiệm vụ Vụ trưởng được. Tôi cũng nói thêm cho họ biết rằng, tôi là một huynh trưởng cao cấp đã nhiều lần phát nguyện trước Tam Bảo, tôi xin họ cho tôi được giữ trọn lời phát nguyện. Vì không giữ trọn lời phát

nguyên là phân bội lại Tam Bảo, mà phân bội Tam Bảo là vi phạm Tam Quy, phải chịu quả báo nhiều đời. Tôi rất sợ cho nên không thể phân bội lại lời phát nguyện được. Vậy tôi xin nói cho chị rõ.

-Ỗ Lan: Thưa anh, nghe nói có một số Huynh trưởng thuộc tổ chức Gia Đình Phật tử Huế đứng lên tố cáo anh? Lại có tin rằng một huynh trưởng nào đó ở Huế viết thư yêu cầu Gia Đình Phật tử Huế không được tham gia các sinh hoạt do Đặc ủy Thanh niên trong Ban Đại diện Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tỉnh Thừa Thiên Huế, là Thượng tọa Thích Chí Thắng triệu tập. Việc này có đúng không và vì sao như vậy?

-Lê Công Cầu: Dạ thưa chị, đúng như vậy. Đã có nhiều tâm thư của các huynh trưởng cao cấp được phổ biến trong hàng ngũ Gia Đình Phật tử. Trong đó lên án tôi là vi phạm Nội quy Gia Đình Phật tử. Cũng đã có nhiều thư hăm dọa, chửi bới với lời lẽ rất... là hung hăng. Ban Hướng dẫn Trung ương đã triệu tập một Hội nghị cấp Tân và cấp Dũng toàn quốc vào ngày 31-12-2006, mục đích là đem tôi ra để đấu tố. Họ cho rằng tôi phân bội lại Gia Đình Phật tử. Nhưng trên thực tế, chính họ mới là người phân bội lại Gia Đình Phật tử, phân bội lại GHPGVNTN. Bởi vì, đứng về lập trường, họ đã từng ký vào Biên bản đặt Gia Đình Phật tử vào sinh hoạt trong pháp lý của Giáo hội Nhà nước, rồi họ làm các Thịnh nguyện thư, các Tâm thư, các Huyết lệ thư... xin Giáo hội Nhà nước thừa nhận. Đứng về mặt tu học, họ đã sửa đổi chương trình tu học của huynh trưởng và đoàn sinh Gia Đình Phật tử một cách lệch lạc, nhằm mục đích đưa Gia Đình Phật tử về với chính quyền hiện nay. Về mặt tổ chức, thì họ đưa những mô hình Nhà nước vào trong sinh hoạt Gia Đình Phật tử nhằm lũng đoạn tổ chức. Đã nhiều năm nay tôi phản đối các việc làm nói trên. Vì tôi thấy rõ bàn tay của Nhà nước đang điều khiển Ban Hướng dẫn Trung ương Gia Đình Phật tử Việt Nam.

Không phải chỉ có mình tôi, các Thầy Cổ vấn Giáo hạnh, như Thầy

Thích Minh Tâm, Thầy Thích Thanh Huyền đều đã thấy như vậy. Những bàn tay ấy là do chính quyền cài cắm vào trong nhiều năm. Họ phản đối kịch liệt việc tôi làm Vụ trưởng, vì họ sợ Ban Hướng dẫn Trung ương tan vỡ thì không có đất hoạt động.

Riêng tại Huế sự chống đối cũng rất mãnh liệt như tôi đã nói trước, là Thượng tọa Thích Chí Thắng, Đặc ủy Thanh niên, ngày 18-3 vừa rồi ngài triệu tập một phiên họp để xác định lại Gia Đình Phật tử Thừa thiên thống thuộc vào GHPGVN TN, thì lập tức bị Huynh trưởng Nguyễn Sĩ Thiệu, Trưởng Ban Hướng dẫn Gia Đình Phật tử Thừa thiên kiêm Phó trưởng Ban Hướng dẫn Gia Đình Phật tử Việt Nam, đã làm một văn thư ra lệnh cho huynh trưởng trên toàn tỉnh không được tham dự buổi họp nói trên.

Lợi dụng văn thư này, Công an đã mở một cuộc trấn áp toàn diện, trong đó tất cả những huynh trưởng thân cận của tôi đều bị mời làm việc. Tôi bị mời làm việc. Hòa thượng Thích Thiện Hạnh, Chánh Đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên Huế, bị quản chế không cho ra khỏi chùa. Thượng tọa Thích Chí Thắng, Đặc ủy Thanh niên, bị mời đi làm việc nhiều lần đến nay chưa xong. Chúng tôi thấy sự phản đối họ như vậy, cho nên tôi trình bày cho quý Đài rõ.

-Ỗ Lan: Một câu hỏi chót. Xin anh cho biết đại cương tổ chức Gia Đình Phật tử Việt Nam là gì, ra đời lúc nào, mục tiêu làm gì và hiện tình của Gia Đình Phật tử Việt Nam hôm nay. Và dự tính tương lai của anh sau thời gian bị công an áp lực, hăm dọa bắt anh phải từ chức "Vụ trưởng Gia Đình Phật tử vụ" và không được liên hệ với Viện Hóa Đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất?

-Lê Công Cầu: Dạ thưa chị, Gia Đình Phật tử Việt Nam là một tổ chức nằm trong Tổng vụ Thanh niên của Viện Hóa Đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Năm 1981, khi Giáo hội Phật giáo Nhà nước ra đời thì Gia Đình Phật tử Việt Nam chúng tôi trên toàn quốc bị ép buộc phải sinh hoạt với

Giáo hội Nhà nước. Nhưng phần lớn Gia Đình Phật tử trên toàn quốc vẫn trung thành với Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Biết được cái điều này, cho nên chính quyền đã cài cắm một số huynh trưởng trong Ban Hướng dẫn Trung ương để lũng đoạn sinh hoạt Gia Đình Phật tử Việt Nam trên toàn quốc làm cho Gia Đình Phật tử càng ngày càng rời xa Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất và rời xa mục đích của Gia Đình Phật tử.

Cụ thể nhất là trong tạp san Sen Trắng số 18 gần đây (là tạp san Gia Đình Phật tử theo khuynh hướng chính quyền, PTTGQT chú) họ công khai xác nhận không phân biệt Giáo hội nào, Giáo hội Phật giáo VN Thống nhất hay Giáo hội Phật giáo Nhà nước cũng là Giáo hội cả!

Và trong tạp san Sen Trắng số 21 mới đây, họ ngang nhiên nói rằng Gia Đình Phật tử VN không phê phán những hành động tiêu cực làm nghèo nàn và lạc hậu đất nước.

Thưa chị, trong khi đất nước nghèo nàn và lạc hậu vì bọn đảng viên tham nhũng, đồi bại, cả thế giới đều lên án. Vậy mà "Gia Đình Phật tử" nói là không lên án. Tức là họ đã đồng lõa với bọn này. Như vậy, họ đã loại bỏ mục tiêu thứ hai của Gia Đình Phật tử VN, đó là góp phần xây dựng xã hội theo tinh thần Phật giáo. Thử hỏi như vậy, họ còn tôn trọng Nội quy Gia Đình Phật tử nữa không? Và còn đi theo tôn chỉ của GHPGVNTN không?

Thưa chị, Viện Hóa Đạo của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất không thừa nhận Ban Hướng dẫn Trung ương chứ không phải không thừa nhận Gia Đình Phật tử Việt Nam như họ xuyên tạc. Gia Đình Phật tử Việt Nam luôn luôn là con đẻ của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Tôi biết rằng trong Ban Hướng dẫn Trung ương vẫn có rất nhiều các Anh Chị rất tâm huyết. Tôi nghĩ rằng các Anh Chị ấy sẽ dần dần thấy được cái nhìn sáng suốt của Viện Hóa Đạo để thật sự đặt mình vào trong sinh hoạt của Giáo hội.

Cái trở ngại lớn nhất hiện nay của tôi là vấn đề chính quyền. Vì họ đã nói thẳng với tôi rằng: "Ông sẽ

chẳng làm được chi hết! Chúng tôi sẽ trần áp, sẽ ngăn chặn tất cả việc làm của ông. Ông nên từ chức đi!". Tuy nhiên, tôi đã nói với họ, là ngày nào Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất còn hoạt động, tôi sẽ quyết tâm thực hiện nhiệm vụ Giáo hội giao phó để đưa Gia Đình Phật tử Việt Nam về đúng lập trường và mục đích của nó.

Nhân đây, tôi cũng có vài lời mong Anh Chị em Huynh trưởng Gia Đình Phật tử Việt Nam dù bất cứ ở đâu, hãy nghe tôi nói, là "Hãy đặt danh dự của Giáo hội và sự tồn tại của Giáo hội trên các quan điểm cá nhân. Đó mới thật sự là trung kiên chân thành như Anh Chị em đã từng phát nguyện".

-**Ý Lan:** Xin cảm ơn Huynh trưởng Lê Công Cầu.

TỰ DO NGÔN LUẬN

Bán nguyệt san ra ngày

1 và 15 mỗi tháng

IN VÀ TẶNG TẠI VN

Địa chỉ liên lạc:

deus_caritas@yahoo.ca

Muốn đọc tờ báo trên
mạng, xin mời ghé:

<http://www.tdngonluan.com>

www.luongtamconggiao.com

www.tudodanchuvietnam.net

<http://tudongonluan.atspace.com>

Trong trang mạng thứ 1,
thứ 2 và thứ 3 trên đây,
Quý vị có thể tìm thấy
nhiều tài liệu đấu tranh cho
dân chủ tại Việt Nam

Ms Huỳnh Quốc Bình

XIN ĐỪNG MÂU THUẤN với chính mình

Có lần tôi được một nhà báo hỏi rằng: "Là người vừa sinh hoạt cộng đồng, sinh hoạt đấu tranh, vừa là một tín hữu của một tôn giáo, có điều gì trở ngại cho các sinh hoạt của ông hay không..?" Tôi đã trả lời như sau:

Căn cứ vào lời Chúa, thì ít nhiều tôi đang làm bổn phận của một công dân mà Chúa có dạy trong Thánh Kinh. Ngay cả những vị Mục Sư Hoa Kỳ, hoặc những tín hữu Tin Lành người Mỹ, hiện đang giữ nhiều trách vụ quan trọng trong chính quyền... Điển hình là các vị Tổng Thống Hoa Kỳ, những thành phần cao cấp. Ngoài bổn phận đối với Thiên Chúa và giáo hội, họ cũng phải làm bổn phận công dân, chứ đâu có ruộng bỏ tổ quốc, hay xa lánh những gì liên quan đến đất nước của họ. Tôi nghĩ những ai tự nhận mình là người có "Sứ Sánh Của Chúa", cần biết đâu là lẽ công bằng để sống thật với lòng mình, để không xa rời thực tế của cuộc đời do Chúa ban cho... Tôi xin phép được chứng minh. Trong Kinh Thánh có ghi lại lời cầu xin của Chúa Jesus với Đức Chúa Cha rằng: "Con chẳng cầu Cha cất họ ra khỏi thế gian, nhưng xin Cha gìn giữ họ cho khỏi điều ác.." Chính vì thế, tôi sẽ nhờ ơn Chúa để không hành xử như thể là đang sống "trên trời", trong khi thực tế thì tôi vẫn còn đang ở trần gian, hằng ngày vẫn còn mặc nợ áo cơm của con người... Tôi chọn con đường đấu tranh cho sự tự do của đồng bào tôi. Tôi tình nguyện phục vụ cộng đồng VN một cách bất vụ lợi, vì Chúa có dạy: "Hễ điều chi mà các người muốn người ta làm cho mình thì cũng hãy làm điều đó cho họ..."

Thật ra nguyên vẹn lời dạy của Chúa được ghi trong Kinh Thánh như sau: "Hễ điều chi mà các người muốn người ta làm cho mình, thì cũng hãy làm điều đó cho họ, vì ấy là luật pháp và lời tiên tri"... Chúa không nói hãy nên, hãy nhớ, mà Ngài đã nhấn mạnh: "ấy là luật pháp và lời tiên tri". Tôi xin đưa ra một thí dụ cụ thể, gần gũi với người Việt chúng ta, và lời dạy vừa nêu.

Nếu ngày nay quý vị và tôi còn kẹt lại VN, đang sống đời mất tự do, điều

chắc chắn là chúng ta rất thèm khát tự do, và luôn mong mỗi người Việt hải ngoại, hoặc những ai có điều kiện, tranh đấu cho đất nước VN thật sự có tự do, dân chủ để mình cùng chung hưởng... Hoặc chúng ta thuộc thành phần Tội Tớ Chúa (Mục Sư, Truyền Đạo) hoặc Con Cái Chúa (Tín Hữu) đang bị việt cộng nhốt trong tù. Hẳn nhiên chúng ta mong sao đồng bào hải ngoại, hoặc những Tội Tớ, Con Cái Chúa đang được tự do bên ngoài đòi hỏi cho chúng ta ra khỏi tù. Vậy thì nếu chúng ta đang sống đời tự do tại hải ngoại, chúng ta phải làm việc đó cho những ai đang lâm vào hoàn cảnh thương tâm ấy. Đây là sự công bằng, có thủy có chung mà Chúa đã dạy, chứ không phải là những gì trừu tượng. Nên con dân Chúa không thể lý luận một chiều, hay suy diễn lời Chúa theo cách mà chỉ khi nào xét thấy có lợi cho riêng mình, còn không thì tìm cách chối bỏ lời dạy khác của Chúa.

Căn cứ vào những gì tôi giải thích, chắc hẳn có người sẽ hỏi: Lời Chúa dạy rõ ràng như thế, vậy thì những Tội Tớ, Con Cái Chúa người VN đã dành cho dân tộc VN, đất nước VN những gì và như thế nào?

Đây là một câu hỏi thật khó trả lời. Khó không phải vì người ta thiếu sự nhận xét về việc này. Nhưng khó bởi sự tế nhị của vấn đề. Khó là vì ai cũng biết: muốn đã tật, phải cần thuốc đắng. Nhưng khổ nỗi, ít có con bệnh nào thích thuốc đắng cả. Khó là vì không ai muốn trở thành mục tiêu chỉ trích của những người quá "thiêng liêng", nhìn đâu cũng thấy toàn những kẻ bị "ma quỷ cám dỗ". Người ta không thể xét đoán người khác một cách khắt khe, vô trách nhiệm. Khi thấy một Tội Tớ, Con Cái nào của Chúa có ý ủng hộ những sinh hoạt trong chính quyền hay trong cộng đồng, là vội cho rằng đó là những kẻ háo danh, sa ngã đạo đức... Cũng đừng cho rằng người ta mang tội "xét đoán kẻ khác" khi họ chân thành nêu ra những mâu thuẫn của mình.

Tôi cũng không biết chính xác bao nhiêu Tội Tớ, Con Cái Chúa tham gia vào những công tác đấu tranh ôn

hoà. Nhưng tôi biết rất rõ là ngay trong lãnh vực sinh hoạt có tính cách xã hội tại tiểu bang Oregon này thôi, số Tôi Tớ, Con Cái Chúa tham dự vào những công tác chung trong cộng đồng rất khiêm tốn, so với các tôn giáo khác. Đây là nỗi ưu tư của chính tôi và một số tín hữu Tin Lành nào có lỗi nhìn thực tế trong đời sống hằng ngày. Tôi nhắc đến hai chữ "thực tế" là vì theo nhận xét của chúng tôi, người ta không thể sống xa rời thực tế của cuộc đời mà Thiên Chúa ban cho như tôi đã từng đề cập. Vì không phải là kẻ bội ơn, nên người ta không thể đi trên con đường làng êm ả mà cứ tưởng mình đang đi trên mây, để rồi vội quên công ơn những dân quê đã xây đắp nên con đường đó.

Trước 30-4-75 và sau khi bỏ nước theo làn sóng người di tản ra hải ngoại, có thể nói đa số những Tôi Tớ, Con Cái Chúa chủ trương không làm chính trị, mà chỉ lo hầu việc Chúa. Tôi cũng biết được hầu việc Chúa là tốt, là hạnh phúc, là điều Chúa muốn. Nhưng theo Phúc Âm, muốn làm đẹp lòng Chúa, thì: "Vì Ta đói, các người cho Ta ăn; Ta khát, các người cho Ta uống; Ta là khách lạ, các người tiếp rước; Ta trần truồng, các người cho mặc; Ta đau và bị tù, các người thăm viếng... Quả thật, Ta nói cùng các người: hễ các người làm việc đó cho một trong những kẻ rất hèn mọn, ấy là các người đã làm cho Ta vậy." (Phúc Âm Ma-Thi-Ơ' 25:42-45)

Ngoài ra ý nghĩa của hai chữ "chính trị" không phải là xấu. Trái lại, nó đã trở thành một môn học trong các trường đại học tại các quốc gia văn minh, giống như các ngành bác sĩ, kỹ sư hay những môn về thần học. Người ta có thể tuyên bố rằng "tôi không làm chính trị", nhưng người ta không thể bóp méo ý nghĩa chính trị. Làm chính trị hay không, đó là sự chọn lựa của mỗi người. Không phải ai cũng có điều kiện để làm chính trị, nhưng ý thức chính trị thì dứt khoát phải có trong đời sống của mỗi công dân chân chính... Trước năm 1975, ai chiến đấu ngoài tiền tuyến cho ta được tự do ở hậu phương để thờ phượng Chúa? Máu ai đã đổ, để ngăn chặn làn sóng tấn công vũ bão của giặc cộng, để chúng ta có đủ thì giờ lên phi cơ, xuống tàu, chạy ra hải ngoại an toàn?

Như tôi đã nói, người ta có quyền tự do để tuyên bố rằng "tôi không làm chính trị hay không làm gì hết". Nhưng nếu đã tuyên bố "tôi không làm chính trị" cho việc này, thì cũng nên giữ lập trường để không làm chính trị cho những việc khác thì sự chọn lựa của mình mới không trở nên

mâu thuẫn... Khi việt cộng cưỡng chiếm miền Nam vào tháng 4 năm 75, trong số những người di tản vào giây phút kinh hoàng đó, những người chiếm chỗ trên các phương tiện quốc gia như tàu bè, máy bay, không phải chỉ gồm những kẻ có "nợ máu" với cộng sản, mà còn có cả dân bình thường, những người thuộc mọi tôn giáo... Dĩ nhiên là cũng có những Tôi Tớ, Con Cái Chúa và vợ con, gia đình của họ nữa!

Thí dụ trường hợp một người thuộc gia đình không làm chính trị, đã chẳng ngần ngại lấy trọn chiếc máy bay mà mình có trách nhiệm bảo vệ và điều khiển cho các công tác quân sự của quốc gia, để chờ cả nhà mình và bạn bè của mình rời VN lúc đầu sôi lửa bỏng, lúc những chiến hữu của mình: Quân, Công, Cán, Chính của Việt Nam Cộng Hoà đang gục ngã dưới làn đạn của kẻ thù, thì có công bằng không? Đã 25 năm qua, ít còn ai để ý đến việc đó nữa, và cũng không ai hạp hỏi để lên án một anh phi công, trong cơn hãi hùng, đã sử dụng phương tiện quốc gia ưu tiên cho những người không làm chính trị có cơ hội thoát thân khi giặc cộng tràn vào thành phố. Có chăng, người ta chỉ mong rằng kẻ ấy đừng tiếp tục lên án người làm chính trị nữa.

Công tâm mà nhận xét, không phải chỉ duy nhất những Tôi Tớ, Con Cái Chúa chủ trương không làm chính trị, mà số người này có mặt khắp nơi. Nhưng có lẽ những Tôi Tớ, Con Cái Chúa là rõ nét nhất, khi căn cứ vào thái độ bàng quan của họ trước thời cuộc... Tôi từng hỏi một số vị lãnh đạo Hội Thánh Tin Lành VN mà tôi quen thân và kính trọng, thì chưa một vị nào công khai lên tiếng căm đoán những tín hữu trong Hội Thánh của mình tham gia chính trị. Nhưng số người tỏ ra hài lòng khi thấy những tín hữu trong Hội Thánh của mình bỏ thì giờ tham gia vào các sinh hoạt xã hội trong cộng đồng, thì đếm trên đầu ngón tay... chứ đừng nói là khuyến khích tín hữu tham gia những việc làm có "đấu tranh tính", dù những hành động tranh đấu này thật ôn hoà và nhân bản, để đòi hỏi tự do tôn giáo tại VN, hay áp lực chế độ việt cộng thả tù chính trị v.v...

Có thể nói những Tôi Tớ, Con Cái Chúa nào chủ trương không "đính dáp đến chính trị" là vì họ có lý riêng là lo hầu việc Chúa để được phước, là phải nhắm nước Thiên Đàng mà chạy, và chỉ dùng lời cầu nguyện với Chúa thôi... Đối với những người này thì không tranh, không đấu gì cả! Họ tin rằng Chúa đã cho phép các biến cố xảy ra, cho nên cầu nguyện là hơi

thở của Tín Đồ. Tôi cũng tin như thế, nhưng tôi không tin là người ta chỉ cầu nguyện là đủ. Vì Kinh Thánh có chép: "Vị thử có anh em hoặc chị em nào không quần áo mặc, thiếu của ăn uống hằng ngày, mà một kẻ trong anh em nói với họ rằng: Hãy đi cho bình an, hãy sưởi cho ấm và ăn cho no, nhưng không cho họ đỡ cần dùng về phần xác, thì có ích gì chăng? Về đức tin cũng một lẽ ấy: nếu đức tin không sanh ra việc làm, thì tự mình nó chết" (Kinh Thánh Gia-Cơ 2:15-17).

Là một người từng nhận được những ơn phước Chúa ban, là người tin tưởng tuyệt đối vào quyền năng của Ngài, tôi tin rằng Chúa đã cho phép có biến cố 30-4-75 xảy ra. Nhưng tôi không tin Chúa căm đoán những nạn nhân của các chế độ độc tài đòi hỏi những quyền căn bản mà Ngài đã ban cho họ, nhưng đã bị những kẻ vô thần dùng bạo lực tước đoạt.

Trong Kinh Thánh đã chứng minh Chúa Jesus là "một nhà chính trị trữ danh" trong thời gian Ngài còn ở thế gian. Ngài từng đánh đuổi những kẻ đổi bạc trong Thành Giê-ru-sa-lem, và còn quở mắng những kẻ đó rằng: "Nhà ta sẽ gọi là nhà cầu nguyện, nhưng các người thì làm cho nhà ấy thành ra ổ trộm cướp"... Bọn cộng sản là vô thần. Chúng là hiện thân của loài quỷ dữ, chuyên hãm hại người lương thiện, triệt hạ tôn giáo, giam cầm giới trí thức, trừ dập những người bất đồng chính kiến, thủ tiêu những nhà yêu nước, bắt dân chúng cúi đầu làm nô lệ cho ngoại bang... Chẳng lẽ chống lại chúng là mắc tội với Trời hay sao? Đối với dân tộc các nước từng chịu ách cai trị của cộng sản, để đánh đổi sự tự do, máu của họ đã đổ, chứ không phải chỉ ngồi cầu nguyện mà Chúa cho họ thành công... Có ai đã rời VN tháng 4-75 là do ngồi một chỗ cầu nguyện, hay phải bồng bế nhau chạy thoát thân? Có ai tin tưởng rằng vì Chúa lúc nào cũng bảo vệ mình nên tối đi ngủ không cần cài cửa, hay bệnh mà không uống thuốc?

Tạ Ôn Chúa vì tôi được nghe một Linh Mục Công Giáo phát biểu: "Trước khi là Linh Mục, tôi là người VN, nên tôi có bản phận tranh đấu cho người VN".

Tạ ơn Chúa vì tôi cũng nghe một Mục Sư Tin Lành VN giảng: "Hễ nói yêu nước thì phải sẵn sàng chết vì đất nước mà Chúa đã cho chúng ta sanh ra và lớn lên ở đó... Không cần biết là làm chính trị hay không, nhưng quyền tự do là quyền thiêng liêng Chúa cho con người. Hễ bị tước đoạt, là ta tranh đấu để đòi lại..."

Một Mục Sư Trẻ VN đã nhấn mạnh: "Chúng ta cho rằng mình là người có Chúa, có tình yêu thương, mà chẳng bao giờ dám bèn mảng tới những sinh hoạt lành mạnh của đồng bào mình..."

Một tín hữu Tin Lành cao niên đã nói: "Những bà cụ già quê mùa ở Thái Bình, Xuân Lộc, Trà Cổ, hay làng Hoà Hào mà còn biết đứng lên tranh đấu cho tự do tôn giáo và đòi lại tài sản đã bị việt cộng tước đoạt, còn chúng ta là những người cho rằng mình có sự khôn ngoan Chúa cho, nhưng khi đồng bào mình, anh em trong Chúa của mình bị việt cộng đàn áp thì cứ giữ lập trường không làm chính trị, không phản ứng gì cả, dù chỉ là phản ứng ôn hoà..."

Khích lệ hơn khi tôi được biết một Giáo Sĩ Gia Nã Đại từng qua VN đã chia sẻ: "Không phải tin Chúa để rồi chối bỏ dân tộc mình, đất nước mình..."

Điều đáng mừng là Chúa đã cho một số Tội Tớ, Con Cái Chúa khác có cái nhìn thực tế, âm thầm hỗ trợ đồng bào và các tổ chức đấu tranh tại hải ngoại trong những đòi hỏi ôn hoà, hoặc công khai vận động chính giới ngoại quốc trả tự do cho đồng bào, cho những vị lãnh đạo tinh thần, trong đó có các Tội Tớ, Con Cái Chúa, đang bị chế độ việt cộng giam cầm trong các nhà tù tại VN. Kết quả, có một số vị đã được trả tự do. Nhưng cái giá mà những người tranh đấu phải trả, là bị những người "thiêng liêng" lên án rằng: "Làm như thế là hồng chương trình của Chúa. Ở trong tù cũng cần có các Tội Tớ Chúa để làm chứng về ơn phước của Chúa đến những tù nhân khác..."

Đây là điều làm cho cá nhân tôi thắc mắc. Nếu ai cho rằng chương trình của Chúa là phải có những Tội Tớ Chúa chịu nằm trong tù để làm chứng về ơn cứu rỗi của Chúa, vậy câu hỏi của tôi là có một Tội Tớ Chúa nào, hay một Con Cái Chúa nào dám tình nguyện vào tù để thay thế những vị kia, hầu tiếp tục thi hành chương trình của Chúa hay không? Hoặc những ai chủ trương không làm chính trị, lúc việt cộng trả tự do, có can đảm từ chối việc được trả tự do, vì lý do "tôi không làm chính trị nên không chấp nhận những thành quả do những người làm chính trị đã tranh đấu cho tôi và tôi xin tiếp tục ở tù" hay không? Hỏi tức là có câu trả lời. Tôi tin rằng ai cũng thấy điều mâu thuẫn đó. Vấn đề là có ai chịu nêu ra để giúp giảm thiểu những mâu thuẫn đã tiềm tàng lâu ngày, đã được mọi người mặc nhiên thông qua và xem đây là những vấn đề "bất khả tranh

luận" hay không? Điều đáng buồn là ngay trong số những Tội Tớ, Con Cái Chúa sau khi được ra khỏi tù, đã đứng vào hàng ngũ của những người "thiêng liêng" vừa nêu, để hùng hồn tuyên bố tôi không làm chính trị và phủ nhận những đóng góp của người khác để cho mình được tự do.

Liên quan đến vấn đề "không làm chính trị", tôi nhớ vào đầu thập niên 90, có một tín hữu Tin Lành VN tại miền Bắc California - một người khá bề thế trong xã hội- về du lịch VN, bị việt cộng bắt giam. Chỉ không đầy một tuần lễ bị việt cộng khủng bố tinh thần mà ông đã bị "tai biến mạch máu não". Trong thời gian ông chưa được thả ra, những người thân của ông như: vợ con, anh em tín hữu và vị lãnh đạo trong Hội Thánh của ông đều có ngồi yên, mà đã làm mọi cách để kêu gọi chính quyền Hoa Kỳ can thiệp cho ông! Tại sao tranh đấu cho đồng bào cả nước thì bị lên án là "làm chính trị", còn tranh đấu cho một cá nhân thì gọi là sống tình yêu thương, thể hiện ý Chúa?

Tôi còn nhớ một người kia đã dựa vào câu Kinh Thánh có ý dạy con dân Chúa phải tuân phục chính quyền ("Vi chính quyền không phải để người hiền lành sợ, nhưng để cho người ác sợ...") mà khuyên tôi rằng: "Hãy lo hầu việc Chúa, đừng làm chính trị, đừng chống cộng, vì chính quyền nào mà không do Chúa lập nên!" Dù không muốn tranh luận, nhưng tôi không thể im lặng: "Cảm ơn ông đã có lời khuyên tôi. Nhưng sao ông không ở lại với chính quyền do Chúa lập ra đó, mà bỏ chạy ra hải ngoại? Ông không sợ mắc tội cãi lại ý Chúa sao?" Thế rồi từ đó người ấy không còn xem tôi là anh em trong Chúa nữa.

Nói tóm lại, làm chính trị cũng giống như hành động của một người dân bình thường yêu chuộng tự do, không muốn ném đòn thù của giặc cường chiếm quê hương mình. Làm chính trị cũng giống như phản ứng của một bệnh nhân, hễ đau là uống thuốc, hễ bệnh là tìm bác sĩ, tìm thầy thuốc, dù thầy thuốc đó ở tận Mỹ Tây Cờ, hay xứ Phi Châu xa vời vợi.

Tôi xin kết thúc bài viết này bằng lời kêu gọi: Xin hãy tôn trọng sự công bằng! Hãy để cho người khác được bày tỏ sự suy tư độc lập! Đừng vội lên án, hay tiếp tay những thành phần lúc nào cũng cho là mình đúng, là cao siêu, thích lên án kẻ khác, khi thấy người ta không suy nghĩ rập khuôn như mình, không hành động giống mình... Đừng quên là chúng ta đã bỏ nước ra đi vì ngày nay ở VN đầy dẫy

những hình ảnh nghịch lý như thế! Đừng quá khích, để rồi đưa đến sự kiêu ngạo và có những lời lẽ trích thượng với những anh em cùng một Cha với chúng ta trên trời. Đừng tưởng chỉ có mình mới đủ tiêu chuẩn vào Nước Thiên Đàng, còn tất cả kẻ khác là tà đạo, sắp sa vào địa ngục... dù họ cũng kính Chúa, yêu người.

Tôi rất mong đón nhận những phê bình, chỉ trích về bài viết này trong tinh thần xây dựng, tương kính. Nếu cách trình bày của tôi có điều gì "mâu thuẫn với chính tôi", xin cho tôi được lãnh hội điều tốt đẹp hơn từ quý vị. Cầu xin Chúa cho mọi người biết kính sợ Ngài, biết trân quý những suy tư độc lập của nhau, để giúp nhau không còn mâu thuẫn với chính mình.

Huỳnh Quốc Bình
huynhquocbinh@yahoo.com

**Nhà văn Trần Khải Thanh
Thủy đã bị bắt giam**

Vào lúc 12g ngày 21-04-2007, chị Trần Khải Thanh Thủy (TKTT) đang đi ở bến xe cầu Gia Lâm thì bị một số Công An đến cho biết đã có lệnh bắt giam khẩn cấp chị và công tay dẫn chị về nhà. Khi vào nhà, CA đưa Lệnh Khám Nhà trước sự chứng kiến của chồng và các con chị rồi lục tìm khắp nhà tịch thu máy vi tính, máy scan, máy in cùng các tư liệu và công tay hồ sơ và bắt chị phải ký vào Biên Bản Tịch Thu. Sau đó, công an đọc Lệnh Bắt Giam Khẩn Cấp và công tay chị TKTT dẫn đi cùng với các "tang vật" đã tịch thu trước sự sợ hãi và lo lắng của các cháu bé con của chị.

Ngay hôm sau, ngày 22-04-2007, Hội Bảo Vệ Nhà Văn Trần Khải Thanh Thủy (trụ sở tại Sydney, Úc châu) đã cực lực lên án hành vi man rợ của đảng CSVN đã ra tay bắt giữ một bệnh nhân đang ở trong giai đoạn điều trị bệnh lao phổi tại bệnh viện. Chứng bệnh này cần phải được điều trị theo một chương trình trị liệu đặc biệt. ĐCSVN đã cố tình phá huỷ chương trình trị liệu dài 8 tháng. Điều này cho thấy ĐCSVN đang tìm cách ám sát một nhà tranh đấu dân chủ cho Việt Nam. Hội Bảo vệ Nhà văn TKTT "kêu gọi tất cả mọi người có lương tri trên thế giới, đặc biệt là cộng đồng người Việt Tự do hải ngoại, cùng lên tiếng mạnh mẽ đòi hỏi nhà cầm quyền Việt Nam phải nhanh chóng trả tự do cho một bệnh nhân, một nhà văn tranh đấu cho dân chủ nhân quyền ở Việt Nam. Hiện tình sức khỏe của nhà văn TKTT rất kém mà bị đối xử trong điều kiện nhà tù thì tính mạng của chị có thể bị đe dọa. Nếu có sự cố gì xảy ra đến tính mạng nhà văn TKTT trong lúc này, đảng CSVN phải chịu hoàn toàn trách nhiệm trước toàn thể thế giới"

Lm Phan An Bình trả lời phỏng vấn của RFA

NGƯỜI CÔNG GIÁO VN phải làm gì và có vai trò nào đối với đất nước

13-04-2007.....

Trong suốt hai tuần lễ vừa qua và ngay sau ngày Linh Mục Nguyễn Văn Lý bị tòa Tòa Thiên-Hué kêu án 8 năm tù và 5 năm quản chế chỉ vì lên tiếng kêu gọi nhà nước phải thực thi dân chủ, tôn trọng quyền làm người, dư luận trong và ngoài nước đều có chung một dấu hỏi khá lớn, là trước những gì đã xảy ra, người Công Giáo Việt Nam phải làm gì, phải có vai trò như thế nào đối với đất nước? Những thắc mắc vừa nêu được Ban Việt Ngữ chúng tôi gửi đến vị khách mời tuần này. Khách mời là Linh Mục Phan An Bình ở Roma. Linh Mục Bình vừa hoàn tất khóa học kéo dài 3 năm và vào cuối tuần này sẽ về lại VN.

Như thường lệ, cuộc phỏng vấn do Nguyễn Khanh thực hiện và chúng tôi xin được gửi đến quý thánh giá trong khuôn khổ câu Tạp Chí Câu Chuyện Thời Sự Hàng Tuần. Cũng xin được nhắc lại quan điểm của Linh Mục Phan An Bình không nhất thiết phản ánh quan điểm của Đài chúng tôi.

Phải tranh đấu chống lại bất công

Nguyễn Khanh: Thay mặt quý thánh giá, Ban Việt Ngữ Đài Á Châu Tự Do xin cảm ơn Linh Mục đã đồng ý dành cho chúng tôi buổi nói chuyện hôm nay. Thưa Linh Mục, câu hỏi đầu tiên là câu rất nhiều đang đặt ra là người Công Giáo Việt Nam đang đóng vai trò gì và phải làm gì trước hiện tình của đất nước?

Linh Mục Phan An Bình: Thưa anh và quý đài, tôi thấy người Công Giáo ở trong bất cứ hoàn cảnh nào, nhất là hoàn cảnh của VN hiện nay,

là phải nhớ tới ơn gọi và sứ mệnh của mình mà Đức Kitô trao cho khi lãnh nhận phép Thánh Tẩy.

Cho nên khi người Công Giáo thấy rằng Nước Chúa Kitô, tức là sự công bình chưa ngự trị trong xã hội, thì phải đem giá trị Tin Mừng, phải làm cho xã hội đó trở nên công bình hơn và bác ái hơn. Hiện tại ở trong nước, chúng ta thấy từ Bắc chí Nam, sự sợ hãi đang bao trùm và sự dối trá trở thành một hiện tượng, và đang làm cho xã hội bị tha hóa.

Cho nên, người Công Giáo cần phải có một chính sách, một thái độ, để làm sao vượt lên trên sự sợ hãi, tìm được sự bình an và phải cương quyết chống lại sự dối trá.

Khi Đức Kitô sống lại, Đức Kitô luôn luôn chúc cho các môn đệ của Ngài “bình an cho chúng con” và để đảm bảo cho sự bình an đó, Ngài đã ban Thánh Thần và Ngài luôn luôn nói “đừng sợ, chúng con đừng sợ hãi”. Điều này được lập đi lập lại 366 lần trong toàn bộ Kinh Thánh.

Để vượt lên trên sự sợ hãi, người Công Giáo phải làm sao cho Chúa Kitô hiện diện đích thực trong cuộc đời của mình, và phải cầu xin Chúa Thánh Thần đến hoạt động trong tâm hồn của mình, trong gia đình cũng như xã hội của mình. Người Công Giáo cũng phải nhớ rằng “chúng ta là chứng nhân của Đức Kitô”, là “những người thợ xây dựng Nước Trời”, và phải làm sao làm chứng cho Ngài bằng sự tranh đấu chống lại bất công, tranh đấu trong thái độ bất bạo động, trong khuôn khổ của hiến pháp.

Người Công Giáo trong nước cũng nên nhận rõ tình hình của thế giới, để cố gắng dần thân hơn theo

tiếng gọi của Đức Kitô. Quả thực ngày xưa Giáo Hội thường dựa theo lời của Thánh Phao-Lô để hoạt động, tức là đức tin cần phải sống bằng đức bác ái, đức tin cần phải sinh động hóa bằng đức bác ái.

Nhưng ngày nay, Giáo Hội thường xuyên nhắc nhở cho chúng ta biết rằng lòng tin phải đi đôi với sự công bình, không có sự công bình thì cũng không có đức bác ái. Do đó, những người Công Giáo VN đang hiện diện giữa lòng dân tộc nên nghe tiếng của Thầy Chí Thánh, cung dần thân với Ngài để cùng hoạt động, để cùng bắt tay thực thi những điều Công Đồng Vatican II đã khuyến khích chúng ta.

Phải dần thân hơn nữa

Nguyễn Khanh: Linh Mục vừa nói người Công Giáo Việt Nam phải tranh đấu chống lại bất công, phải dần thân hơn nữa. Thưa Linh Mục, làm sao họ có thể thể hiện điều này trong một tình trạng đầy khó khăn như hiện giờ?

Linh Mục Phan An Bình: Tôi nghĩ rằng trong cuộc sống hàng ngày của mình, mình cần phải sống công bình hơn, vì chính người đã phớt lờ trước tiếng gọi của lương tâm để sống cũng bất công như những người khác. Trong tình thế hiện tại, tôi cho rằng người Công Giáo Việt Nam không nên thụ động.

Từ xưa đến nay, người Công Giáo Việt Nam và Giáo Hội Công Giáo VN giữ một thái độ thụ động, cộng thêm với áp lực của chế độ, chúng ta lại thấy thái độ thụ động đó lại càng tăng trưởng thêm, bởi vì chế độ này đã làm cho người dân sợ hãi. Do đó, người Công Giáo hiện tại cần phải bắt tay để thực thi Nước Chúa, tức là làm cho sự công bình được thực hiện trong lòng dân tộc.

Thực ra, hiện tại cũng có một số người Công Giáo đã cùng với Cha Nguyễn Văn Lý vào tù để tranh đấu cho nhân quyền, cho tự do, cho dân chủ, đó là những người giáo dân thật sự nêu gương cho chúng ta, và bằng cách này cách khác, người Công Giáo Việt Nam chúng ta cũng có thể đi theo đường lối đó, có thể bằng cách âm thầm hay công khai, chúng ta hướng đến việc xây dựng

một nền công lý cần thiết cho tự do, giải phóng dân tộc của chúng ta.

Nguyễn Khanh: Trong những điều Linh Mục mới trình bày với chúng tôi, chúng tôi để ý thấy điều Linh Mục nói rằng là Giáo Hội Công Giáo VN bây giờ là một Giáo Hội thụ động, trong khi đó thì lại có người nói Giáo Hội VN là một Giáo Hội hoạt động một cách thâm lặng.

Đầu là thâm lặng hay thụ động như Linh Mục nói, chúng tôi vẫn có cảm tưởng dường như Linh Mục không hài lòng với việc làm hay là thái độ của Giáo Hội Công Giáo Việt Nam. Không biết nhận xét của chúng tôi có đúng không?

Linh Mục Phan An Bình: Dạ thưa thật sự từ trong nội bộ cho đến những việc đối với ngoài xã hội, tôi thấy Giáo Hội Việt Nam có rất nhiều thái độ thụ động, tức là chưa đạt tới mức mà Chúa Kitô cũng như dân Chúa đang mong ước. Thí dụ trong vấn đề phụng vụ, cả nửa thế kỷ nay trải qua bao nhiêu Hội Đồng Giám Mục, chúng ta thấy vẫn chưa hoàn chỉnh được.

Ở mặt ngoài xã hội, chúng ta thấy nêu đem so với Giáo Hội Hàn Quốc là một Giáo Hội tranh đấu tích cực cho công bình xã hội, cho công lý thì Giáo Hội Việt Nam thua xa lắm. Chính vì vậy mà mức độ phát triển của Giáo Hội Việt Nam không thể nào so sánh được với Giáo Hội Đại Hàn.

Chúng ta có thể lấy ánh sáng từ những Giáo Hội bạn của chúng ta, ngay bên cạnh chúng ta, để học lấy bài học dẫn thân, bởi vì Giáo Hội được sinh ra để làm cho Nước Chúa Kitô rộng mở. Nước Chúa Kitô rộng mở làm sao được, nếu Giáo Hội không tích cực chống lại những bất công trong xã hội?

Vấn đề công bình là vấn đề liên quan tới tất cả mọi người, khi chúng ta hoạt động cho công lý, cho công bình, thì mọi người sẽ biết đến Chúa Kitô, còn bác ái thì chỉ nằm trong một phạm vi nào thôi.

Nguyễn Khanh: Có khi nào Linh Mục đặt những điểm Linh Mục mới trình bày với chúng tôi cho các vị Giám Mục hay những vị Linh Mục khác trong Giáo Hội Công Giáo VN hay không, và nếu

có, câu trả lời hay phản ứng Linh Mục ghi nhận được như thế nào?

Linh Mục Phan An Bình: Thưa anh, thực sự chúng tôi đã có rất nhiều kinh nghiệm về những đệ đạt đưa lên cho các vị có thẩm quyền. Chúng tôi thấy các Ngài không hề cứu xét đến những nguyện vọng từ dưới đưa lên, dù đó là những nguyện vọng rất chính đáng và rất thức thời, các Ngài cũng không cứu xét. Có những người rất đau khổ, đến khi chết vẫn không có được câu trả lời từ phía hàng Giám Mục.

Ảnh hưởng của người Việt ở hải ngoại

Nguyễn Khanh: Lúc đầu, Linh Mục có nói đến vai trò của người Công Giáo Việt Nam ở trong nước, nói đến vai trò của những vị Giám Mục đang điều khiển Hội Đồng Giám Mục Việt Nam, tức là những vị đang lãnh đạo Giáo Hội Công Giáo Việt Nam. Có khi nào Linh Mục nghĩ đến vai trò của những người Công Giáo đang sống ở hải ngoại không? Chúng tôi đặt câu hỏi này vì được biết, 30% người Việt ở hải ngoại là người Công Giáo...

Linh Mục Phan An Bình: Dạ thưa đúng như vậy. Tôi nghĩ rằng trong cuộc tranh đấu cho dân chủ và tự do của dân tộc chúng ta hiện tại, vai trò của người VN tại hải ngoại rất quan trọng. Quan trọng vì có thể tiếp cận dễ dàng với những cơ quan quốc tế hay những cơ quan ảnh hưởng lớn, ví dụ như ở nước Mỹ.

Chúng ta cũng thấy là đồng tiền gửi về trong nước, như hôm qua tôi mới nghe tin là số tiền của đồng báo hải ngoại gửi về lớn gấp 20 lần số tiền những tổ chức thương mại đầu tư vào trong nước. Đó là một sức mạnh đáng kể.

Từ xưa đến nay đồng tiền được gửi về, thường thường, để giúp thân nhân và giúp cho những công cuộc bác ái, xây nhà thờ v.v... Từ nay, tôi xin đề nghị nên hướng về cuộc tranh đấu cho công bình hơn là bác ái. Nên dùng đồng tiền của mình để vận động cho những công cuộc tranh đấu cho tự do, công bình, bởi vì những việc bác ái đã được làm rất nhiều rồi, nhưng vẫn chưa ảnh hưởng được bao nhiêu, trong khi

bất công vẫn lộng hành trong xã hội Việt Nam.

Người Công Giáo Việt Nam ở hải ngoại có thể làm được rất nhiều việc, như truyền thông, đưa tin tức về cho gia đình, cho Giáo Xứ ở Việt Nam, những khái niệm về tự do, về nhân quyền, về dân chủ.

Tôi thiết nghĩ rằng giới trí thức Công Giáo Việt Nam ở hải ngoại cũng như giới công nhân nên có những tổ chức để quy tụ lại, và dùng ảnh hưởng của mình để tác động hai chiều: ở hải ngoại và ở trong nước, thì tôi tin rằng chúng ta sẽ thấy được không những sức mạnh của đồng tiền, mà còn có cả sức mạnh của khả năng quy tụ nữa.

Cộng vào đó và trên hết, tôi thấy Đức Tin của người Công Giáo luôn luôn thúc đẩy chúng ta phải dẫn thân, tích cực dẫn thân trong mọi lãnh vực, bởi vì chúng ta được kêu gọi để Thánh Hiến trần gian. Làm sao Thánh Hiến trần gian được nếu chúng ta không hoạt động tích cực để xã hội Việt Nam mỗi ngày một công bình hơn?

Nói đến đây, tôi xin trích lại lời của Hội Đồng Giám Mục Á Châu khi họp ở Tokyo hồi 1986 có nói như thế này: “Trước hết chính trị phải trở thành một hoạt động chung, toàn thể dân Chúa được mời gọi dẫn thân vào hoạt động chính trị ấy, vì Phúc Âm đòi hỏi Kitô hữu đưa Phúc Âm và những giá trị Nước Trời- là tình thương và công bình- xâm nhập vào những lãnh vực kinh tế, chính trị, văn hóa, và xã hội của Châu Á. Ai tuyệt đối khước từ đòi hỏi thay đổi chính trị ở Châu Á, ắt là một cách nào đó, cũng phủ nhận căn tính Kitô của mình”.

Nguyễn Khanh: Thay mặt quý thánh giá, một lần nữa xin cảm ơn Linh Mục Phan An Bình và chúc Linh Mục bằng an trên đường về lại Việt Nam.

*Xin góp tay phổ
biến rộng rãi cho
Động bào
quốc nội*

ĐẢNG CỘNG SẢN VN

nuôi dưỡng tham nhũng

Lý Thanh Trục ++++++

Ngày 24.01.2007 Nguyễn Tấn Dũng đã ký quyết định thành lập "Văn phòng Ban Chỉ đạo Trung ương về phòng, chống tham nhũng". Theo quyết định này trường ban Chỉ đạo là chính thủ tướng cộng sản Nguyễn Tấn Dũng, phó ban chỉ đạo là phó thủ tướng Trương Vĩnh Trọng, chánh văn phòng sẽ tương đương cấp bộ trưởng (1).

Thật nhục nhã, không có nước nào trên thế giới có cơ quan chống tham nhũng mà chánh văn phòng đã tương đương cấp bộ trưởng.

Sau hàng trăm nghị định, nghị quyết chống tham nhũng, nay lại Ban Chỉ đạo chống tham nhũng do chính thủ tướng đảm nhiệm. Cộng sản không thể tiếp tục đánh lừa nhân dân Việt Nam và công luận thế giới được nữa, bởi vì **tham nhũng là bản chất của chế độ cộng sản. Cộng sản Việt Nam cố tình sử dụng tham nhũng như một vũ khí, một công cụ chính trị (ma đạo) để xây dựng đảng và củng cố quyền lực.**

Năm 1988 trong một hội nghị trí thức Hà Nội, nữ văn sĩ Dương Thu Hương đọc bài diễn văn với tựa đề là "Nhân Cách Trí Thức". Trước toàn hội nghị, tổng bí thư đảng Cộng Sản Nguyễn Văn Linh đã ôm hôn bà Hương thăm thiết và xin bài diễn văn của bà để tỏ ra rất đồng tình với nội dung bài đó. Sau đó, vào giờ giải lao, "ngài" tổng bí thư đảng Cộng Sản ngầm cho thư ký của ông ta tìm bà Hương và chuyển đề nghị của ông Linh tặng bà Hương một căn nhà tiêu chuẩn cấp bộ trưởng, với điều kiện bà Hương im lặng. Bà Hương từ chối. Hối lộ bằng nhà không được, ông Linh hối lộ tình cảm. Qua nhà thơ Giang Nam, ông Linh mời bà Hương dùng cơm với gia đình ông ta. Bà Hương lại từ chối. Khi đó ông Linh quay ngoắt lại chửi bà Hương là "con đĩ chống đảng". Đối đầu với sự trở mặt trắng trợn, không còn nể nang, bà Hương viết một loạt bài nói đích danh trò treo đầu dê bán thịt chuột chết của đảng Cộng Sản. Trên danh nghĩa Xã Hội Chủ Nghĩa nhưng đích thực là chủ nghĩa nhà thổ, vừa đánh trống vừa ăn cướp, cướp bóc tài sản

nhân dân, tài sản đất nước, tàn phá tài nguyên quốc gia, đốt nhà lấy đỉnh, bất chấp cái giá mà đất nước và thế hệ con cháu phải trả. Cuối cùng bà Hương bị bắt vào tháng 4-1991. (2)

Chỉ đạo làm việc của đảng Cộng Sản là tham nhũng, hối lộ và bạo lực. Cộng sản chỉ có thể phát triển và tồn tại ở môi trường âm thấp: nghèo đói và ngu dốt. Để cướp và duy trì quyền lực đảng Cộng Sản chuyên dùng bạo lực cách mạng - nói theo nghĩa đen là cướp của giết người - (cương) để trấn áp nhân dân và những người chống đối, (nhu) để hủ hóa đảng viên, tạo điều kiện, khuyến khích họ tham nhũng dưới chiêu bài đặc quyền, đặc lợi để họ sống chết bảo vệ đảng theo nguyên tắc: "Chúng ta nợ đảng tất cả những gì chúng ta đạt được".

Trong bài này tôi chỉ nói đến các nhu thuật của đảng Cộng Sản là tham nhũng và hối lộ.

Bản chất đảng Cộng Sản là tham nhũng và hối lộ

Ai muốn trở thành đảng viên đảng Cộng Sản, người đó phải tự thiến nhân tính của mình, nói theo người cộng sản là phải phần đầu vào đảng. Trong quá trình tự thiến nhân tính của mình, người đó phải chứng minh với đảng họ vô gia đình, vô tổ quốc, vô tôn giáo và vô lương tâm. Phải tự cắt bỏ những đạo lý căn bản làm người, những điều mà người cộng sản gọi là sản phẩm giai cấp tiểu tư sản : nhân, nghĩa, lễ, trí, tín. Nói gọn lại là phải bán linh hồn cho quỷ. (Dĩ nhiên trong số những đảng viên đảng Cộng Sản lúc đầu cũng có những người lương thiện bị lừa vì chiêu bài "độc lập tự do dân tộc"). Trong thời gian tôi còn là học sinh tại VN sau 1975, điều mà học sinh nào cũng biết là những thằng lưu manh, đều cẳng nhất mà người ta gọi là đâm cha, chém chú, hiếp chị dâu là những thằng được ưu tiên kết nạp vào đoàn Thanh niên CS để chuẩn bị vào đảng CS sau này.

Nếu không thuộc thành phần vô lại thì phải vô học, chúng ta cùng đọc chung một đoạn văn của nhà khoa học Hà Sĩ Phu: "Đây là một tình trạng có thật và khá phổ biến: Chúng tôi là

những con em công nhân và nông dân. Nếu chúng tôi chỉ học khoảng hết cấp 1 và ở lại địa phương sản xuất thì với lòng hăng say mà chúng tôi vốn có, dám chắc rằng chúng tôi đã thành đảng viên từ lâu rồi. Nhưng chúng tôi lại ham học. Sau mấy chục năm được nhà trường xã hội chủ nghĩa trau dồi bao nhiêu trí thức và khoa học tự nhiên, về triết học Mác-Lênin, về chính trị... thì bây giờ các chỉ bộ lại không còn coi chúng tôi là thành phần công nông gần Đảng nữa mà chuyển thành tầng lớp trí thức tiểu tư sản bấp bênh. Trở thành kỹ sư, tiến sĩ, giáo sư... thì lại xa Đảng hơn lúc chưa đi học! **Nghĩa là trên thực tế thì chất Đảng không thuận chiều với chất trí thức.**" (3)

Khi tụ tập được đám người duy lợi đã bán linh hồn cho đảng. Đảng đưa lợi ra: quyền lực và quyền lợi. Tham nhũng là một cách thức lợi về cho đảng và cho cá nhân các cán bộ đảng viên nhẹ nhàng, dễ dàng và nhanh nhất. Những người duy lợi đảng viên đảng CS lúc này sẽ tự bảo vệ mình và bảo vệ đảng đến hơi thở cuối cùng như theo định nghĩa Duy Lợi của Ts. Hà Sĩ Phu : "Luôn lấy lợi ích làm căn cứ, cái gì trái với lợi ích của mình hay của những người chung lợi ích với mình thì không chấp nhận". (3)

Chính trị đảng Cộng Sản : tham nhũng và hối lộ

Nhiều người vẫn cho rằng, trong chế độ toàn trị CS, tham nhũng tràn lan do cấu trúc và vì chế độ độc đảng không có đối lập kiểm soát nên tham nhũng trở thành bất trị, đến độ đảng CS dẹp không nổi. Thật ra thì **tham nhũng được đảng CS cố tình sử dụng** như một nghệ thuật chính trị.

Người cộng sản không những thích nhận hối lộ, mà còn nâng tham nhũng lên hàng quốc sách để cướp và duy trì quyền lực của đảng bất chấp hậu quả cho đất nước, dân tộc. Nếu kể ra hết những trò bỉ ổi của đảng Cộng Sản nói theo người xưa phải đốn hết rừng Việt Nam để làm giấy cũng chưa đủ, nhưng chúng ta cũng nêu một vài vụ điển hình. Năm 1946 Hồ Chí Minh phát động phong trào tuần lễ vàng để thu vàng cả nước, một phần bù túi, một phần hối lộ quân Tàu, rồi xoay qua hối lộ Pháp, cho Pháp trở lại Việt Nam qua hiệp định Fontainebleau để rảnh tay tiêu diệt các đảng phái Quốc Gia.

Sau này, 1958, Phạm văn Đồng - nhà thủ tướng lâu nhất, già nhất và bất lực nhất như ông thường tự nhận xét (4) với câu nói bất hủ: "**Làm thủ tướng hơn 30 năm, tham nhũng như rươi mà chưa dẹp được thằng**

nào cả !” – đã hồi lộ thủ tướng Trung cộng Chu Ân Lai bằng chính đất nước của tổ tiên.

Gần đây, đảng CS, đại diện là tên tổng bí thư Lê Khả Phiêu đã hồi lộ Trung cộng bằng đất, biển tổ quốc để nhận sự hỗ trợ của Trung cộng hùng tồn tại. Tưởng cũng nên nhắc lại là Lê Khả Phiêu, trong một cuộc phỏng vấn với ký giả ngoại quốc, đã lỡ miệng khoe nhận được tiền trà nước của tư bản Đại Hàn, với giọng điệu trơ trẽn đã nói không ngưng miệng khi bị hỏi vạ: “Người ta cho thì tôi lấy!”.

Người cộng sản phản tỉnh Bùi Tín -sau khi trút bỏ được vòng kim cô cộng sản- đã viết như sau: “Từ sau đại hội 7 năm 1991, tầng lớp đặc quyền đặc lợi càng thêm biến chất cách mạng, lao vào tước đoạt và chia chác của cải xã hội, làm giàu nhanh chóng một cách phi pháp; nó ngày càng mang tính chất mafia, bất lương và tàn ác, một kiểu tư bản đỏ, rừng rú mà lịch sử VN chưa từng có.” (4)

Sau nhiều thập niên đô hộ Việt Nam, đảng Cộng Sản đã biến thể hệ thanh niên trở nên nhứt chí và mất niềm tin. Nay đảng chơi trò dứt điểm, dứt lốt xã hội các phong trào ăn chơi với chủ đích diệt các mầm mống chống đối không những từ trong trứng nước mà diệt cho khỏi ra trứng theo kiểu “mày sắp chết tao cho mày chết luôn”. Công thức hủ hóa thanh niên Việt Nam của đảng: mất niềm tin vào tương lai cộng các môn ăn chơi thuộc môn phái “Tứ Đố Tửu”. Một cú đánh chí tử vào tiền đồ dân tộc!

Rượu nồng, gái non, dĩ đầu cũng nhậu, với chiêu bài nhậu để giao dịch, để làm ăn. Nhậu bằng hóa đơn đỏ, tiền chùa, tiền của dân chừ của đảng đầu mà đảng xót. Nhậu xong phải có gái. Các phong trào “ôm” được đảng thổi phồng lên thành phong trào cấp quốc gia, bia ôm, tắm ôm, ngủ ôm, hót tóc ôm... Trong Nam thì cả hội vịt lộn ôm, gần lãng bác thì thịt chó ôm... Để tính «dâm» được kích thích tối đa, đảng khuyến khích, cổ võ phong trào thi hoa hậu: hoa hậu từ làng tới huyện, từ huyện tới tỉnh, học sinh cũng hoa hậu, sinh viên cũng hoa hậu, mù chữ cũng hoa hậu, ca sĩ, nghệ sĩ cũng hoa hậu, công nhân cũng hoa hậu... Từ tổng bí thư đảng, chủ tịch nước đến ủy viên trung ương đảng, từ bí thư tỉnh ủy đến trưởng phòng văn hóa quận... tham gia phong trào mua trinh trẻ vị thành niên lấy hên, mua dâm ca sĩ, hoa hậu lấy tiếng... Chức càn to, tuổi đảng càng cao thì tuổi bé bán trinh càng phải nhỏ.... nhiều khi chỉ 9, 10 tuổi. (5)

Cờ bạc, đề, cá độ bóng đá, thuốc lắc, xì ke... bốn bức tường quốc gia

được đảng thẳng tay phá bỏ. Tưởng cũng không quên nhắc lại, thời xưa, thực dân Anh, Pháp cũng đã từng dùng thuốc phiện, rượu... để đầu độc các dân tộc Á châu như Ấn Độ, Trung Hoa, Việt Nam..., để nhận chìm tinh thần phản kháng của các dân tộc bị trị. Nhưng dùng cả 4 món ăn chơi “Tứ Đố Tửu” và áp dụng một cách triệt để cho chính dân tộc mình thì trong lịch sử loài người cho đến nay, chỉ mới có chế độ cực kỳ phản động cộng sản Việt Nam đem ra thi hành.

Làm gì ?

Chờ đợi đảng Cộng Sản diệt trừ tham nhũng chẳng khác gì mượn thẳng ăn cắp coi nhà. Tình trạng đất nước đang trên bờ vực thẳm, không những là nguy cơ mất nước đang hiện hiện trước mắt như nhà dân chủ trẻ Lê Chí Quang đã kêu gọi chúng ta phải cảnh giác, mà dân tộc VN đang đứng trước nguy cơ bị diệt vong. Đánh mất chính mình, bản sắc văn hóa dân tộc bị phá sản, còn lại chẳng là những con người nô lệ VN, những ô-sin, trăm ngàn, triệu gái mãi dâm trong nước, những nô lệ tình dục với cái tên cô dâu Đài Loan, cô dâu Đại Hàn..., những xuất khẩu lao động, những kẻ nghiện ngập mất hết lý trí, lương tri, những kỹ sư, bác sĩ, tiền sĩ, phó tiến sĩ “giã”. Tiền đồ dân tộc bị tàn phá trắng trợn. Mất nước, mất dân tộc chỉ còn là vấn đề thời gian!

Người cộng sản muốn hưởng thiên đường theo định nghĩa của họ ngay trên mặt đất, bất chấp số phận của dân tộc. **Người cộng sản Việt Nam đã bước qua giới hạn định nghĩa làm người.** Họ không có khả năng và không muốn thay đổi. “Họ gây nên nạn tham nhũng và nạn buôn lậu, hai quốc nạn khủng khiếp... Chính những kẻ trong hàng ngũ họ đã ký những hiệp định buôn bán bất bình đẳng với các công ty nước ngoài để bỏ túi những khoản tiền thường hoa hồng. Chính những kẻ trong hàng ngũ họ đang bán đứng nhà cửa, dinh thự đất đai, tài sản quốc gia cho các công ty nước ngoài. Họ chịu trách nhiệm về tình trạng đạo đức suy đồi, nạn cờ bạc, mãi dâm, hút sách, trộm cướp lan tràn, giồng nổi và tương lai dân tộc bị đe dọa một cách thâm khốc.... Họ không có đủ dũng khí thú nhận những lầm lẫn và tội lỗi trong mấy chục năm qua... nhưng họ đang cầm giữ vận mệnh của dân tộc, của nhân dân, gây nên tình trạng bế tắc chung không có lối thoát.”(4)

Chúng ta không kêu gọi, chúng ta không xin xỏ, vì người cộng sản từ ngày họ giờ tay thề gia nhập đảng là đã đánh mất tính thiện. Và nói thẳng

chúng ta có xin họ cũng không cho. Họ đang thỏa mãn với các trò “bê hội đồng” dân tộc. Xin lỗi, bao giờ các nạn nhân bị hiếp dâm cũng đều khóc lóc, xin xỏ, nhưng chưa có thẳng hiệp dâm, bạo dâm nào vì các lời van xin mà ngừng lại. Chúng còn thỏa mãn hơn với các lời khóc lóc năn nỉ.

Vi vận mệnh của dân tộc, của con cháu chúng ta, hãy làm một cái gì đó, **“...Nếu như từng cá nhân chúng ta đừng thờ ơ nghĩa là chưa ủng hộ, hay ủng hộ rồi mà chưa tham gia, hay tham gia rồi mà chưa tích cực, xin hãy mạnh dạn nói lên tiếng nói của mình.”** (Lê Thị Công Nhân).

Năm xưa Nguyễn Thái Học, năm nay Nguyễn Bình Thành, Nguyễn Phong: **“Đến chết tôi vẫn đấu tranh cho dân chủ nhân quyền, quyết duy trì đảng Thăng Tiến Việt Nam...”**. Năm xưa cô Bắc, cô Giang, năm nay Hoàng Thị Anh Đào, Lê Thị Lệ Hằng. Dưới sức sống cuộn cuộn của dân tộc, chế độ cộng sản VN đang bị dồn vào chân tường. Tiếng hét của Linh mục Nguyễn Văn Lý, đại diện một dân tộc đang bị cộng sản tìm cách chôn sống -**“Đả đảo Đảng Cộng sản Việt Nam!”**- là tín hiệu khởi đầu cho ngày tàn của chế độ.

Xin hãy tham gia tẩy chay bầu cử quốc hội giả hiệu 20-05-2007 và xin gửi đến Quý Vị lời kêu gọi của Lm Phan Văn Lợi, Ban Điều Hành lâm thời Khối 8406 nhân dịp kỷ niệm đệ nhất chu niên vào ngày 08-04-2007:

“Kính thưa đồng bào.

Đã đến lúc nhân dân phải đứng lên. Xin đồng bào trong nước hãy tham gia Khối 8406, rồi tùy hoàn cảnh, gia nhập các tổ chức đấu tranh chuyên biệt (như Hội dân oan, Công đoàn Độc lập, Hiệp hội Đoàn kết Công nông, Hội nhân dân chống tham nhũng...). Những ai có khả năng và điều kiện, xin mời gia nhập các chính đảng phi cộng sản như Thăng Tiến Việt Nam, Vì Dân, Dân chủ thế kỷ XXI... Xin đồng bào hải ngoại tiếp tục hỗ trợ phong trào đấu tranh trong nước bằng việc đoàn kết thành một liên minh dân tộc rộng rãi. Xin vận dụng mọi khả năng và phương tiện để làm sáng tỏ chính nghĩa đấu tranh của dân tộc trước toàn thế giới, sao cho cả toàn cầu đều ủng hộ đại cuộc của chúng ta là giải thể chế độ cộng sản bạo tàn đối trá đang tàn phá quê hương, hầu xây dựng một nước Việt tự do, dân chủ, phú cường”.

30.04.2007

Tài liệu tham khảo và trích dẫn:

- (1) Báo Lao Động số 28/2007 ngày 02-02-2007
- (2) Bài phỏng vấn bà Dương Thu Hương, Việt Luận 2055, 28-3-2006.

- (3) Tú Xuân Hà Sĩ Phu, Dắt tay nhau đi dưới những tấm biển chỉ đường của Trí tuệ, 02.09.1988
- (4) Bùi Tín, Mặt Thật, 1993, NXB Saigon Press, Phần 3: Nomenclature ("Tầng lớp đặc quyền, đặc lợi")
- (5) Tổ cáo của cựu bộ trưởng y tế cộng sản BS Dương Quỳnh Hoa với đài truyền hình CVS, 1989.

CÁCH MẠNG DÂN CHỦ SẼ XẢY RA HAY KHÔNG ?

.....*Chu Chi Nam* 24-04-2007.....

Hội Ân Xá Quốc Tế kêu gọi CSVN trả tự do cho các tù nhân chính trị

Nhân kỷ niệm ngày chiến tranh VN kết thúc năm 1975, Hội Ân Xá Quốc Tế, trong một thông cáo phổ biến hôm 25-4-07, bày tỏ quan tâm đối với những hành vi trấn áp của nhà cầm quyền CSVN trong vài tháng vừa qua nhằm vào các luật sư, những người hoạt động công đoàn, các lãnh tụ tôn giáo và những nhân vật bất đồng chính kiến xử dụng mạng internet. Thông cáo nói: "VN có thông lệ đặc xá cho tù nhân nhân dịp kỷ niệm 30-4. Nhân kỷ niệm năm nay, Hội AXQT yêu cầu giới hữu trách VN tuân hành các nghĩa vụ đối với luật pháp quốc tế để trả tự do cho tất cả những người bị bắt bớ, bị tạm giam và bị cầm tù chỉ vì đã hành xử cách ôn hòa các quyền tìm kiếm, thu nhận và truyền đạt những thông tin và ý tưởng, quyền tự hạp và lập hội.... Ngày 10-4 năm nay, chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết đã tán dương sự thành công của diễn đàn APEC...là đã tạo ra một hình ảnh tích cực của một quốc gia năng động, cởi mở, và an toàn...; nhưng Hội AXQT tin rằng chiến dịch đàn áp đang tiếp diễn, một chiến dịch vi phạm trắng trợn luật lệ nhân quyền quốc tế, đang tạo ra một hình ảnh tương phản rõ rệt."

Tổ chức nhân quyền này còn đính kèm một danh sách 22 nhà tranh đấu đang bị giam giữ hay quân chế ở VN, trong đó có những nhân vật nổi tiếng như Lm Nguyễn Văn Lý, Lm Phan Văn Lợi, Ls Nguyễn Văn Đài, Ls Lê Thị Công Nhân, Ls Bùi Kim Thành, Ls Lê Quốc Quân, Ls Trần Thùy Trang, Vs Trần Khải Thanh Thủy, cùng với một số nhà hoạt động công đoàn, các thành viên của Khối 8406, và đảng viên của các đảng Dân chủ Việt Nam, đảng Thăng Tiến, đảng Vì Dân, và đảng Dân chủ Nhân dân.

Thông cáo của Hội AXQT cho biết: quyền tự do diễn đạt và tự do lập hội được bảo đảm trong Công ước Quốc tế về quyền dân sự và chính trị mà CSVN đã chính thức tham gia Công ước này vào năm 1982; nhưng những người chỉ trích chính phủ một cách ôn hòa lại bị truy tố về những tội danh gọi là "tội tuyên truyền chống nhà nước", "lợi dụng các quyền tự do dân chủ để xâm hại quyền lợi của nhà nước", và "làm gián điệp."

CÁCH MẠNG DÂN CHỦ VIỆT NAM SẼ XẢY RA HAY KHÔNG ? VÀ NẾU CÓ, THÌ CÓ GIỐNG LIÊN SÔ VÀ ĐÔNG ÂU KHÔNG ?

Có người nói : Cách mạng dân chủ, nhân quyền Việt Nam sẽ xảy ra và sẽ giống ở Liên Sô và Đông Âu ! Người khác lại cho rằng cách mạng dân chủ, nhân quyền Việt Nam sẽ không xảy ra vì hoàn cảnh lịch sử, văn hóa, con người khác nhau. Chúng ta hãy xem xét vấn đề .

Đành rằng hoàn cảnh lịch sử, thời điểm và con người khác nhau ; nhưng nếu chúng ta quan sát sự thoái trào, sự nổi dậy của dân tại các nước Liên sô và Đông Âu trước đây, cùng chiến lược đánh cộng sản của Hoa Kỳ, rồi so sánh với những sự kiện đó đang xảy ra ở Việt Nam và Trung Cộng hiện nay ; thì chúng ta thấy bản chất giống nhau.

I- Cách mạng dân chủ, nhân quyền Việt Nam có xảy ra hay không ?

Thật vậy, cách mạng dân chủ nhân quyền Việt Nam sẽ xảy ra, vì hiện nay chúng ta đang sống ở thời đại văn minh tri thức, điện toán. Theo một số nhà sử học, kinh tế và nhân chủng học, thì nhân loại đã trải qua năm nền văn minh. Văn minh đầu là văn minh trầy hái : con người ở hang hốc, trầy hái, săn bắn chung quanh mình để sống. Nhưng rồi cây trái, súc vật quanh hang cũng dần dần khan hiếm ; con người phải đi xa để kiếm ăn, con người bước sang nền văn minh du mục. Tiêu biểu cho văn minh du mục về sau này là đế quốc Mông Cổ của Thành Cát Tư Hãn. Nhưng dù đi xa để kiếm ăn, nhưng lương thực cũng khan hiếm. Con người bắt buộc phải trồng trọt, chăn nuôi. Con người bước sang nền văn minh định cư nông nghiệp, thường phát xuất từ

đồng bằng những con sông lớn, như văn minh Ai Cập ở đồng bằng sông Nil, văn minh Ấn Độ ở đồng bằng sông Gange. Với nền văn minh này, con người đã có thể thỏa mãn những nhu cầu thiết yếu của mình. Một khi những nhu cầu thiết yếu đã được thỏa mãn, con người nghĩ đến những nhu cầu xa xỉ, như khi tôi có thể dệt vải để mặc, nhưng tôi thích lụa, thì tôi trao đổi với người dệt lụa. Con đường Trao đổi liền đồng tây trong lịch sử nhân loại là như vậy. Từ văn minh định cư nông nghiệp, con người bước sang văn minh thương mại. Trong thời kỳ văn minh này, con người phát minh ra máy hơi nước, điện, máy điện thoại và máy điện toán. Với máy điện thoại và máy điện toán, con người không cần đi xa, mà có thể ngồi một chỗ để trao đổi. Con người bước sang nền văn minh thứ năm ngày hôm nay là nền văn minh tri thức, điện toán. Như chúng ta đã biết, 3 yếu tố quan trọng của sản xuất kinh tế, đó là lao động, vốn và đất đai. Với 4 nền văn minh trước, nhất là văn minh định cư, nông nghiệp, lao động chủ yếu là sức mạnh bắp thịt, chân tay. Sự giàu có của một quốc gia được định nghĩa là quốc gia đó có nhiều hầm mỏ, nhiều nhân công lao động hay không. Nhưng với nền văn minh hiện đại, tri thức, điện toán, sự giàu có của một quốc gia được xác định qua sự kiện quốc gia đó có một đội ngũ chuyên viên với nhiều phát minh, sáng kiến hay không. Sự giàu có nằm ngay trong đầu óc con người. Nhưng để phát minh, sáng kiến, cần phải có sự trao đổi tư tưởng, trao đổi những công trình nghiên cứu. Vì vậy mô hình tổ chức xã hội thích hợp cho nền văn minh hiện đại, chính là mô hình tự do, dân chủ và kinh tế thị trường ; vì chỉ sống dưới

mô hình này con người mới có thể trao đổi dễ dàng về mọi phương diện, mới có phát minh sáng kiến. Nói khác đi, những chế độ độc đoán, độc tài là phản lại văn minh nhân loại, sẽ bị con người đào thải.

Cuộc cách mạng tự do, dân chủ, nhân quyền là đi đúng chiều hướng của văn minh nhân loại, sớm muộn sẽ xảy ra ở Việt Nam.

II- Cách mạng dân chủ, nhân quyền Việt Nam sẽ giống cách mạng Liên Xô và Đông Âu

Thật vậy, cách mạng dân chủ nhân quyền VN sẽ giống Liên xô và Đông Âu về 4 điểm chính sau đây :

1) Sự thoái trào của chế độ CSVN hiện nay cũng giống như sự thoái trào của Liên Xô và Đông Âu

L. Brejnev, Tổng Bí Thư thứ IV, người cầm quyền lâu thứ nhì chỉ sau Staline (từ năm 1964 đến năm 1982), người bắt đầu triều đại của mình với chiến lược đánh tư bản ở mọi nơi, chạy đua vũ trang tối đa để chiến thắng tư bản càng sớm càng tốt, rồi sau mới quay về sửa sai nội bộ cũng không muộn. Không dè chẳng chiến thắng tư bản, trong khi những sai lầm nội bộ càng ngày càng chồng chất. Con người này trước khi chết đã phải than lên : «Xã hội chủ nghĩa gì mà 1/3 xe chạy ngoài đường là ăn cắp xăng của công ; 1/3 bằng cấp là bằng cấp giả ; công chức đến sở làm việc là để cho có mặt, sau đó là đi coi hát hay làm việc riêng tư !»

Dem câu này để so sánh với tình trạng Việt Nam hiện nay, thì chúng ta thấy nó cũng giống nhau, mặc dầu thời gian, hoàn cảnh lịch sử, con người khác nhau. Từ năm 1976 tới nay, Việt Nam cấp 8.400 bằng tiến sỹ, trong đó có 2.700 bằng giả. Theo cựu Thủ Tướng cộng sản Việt Nam Phan văn Khải, trong một bài diễn văn đọc trước Quốc Hội, trước khi rời chức, thì : «Sức sản xuất lao động của một người công chức Việt Nam chỉ bằng 1/6 của Tân Gia Ba ; một thùng sắt chứa hàng (container) chuyển từ tỉnh Bình Dương tới hải cảng Sài Gòn lâu và mắc hơn một thùng chuyển từ hải cảng này tới Tân Gia Ba». Việt Nam là một trong những nước tham nhũng nhất vùng châu Á, chỉ sau Bangladesh và

Nam Dương. Tình trạng tham nhũng đã trở thành « quốc nạn», như phần lớn lãnh đạo cao cấp tuyên bố. Trong khi người dân không có một đô la một ngày để sống, thì cán bộ, con ông cháu cha tiêu tiền vớt qua cửa sổ, đánh những canh bạc cả 2 triệu đô la, như vụ PMU18 gần đây mà dân Việt Nam ai cũng biết.

Chính vì tình trạng bất công, tham nhũng, bị đàn áp, mà dân Việt nổi lên chống đối chế độ mỗi ngày một đông.

2) Dân Việt Nam hiện nay cũng nổi lên chống chế độ như dân Liên Xô, vì theo Lénine : «Nơi nào có áp bức bóc lột, nơi đó có dân nổi dậy đấu tranh».

«Nơi nào có đàn áp bóc lột, nơi đó có dân nổi dậy đấu tranh», không cứ là dân tộc nào, và vào thời gian nào. Câu này không của ai hơn là của Lénine, người đã dựng nên Nhà nước cộng sản đầu tiên. Định luật này không chỉ áp dụng cho dân tộc Liên Xô cách đây khoảng 15 năm, mà hiện đang áp dụng cho dân tộc Việt Nam. Dưới sự cai trị đàn áp, bóc lột của Đảng Cộng sản, dân tộc Việt Nam đã nổi lên đấu tranh ở khắp nơi : từ những vụ nổi lên ở Thái Bình, Cao nguyên Trung phần, đến những vụ đình công cả mấy chục ngàn người, qua những vụ biểu tình ở vườn hoa Mai Xuân Thuỷ, Hà Nội, vì bị cướp đất, đuổi nhà, cướp ngay cả những công thần, vợ hay mẹ công thần của chế độ. Cộng sản đã đàn áp ở mọi nơi, từ những vụ chụp mũ, xử án cha Nguyễn văn Lý cách rừng rú man rợ, đến vụ quản thúc Hòa thượng Huyền Quang, Quảng Độ, mục sư Nguyễn hồng Quang, cụ Lê quang Liêm, bắt bỏ tù luật sư Lê thị công Nhân, luật sư Nguyễn văn Đài, anh Trương quốc Huy và nhiều nhà đấu tranh cho tự do, nhân quyền khác.

3) Sự chia rẽ trong nội bộ Đảng CSVN cũng giống như ở Liên Xô

Trước tình trạng bế tắc của xã hội, giai tầng lãnh đạo tự nhiên có sự chia rẽ : kẻ bảo phải đi đường lối này, người bảo phải áp dụng chính sách kia. Trước Đại Hội X, vào khoảng đầu năm 2006, Đảng Cộng sản Việt Nam có họp nhiều lần

trung ương để sửa soạn, những tin tức được tiết lộ và được bàn tán ra ngoài : Nếu theo Trung Cộng, thì còn đảng, nhưng mất nước. Nếu theo Mỹ thì còn nước, nhưng mất đảng. Mặc dầu Đại hội X đã qua, nhưng nội bộ cộng sản vẫn ở nguyên tình trạng này. Hai phe chống đối tìm cách tiêu diệt lẫn nhau. Đây cũng là tình trạng của Liên Xô và những nước Đông Âu, với một câu hỏi khác nhưng nội dung vẫn thế : Mở cửa, theo tây phương, theo kinh tế thị trường hay không ? Vì ai cũng biết, theo tây phương và kinh tế thị trường là bị mắc vào cái bẫy giết sập chế độ cộng sản.

4) Chiến lược của HK và của thế giới tự do đánh CSVN hiện nay cũng giống như chiến lược đã được áp dụng để đánh LS và Đông Âu

Khi ký Hiệp ước bình thường hóa bang giao kinh tế và thương mại với Việt Nam, tổng thống Hoa Kỳ Bill Clinton có tuyên bố : «Những Hiệp ước bình thường hóa bang giao kinh tế, thương mại giữa Hoa Kỳ và các nước Đông Âu đã giúp dân tộc các nước này tìm thấy được mô hình tổ chức xã hội dân chủ, tự do và kinh tế thị trường. Tôi hy vọng rằng Hiệp ước bình thường hóa bang giao kinh tế và thương mại giữa Hoa Kỳ và Việt Nam cũng sẽ giúp dân tộc Việt Nam tìm thấy được mô hình tổ chức xã hội dân chủ, tự do và kinh tế thị trường như các dân tộc Đông Âu !»

Thật vậy, cách đây gần 100 năm, Lénine có nói : «Tự tư bản, nó vừa tham và vừa ngu. Tham và ngu đến nỗi nó biết người ta mua giầy thủng để cheo cổ nó ; thế mà nó vẫn sản xuất và bán cho người ta». Gần một trăm năm đã trôi qua, ngẫm những biến cố lịch sử, qua việc các nước cộng sản bắt đầu bằng nước cộng sản của Lénine bị sụp đổ, người ta thấy câu nói của Lénine cần phải đổi thành : «Tự cộng sản nó vừa tham và vừa ngu. Nó tham và ngu đến nỗi nó biết người ta bán nước ngọt Coca-Cola, quần Jeans, thức ăn Mac-Donald cho nó, để dụ nó vào bẫy sập, để giết chết nó, thế mà nó vẫn mua».

LỄ TƯỞNG NIỆM QUỐC HẠN 30-4 VÀ THẾ HỆ TRẺ

Phùng Ngọc Sa

Thật vậy, việc bình thường hóa bang giao thương mại kinh tế, chấp nhận vào Tổ chức Thương mại Quốc tế là một bẫy sập đối với những chế độ cộng sản. Những chế độ độc tài này là những chế độ tụt hậu, đả áp dân; nhưng muốn tồn tại, nên đã dùng 4 cơ quan là công an với cái công, quân đội với cái súng, tuyên truyền bôi bác sự thật và pháp lý vu khống để đàn áp dân, như chúng ta thấy rõ qua vụ xử cha Nguyễn Văn Lý và bắt bỏ tù luật sư Lê Thị Công Nhân, Nguyễn Văn Đài, anh Trương Quốc Huy và nhiều nhà đấu tranh cho dân chủ nhân quyền khác. Đây là 4 con chó giữ nhà cho chế độ. Và để cho chúng đắc lực thì phải nuôi béo chúng bằng cách cho chúng nắm giữ những hãng xưởng quốc doanh, tha hồ tham nhũng, hối lộ. Đây cũng là 4 cái nanh vuốt của chế độ. Để đánh gãy những nanh vuốt này, thì phải tư hữu hóa kinh tế, phải tách kinh tế ra khỏi 4 cơ quan này, chẳng khác nào đánh gãy nanh vuốt của con mãnh hổ, trước khi giết nó. Đó là ý nghĩa của những hiệp ước bình thường hóa bang giao kinh tế và thương mại; và ý nghĩa chính lời tuyên bố của Bill Clinton vừa được nêu ra. Nhưng Trung Cộng và Cộng sản Việt Nam hiện nay bị đi vào ngõ cụt: Đóng cửa không buôn bán với nước ngoài thì cũng chết; mở cửa buôn bán, rồi cũng chết!

Cuộc cách mạng dân chủ nhân quyền VN nhất định xảy ra và thành công, vì nó đi đúng chiều hướng của văn minh nhân loại, hợp lòng dân, đi đúng chiến lược toàn cầu của thế giới tự do. Nhưng dân Việt hãy can đảm đứng lên đấu tranh để cho nó tới càng sớm càng tốt! Đã trễ quá rồi! VN, với sản lượng đầu người hàng năm là 790 \$; Thái Lan, 3420\$; Nam Hàn, 20 240\$; Đài Loan, 17 520\$; Tân gia Ba, 32 030\$. Việt Nam để theo kịp Thái Lan phải mất 33 năm; Nam hàn, 150 năm; Tân Gia Ba, 197 năm. Trong khi trước năm 1975, sự phát triển của Việt Nam hơn tất cả những nước trong vùng, ngoại trừ Nhật.

Paris ngày 24/04/2007

Sau ngày 30-4-1975, khi Cộng Sản Bắc Việt cưỡng chiếm được miền Nam thì bọn cầm quyền Hà Nội lập tức đưa ra áp dụng nhiều biện pháp rùng rú không những có chủ đích là trả thù các tầng lớp quân cán chính VNCH, mà còn để tìm cách vơ vét cướp giết tài sản của người dân lương thiện ở miền Nam.

Bọn CSBV đã phá hoại hệ thống kinh tế vốn đang phát triển tại miền Nam bằng cách tung ra những đợt đổi tiền, đánh tư sản mại bản, tịch thu văn hóa phẩm mà bọn chúng chụp mũ nói là "văn hóa đồi trụy", thực chất đó là tài sản văn hóa vô cùng quý báu cướp từ miền Nam đem về Bắc. Những hành động dã man mà chúng chủ trương không ngoài mục đích giết sập nền kinh tế tự do hầu hạ mức sống của người dân miền Nam xuống thấp như cuộc sống khốn cùng tại miền Bắc, để rồi toàn thể nhân dân hai miền phải chịu bị đọa đày dưới ách thống trị bằng đường lối "kiểm soát bao tử" của đảng CSVN.

Chính những cái được gọi là "cải cách" ngu xuẩn nói trên đã làm cho cuộc sống của người dân, đặc biệt là thế hệ trẻ hoàn toàn bị đổ vỡ và mất phương hướng.

Trước đây, dân chúng miền Nam tuy bị nạn cộng sản phá hoại triền miên, cuộc sống do đó không được sung túc cho lắm, nhưng mọi người đều có cái ăn, đủ cái mặc và hưởng một cuộc sống đầy đủ thoải mái. Nhưng kể từ khi bọn quỷ đỏ đưa ra áp đặt chủ thuyết ngoại lai và tiến hành những luật lệ của thời tiền sử đã làm cho cuộc sống đồng bào đã bị xáo trộn và thay đổi tận gốc rễ.

I- Tình trạng bi thảm của tuổi thơ sau ngày 30-4-75:

Sau 30-4-75, không phải chỉ có gia đình quân-cán-chính VNCH bị trả thù mà cả những gia đình không hề theo bất cứ tổ chức nào cũng cùng chung một số phận; nghĩa là phải gánh chịu biết bao tang thương đổ vỡ, CS đặt tên cho tầng lớp này là người dân.

Ai cũng biết, CSVN chỉ có sở trường về khủng bố và phá hoại, nhưng lại dốt nát trong việc quản lý kinh tế, cuộc sống vì thế mỗi ngày một thêm khó khăn; dân chúng càng

ngày càng nghèo khổ nên con em không được săn sóc đầy đủ. Các bậc cha mẹ vì phải đầu tắt mặt tối đi lo kiếm sống, chỉ cầu mong cho có đủ bữa cơm bữa cháo nên mọi việc giáo dục con em đều phó cho trời. Tuổi thơ đáng lý phải được hưởng cuộc sống vui tươi ở nơi trường học, trong yêu thương dưới mái ấm gia đình, nay phải gánh vác việc phụ lo vào đời sống hàng ngày. Các em thay vì cắp sách đến trường, thì phải đi bán vé số hay đào xới những bãi rác để tìm kiếm những bao nylon phế thải, những mảnh đồng mảnh nhôm, đem về bán phụ giúp cho gia đình. Bao nhiêu trẻ em đã phải lao động cực nhọc, đi theo các toán người tìm phế liệu chiến tranh như đầu đạn và cũng vì thế đã bị vong thân hay tàn phế vì tai nạn bom đạn nổ; biết bao trẻ em đi theo những toán đào tìm quặng vàng và cũng đã bị chôn sống vì hàm mỏ sục và đất lở.

Do trường sở không đủ, giáo viên lại thiếu, chương trình học lại không hấp dẫn được các em. Lý thuyết Mác-Lê, một chủ nghĩa vong bản và ngoại lai đã được đưa vào học đường, trong khi đó thì chương trình giáo dục về lịch sử và luân lý lại bị thiếu vắng hẳn; cụ thể tên các vị anh hùng dân tộc, danh nhân đất nước đều không được nhắc nhở đến. Hơn nữa, muốn đi học phải đóng học phí, nên một số lớn trẻ em phải chịu cảnh thất học và ra đời làm đủ mọi thứ nghề, miễn sao kiếm được chút ít tiền nuôi thân và phụ giúp gia đình.

Chính sách học hành thi cử theo lý lịch của CSVN đã làm mất đi biết bao học sinh xuất sắc, những tài năng tương lai của đất nước. Những học sinh dù có giỏi bao nhiêu đi nữa mà có thân nhân liên hệ đến chính quyền cũ đều không được tiếp tục lên đại học. Những năm về sau này tuy có một ít thay đổi; những học sinh có liên hệ đến chính quyền cũ cũng được theo học cấp bậc đại học, nhưng sau khi tốt nghiệp vẫn không được tin dùng.

Do chính sách "hồng hơn chuyên" nên những người tài giỏi mà không có đảng tịch, hay thuộc các tổ chức ngoại vi của CS thì như Mặt Trận Tổ Quốc, Đoàn Thanh Niên Hồ Chí Minh

v.v... đều không được dùng. Mặt khác, CSVN chỉ biết lo thi hành nghĩa vụ quốc tế, đưa vô số thanh niên thanh nữ Việt Nam sang chiến trường Kampuchia, tầng lớp này đã bị tàn phế hay chôn xác trong rừng sâu của xứ người, đúng như câu ca dao mới được xuất hiện sau khi giặc cộng chiếm miền Nam: **"Đôi dép râu dẫm nát đời trai trẻ. Nón tai bèo che lấp nẻo tương lai!"**

Vì phải vét sạch hết tài nguyên trong nước để làm nghĩa vụ quốc tế nên dân không đủ ăn đủ mặc. Theo báo cáo của cơ quan LHQ thì sự thiếu dinh dưỡng của trẻ em VN rất trầm trọng. Đến thời kỳ đổi mới, dân chúng có được để thở hơn đôi chút nhưng đời sống cùng cực của đại đa số dân nghèo vẫn không được thay đổi bao nhiêu. Đảng cố lo thu góp hết gạo để xuất cảng thu ngoại tệ nên mặc dầu VN đứng hàng thứ nhì trên thế giới về việc xuất cảng gạo nhưng dân trong nước tại nhiều vùng lại không có gạo để ăn. Những vùng sơn cước và vùng núi thiếu ăn là chuyện thường, nhưng ngay đến những vùng đồng bằng như Bà Rịa, Cần Giờ, Tây Ninh... vẫn có một số người bị đói.

Sự nghèo khổ đã đưa đẩy một số đồng thanh thiếu nữ vào con đường bán thân nuôi miệng, không cần tình yêu, chỉ cần có tiền để nuôi sống bản thân và gia đình nên chấp nhận lấy chồng ngoại quốc để mong thoát khỏi cảnh nghèo nàn khổ cực ở Việt Nam, dù chẳng biết người chồng của mình ra sao và tương lai của mình sẽ đi về đâu. Do đó, một số lớn thanh thiếu nữ Việt Nam đã sa vào những tổ chức buôn người và trở thành những gái điếm ở các quốc gia láng giềng như Trung Quốc, Hồng Kông, Đại Hàn, Nam Dương và Mã Lai.

Một số thanh niên phải lo dứt lốt để được đi lao động tại nước ngoài, nhưng cũng bị đàng ăn chặn tiền đầu, trừ bớt tiền lương vì thế sau khi hết hạn giao kèo họ cũng tìm cách ở lì lại ngoại quốc. Hiện Đông Âu cũ, Liên Bang Nga và Đức còn vô số nạn nhân này.

II- Do chính sách ưu đãi cán bộ của CSVN mà con cái chúng bị hư hỏng.

Thành phần thanh thiếu niên hiện được xã hội Cộng Sản ưu đãi chính là bọn con cha cháu ông và thân nhân cán bộ các cấp:

- Trong nước, một số con em các cán bộ cao cấp, sẵn tiền bạc tham những hối lộ của cha mẹ, mặc sức ăn chơi cờ bạc, lập bè kết băng đảng phá pháp, hoang dâm trụy lạc. Xi ke ma túy lan tràn đến các trường trung học và đại học. Bệnh AIDS, một bệnh

thời đại cực kỳ nguy hiểm đã xâm nhập Việt Nam và bành trướng rất nhanh mà nạn nhân phần lớn là các thanh thiếu niên.

- Ở ngoài nước, số con cái thân nhân cán bộ được ưu tiên đi du học thì phần lớn thiếu căn bản, thiếu khả năng nên đa số trong hơn 25.000 nghiên cứu sinh không theo kịp chương trình học, mặc dầu đó là chương trình đặc biệt cho học sinh yếu kém về sinh ngữ. Do không theo kịp chương trình nên một số đâm ra chán nản việc học, bỏ trốn ra ngoài tìm việc làm, mong kiếm vợ có cơ ở lại ngoại quốc. Số này đi làm bất cứ nghề gì, miễn là có được việc làm như làm móng tay, giặt ủi, làm cỏ, làm bồi bàn, buôn lậu. Ngoài ra, một số nhờ tiền tiếp tế dồi dào của gia đình nên tìm cách quen biết bạn gái, tạo cơ hội để có thể tránh trở về lại Việt Nam. Với một thể hệ trẻ trong nước như vậy thì thử hỏi tương lai đất nước sẽ đi về đâu?

III- Thế hệ trẻ của người Việt quốc gia hải ngoại: Niềm hy vọng và tương lai đất nước.

May mắn cho đất nước, còn lại một phần tuổi trẻ khác nhờ theo cha mẹ và thân nhân mà được sống tại ngoại quốc:

- Sau khi Cộng Sản chiếm Miền Nam, một số thanh thiếu niên đã theo gia đình vượt biên để tránh nạn độc tài Cộng Sản. Một số không may đã phải vĩnh viễn nằm sâu dưới lòng đại dương hay là nạn nhân của hải tặc cướp bóc hãm hiếp; số khác đến được bến bờ tự do cũng đã cố gắng vươn lên và thành công đáng kể. Đến lượt những đợt ra đi có trật tự, một số con em của các gia đình cựu tù nhân hay những người có thân nhân bảo lãnh đã đạt được nhiều thành quả tại các nước tạm cư trên thế giới.

Tuy lớn lên trên đất nước quê người, cách biệt với làng nước xã thôn, nhưng nhờ những người lớn tuổi có trách nhiệm đã tạo cho các em một đời sống không lai căng mất gốc. Những Trung tâm Việt ngữ như Văn Lang, Âu Lạc, Lam Sơn, đã dạy cho các em đọc và viết được tiếng Việt, học lịch sử, địa lý VN, biết được truyền thống dân tộc. Những lễ hội, kỷ niệm các danh nhân lịch sử, đã tạo cho các em một tinh thần yêu nước, yêu quê hương xứ sở, yêu mến đồng bào VN. Dù lớn lên hay sinh ra tại ngoại quốc, các em cũng biết mình là con rồng cháu tiên, cũng biết đến các vua Hùng, các bà Trưng bà Triệu, biết các nhà ái quốc Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh, Nguyễn Thái Học... Ngoài ra, những lớp học tại các chùa, nhà thờ, thánh thất do đoàn thể tôn giáo,

chính trị tổ chức cũng tạo cho các em một đời sống tinh thần phong phú.

Trong cái rủi lại có cái may. Nhờ các yếu tố trên, chưa bao giờ đất nước VN lại có một số sinh viên học sinh học tại ngoại quốc đông đảo như bây giờ và chưa có khi nào có được nhiều chuyên viên được đào tạo với trình độ kỹ thuật cao như hiện nay.

Sau khi vượt thoát được khỏi hỏa ngục CSVN, các em đã vươn lên trên mảnh đất tự do. Do được hưởng những phương tiện giáo dục tân kỳ, đồng đều, thích hợp với thời đại mới, được sự giúp đỡ tối đa trong chương trình tự nạn, cộng với trí thông minh, đức tính chuyên cần và lòng quả cảm cùng với sự chăm sóc của phụ huynh, các em đã đạt được nhiều thành tích đáng kể. Học sinh VN đã được thầy bạn kính nể. Theo thống kê, số thanh niên phụ nữ VN tại hải ngoại hiện có trên sáu trăm ngàn người có trình độ đại học, bác sĩ, dược sĩ, chuyên viên khoa học đủ ngành nghề. Đó là một kho tàng quý báu của đất nước, một lực lượng hùng hậu để tái tạo quê hương.

- Sống ở những nước tự do dân chủ, lực lượng thanh thiếu niên này đã hưởng được cuộc sống tự do, hiểu biết được thế nào là nhân quyền, là tinh thần phục vụ xã hội, tinh thần cứu mang giúp đỡ đồng loại, vì chính sự thành công của họ cũng là nhờ sự cứu mang giúp đỡ của các nước tạm cư. Và, chính nhờ hun đúc bởi tinh thần đó mà tuổi trẻ VN tại hải ngoại đã trưởng thành rất sớm về chính trị cũng như về mặt xã hội. Chính nhờ sự thúc đẩy đó mà Tuổi trẻ VN tại hải ngoại đã thành tựu được rất nhiều cuộc vận động chính trị: từ như việc đấu tranh đòi tự do tôn giáo cho VN, đấu tranh đòi hỏi nhân quyền cho đồng bào trong nước; đấu tranh cho sự tồn tại và hợp pháp của lá quốc kỳ VNCH tại Hoa Kỳ, Lá Cờ vàng ba sọc đỏ. Tuy chưa được thành công một cách toàn hảo, nhưng việc làm của giới trẻ tại đây đã gây được một niềm hứng khởi và phản ứng gây chuyển, khiến bất cứ đâu có sự hiện diện của đồng hương VN đều có sự vận động tích cực để lá quốc kỳ biểu trưng cho người Việt quốc gia được tự do tung bay trên mảnh đất tạm dung.

Những thành quả trên đây cho chúng ta thấy tuổi trẻ hải ngoại đã tạo được nhiều thành công đáng khích lệ. Và, chính nhờ kết quả và sự hiểu biết đó, nên một số thanh thiếu niên VN khi thành tài, nỡ nức trở về thăm lại quê hương để tìm hiểu và điều nghiên phương cách có thể giúp tái thiết đất nước. Nhưng sau chuyến về thăm lại quê nhà, tận mắt nhìn

thấy hiện tình đất nước cùng những khổ cực mà đồng bào đã gánh chịu dưới chế độ CS thì họ phải xác nhận rằng hành động mà các cha anh của mình đã chống Cộng trong bao nhiêu năm trước đây, và vẫn còn tiếp tục chống Cộng tại hải ngoại bây giờ là một việc làm đúng và hợp tình hợp lý.

Sau gần nửa thế kỷ thống trị Miền Bắc và hơn ba mươi hai năm "đô hộ" Miền Nam, người Cộng Sản đã tước đoạt tất cả những quyền căn bản của người dân, và đưa đất nước đến chỗ kiệt quệ để trở thành một trong các quốc gia nghèo nhất trên thế giới.

- Các bạn trẻ cần thấy rằng, muốn đem tài lực của mình phục vụ đất nước một cách hữu hiệu, trước tiên người dân phải được hưởng tự do dân chủ, và nhân quyền phải được tôn trọng. Vì vậy, việc đầu tiên để giúp nước là phải làm thế nào tạo cho quê hương được một không khí tự do và có nhân quyền, rồi sau đó mới nói đến việc đem tài năng ra phụng sự đất nước. Với lực lượng chuyên viên khoa học hùng hậu, và với sự hiểu biết về điều hành quản lý đã học được ở các trường đại học tại các nước tân tiến cũng như ý thức về dân chủ, tự do, nhân quyền đã thấm sâu vào tâm não, chúng ta tin rằng tuổi trẻ VN sẽ đấu tranh đem lại được tự do no ấm và nhân quyền cho hơn tám mươi triệu đồng bào tại quốc nội đang bị bè lũ tàn bạo ngược CS áp chế.

- Chúng ta phải tin vào tuổi trẻ vì kinh nghiệm cho thấy là tuổi trẻ VN đã từng làm nên lịch sử: Phù Đổng Thiên Vương đã đánh đuổi giặc Ân đem lại độc lập an bình cho đất nước. Bà Trưng và Triệu, vào độ chỉ trên hai mươi tuổi, đã chiêu mộ quân sĩ đứng lên chống ngoại xâm. Trần Quốc Toản mới 16 tuổi đã tập hợp bạn bè đồng lứa đứng lên giúp triều đình nhà Trần diệt giặc Nguyên-Mông. Những sinh viên học sinh trong mọi thời kỳ đã tham gia chống xâm lăng: Phạm Hồng Thái đã tuần tiết sau khi ám sát hụt tên toàn quyền thực dân Merlin tại Sa Điện bên Trung Hoa; sinh viên Nguyễn Thái Học, sinh viên Trương Tử Anh mà tuổi đời chưa tới 25, đã kết nạp bạn bè lập đảng mưu cầu đánh đuổi thực dân Pháp đem lại độc lập tự do hạnh phúc cho đồng bào. Nhiều thanh niên phụ nữ trên dưới hai mươi tuổi đã để tên lại trên sử sách như Nguyễn Thị Giang, Nguyễn Thị Bắc, Nguyễn Thị Tâm, Kỳ Con Đoàn Trần Nghiệp v.v... kể ra không bao giờ hết những thanh niên và thanh nữ làm nên lịch sử VN. Cuộc khởi nghĩa Yên Bái năm 1930 chỉ gồm toàn thanh niên phụ nữ từ 17

tuổi đến 40 tuổi mà đã làm cho quân Pháp phải kinh hồn khiếp vía và thế hệ trẻ này đã ghi một trang sử đấu tranh chống thực dân xâm lược vẻ vang cho dân Việt Nam.

Ngày 30-4-1975 đất nước đã bị biến chuyển toàn bộ, dân tộc VN đã phải trải qua bao đau thương tang tóc gây ra bởi CSVN. Ngày 30-4-2007, sau 32 năm, tuổi trẻ Việt Nam tại hải ngoại cương quyết tiếp nối những bậc đàn anh đi trước, đấu tranh cho tự do dân chủ để giải thoát đồng bào khỏi ách thống trị tàn bạo của cộng sản Hà Nội và xây dựng lại một nước VN tươi đẹp giàu mạnh, đem lại cho hơn 80 triệu đồng bào tại quê nhà một cuộc sống ấm no hạnh phúc.

Điều đáng vui mừng và khích lệ, là hiện nay một số lớn thanh niên thanh nữ của thế hệ trẻ đã và đang lần lượt thay thế các bậc cha anh trong các công tác lãnh đạo cộng đồng cũng như đoàn thể và hội đoàn. Hy vọng rằng, với ý thức và sức mạnh trí tuệ của tầng lớp tuổi trẻ thì không lâu nữa cộng đồng Người Việt Tị Nạn Cộng Sản Hải Ngoại sẽ là một lực lượng vững mạnh; không những có khả năng chặn đứng sự xâm nhập phá hoại của CSVN tại hải ngoại, mà còn sức đủ sức hỗ trợ nhân dân trong nước đứng dậy lật đổ chế độ độc tài toàn trị của CSVN.

Hy vọng thay !
PNS

TIẾNG THÉT TỪ LƯƠNG TÂM

Kính tặng LM Nguyễn Văn Lý và những Nhà Đấu Tranh Dân Chủ trong nước. Thân tặng Tuổi Trẻ VN mà không một chế độ nào có thể bịt miệng.

Một bàn tay không che nổi Mặt Trời.

Đang sáng rọi vào lương tri Nhân Loại.

Một bàn tay làm sao bóp tan Tiếng Nói

Đang khơi nguồn cho biển động muôn nơi ?!

Đã thú vẫy quanh, Người vẫn yên ngồi

Như bậc Thiền Sư giữa trăm nghìn bão táp.

Một Tiếng Thét làm quân thù cúi rạp, Lòng sói lang run sợ kinh hoàng.

Tiếng Thét của Cha Ông từ thuở hồng hoang

Khắc lên đá lời tâm nguyện dựng Nước.

* Cửa Đàng Giang ngăn chân bạo ngược.

Kiểm vạch lòng sông, tiến bước không lùi.

* Cửa Đổng Đa, xác giặc chôn vùi,

Trên bành tượng hào quang thân lẫm liệt.

* Cửa Chí Linh, tụ về bao hào kiệt. Nung thép trong lòng, sấm hịch rền vang.

* Cửa đầu rơi Yên Bái chẳng quy hàng

Run máy chém, mặt thù xanh hoảng sợ.

* Cửa bao người lịm dần, khô tiếng thở

Trên quê hương không mảnh đất vui thân.

Từ Cổng Trời cùm sắt máu hoen chân

Trong uất nghẹn vẫn gào lên Tiếng Thét.

Bao đòn thù trên thân tù đối rét. Chung màu da sao mãi gánh oan khiên ?

* Cửa đàn em thơ đói khát triền miên.

Thân vàng vọt thành món hàng mua bán.

Thế hệ trăm luân, sinh phong dân khô cạn

Đời tương lai Em chống nạng về đâu ?

Ba mươi hai năm, vẫn chỉ một màu. Đen tui nhục bao trùm lên đất nước.

Một bàn tay vẫn nguyên hình bạo ngược

Đang bịt mồm Công Lý, bóp quyền Dân.

Nhưng Hồn Thiêng Sông Núi tựa Linh Thần

Đang phù trợ cho Người luôn vững chí.

Đang kết tụ từ nghìn năm hào khí.

Hòa chung thành một Tiếng Thét hôm nay.

Đại diện Toàn Dân trong bóng tối đêm ngày

Cho Nhân Loại bừng Lương Tri, thức tỉnh.

Bao thế hệ trời Nam, ngẩng cao đầu chiếm lĩnh

Quyền Con Người chung ánh sáng phương Đông.

Ba triệu bàn tay đầy sắt máu chuyên hồng (*)

Cũng không thể che Mặt Trời thế kỷ.

Một Tiếng Thét mà vang lừng Nhân Vị

Vườn Tự Do thơm nhụy nở bừng hoa,

Nhịp liên hoàn Dân Chủ bản đồng ca !

Võ Đại Tôn (Hoàng Phong Linh) Hải ngoại, 15.4.2007.

BỨC THƯ MẬT liên quan đến cuộc đời Vợ chồng Nguyễn Thị Vàng **HCM**

**Tài liệu mật từ Văn Phòng Chủ
Tịch Quốc hội Cộng Sản Việt
Nam. Nguyên văn bức thư này
được giữ tại Văn Phòng Chủ Tịch
Quốc Hội Cộng Sản Việt Nam**

Cao Bằng ngày 29-7-1983.

Kính gửi Ông Nguyễn hữu Thọ
Chủ tịch Quốc hội Nước Cộng Hòa
Xã hội Chủ nghĩa Việt Nam

Tôi là một thương binh đã 25 năm nay vô cùng đau khổ, không dám hé răng với ai. Không phải chỉ vì vết thương bom đạn, chiến tranh mà là một vết thương lòng vô cùng nhức nhối. Nay tôi xấp được từ già cái xã hội vô cùng đen tối này đi sang thế giới khác, tôi phải chạy vạy rất khó khăn mới viết được bức thư này lên Chủ tịch, hy vọng ông còn lương tri, lương tâm đem ra ánh sáng một vụ bê bối vô cùng nghiêm trọng tàn ác, mà người vợ chưa cưới của tôi là một nạn nhân. Nay tôi hy vọng những tên hung thủ được lột mặt nạ trước công chúng, không để cho chúng ngồi trên đầu trên cổ nhân dân.

Nguyên từ năm 1954 tôi có người yêu tên Nguyễn thị Vàng, 22 tuổi quê làng Hà Mạ, Xã Hồng Việt, huyện Hoà An, tỉnh Cao Bằng. Cô Vàng có người chị họ là Nguyễn thị Xuân, tên gọi trong gia đình là cô Sang tức Minh Xuân. Tôi nhập ngũ đi bộ đội cuối năm 1952. Cô Vàng và cô Xuân tình nguyện vào công tác hộ lý trong một đơn vị quân nhu. Được mấy tháng sau ông Trần Đăng Ninh, Tổng cục trưởng Tổng cục hậu cần mấy lần đến gặp cô Xuân. Đầu năm 1955 thì đem xe tới đón về Hà Nội, nói là để phục vụ Bác Hồ. Được mấy tháng sau thì cô Xuân cũng xin cho cô Vàng về Hà Nội, ở trên gác nhà 66 Hàng Bông Nhuộm với cô Xuân và cô Nguyệt

con gái ông Hoàng văn Đệ cậu ruột cô Xuân.

Đã luôn 2 năm tôi chỉ được tiếp thư chứ không được gặp cô Vàng, người yêu của tôi. Nhưng khoảng tháng 10 năm 1957 tôi bị thương nhẹ được đưa về điều trị tại bệnh viện Huyện Hoà An. Chúng tôi vô cùng sung sướng lại được gặp nhau. Trong một tuần lễ cô Vàng kể lại mọi nỗi đau xót cô đã gặp phải cho tôi nghe. Tôi xin ghi lại tỉ mỉ những lời cô Vàng tâm sự với tôi, mà không bao giờ tôi có thể lãng quên đi được. Vàng kể:

Đầu năm 1955 cô Xuân được về gặp Bác Hồ. Bác Hồ định lấy cô Xuân làm vợ chính thức. Mấy tháng sau chị Xuân xin cho em cùng về ở trên gác nhà 66 Hàng Bông Nhuộm, Hà Nội. Còn tầng dưới thì cho ông Nguyễn Quý Kiên, Chánh văn phòng Thủ tướng phủ ở. Vì các lãnh đạo không cho chị Xuân cùng ở với Bác trên nhà chủ tịch phủ, giao cho ông Trần Quốc Hoàn, Bộ trưởng Bộ Công an trực tiếp quản lý chị Xuân, cho nên chị Xuân mới được đem về ở 66 Hàng Bông Nhuộm, nhà của Công an.

Cuối năm 1956 chị Xuân sinh được một cậu con trai. Cụ Hồ đặt tên là Nguyễn Tất Trung. Em có nhiệm vụ bé cháu.

Ông Bộ trưởng Công an có nhiệm vụ quản lý chị Xuân nên thường đến luôn. Nhưng một buổi tối vào khoảng mồng 6 hay mồng 7 tháng 2 năm 1957, ông Hoàn tới, ngồi nói chuyện vu vơ một tí rồi nắm tay chị Xuân, kéo vào một cái buồng xép, từ cầu thang đi lên, vật chị Xuân lên một cái giường nhỏ, định hãm hiếp. Chị Xuân bị nhét khăn vào miệng nhưng vẫn ú ớ la lên. Em hoảng sợ la tru tréo. Còn chị Nguyệt sợ quá, rúm người lại ngồi một góc tường. Nghe tiếng cửa

sổ nhà dưới xô xâm vào tường, lão Hoàn bỏ chị Xuân ra, rút khẩu súng lục trong túi áo hoa lên nói to: “Chúng mày im mồm, không ông cho chết hết” rồi hầm hầm chạy xuống thang ra ô tô chuẩn.

Chị Xuân thất thểu đi ra khóc nức nở, ôm chèoang lấy em. Em hỏi nó nắm tay chị, sao chị không văng vào mặt nó để nó dắt đi? Chị Xuân vừa nức nở vừa nói: Đau khổ nhục nhã lắm. Chị phải nói hết để các em tha tội cho chị. Từ hôm chị mới về nhà này, có một bà già độ 60 tuổi ở một buồng dưới nhà, vợ một cán bộ CA đã chết, lên thân mật nói chuyện với chị rằng: Sao cô ở đây một mình? Bạn đàn bà để tôi nói thật cho cô biết. Cái lão đem cô về đây là một tên côn đồ lưu manh, dâm ô tàn ác vô kể. Tôi xin kể một vài chuyện cho cô nghe. Ông Lương Khánh Thiện, một UV Trung ương, bị đế quốc Pháp giết có con gái tên là Bình. Chị Đường, vợ anh Thiện đem con gái gởi bác Hoàn nhờ bác tác thành cho. Lão Hoàn đã hiếp nó, nó chữa rồi chọn một tên lưu manh vào làm CA để gã cô Bình làm vợ. Lão lại đem một cô gái có nhan sắc nhận là cháu, cũng hiếp cô gái này cho tới chữa, rồi giết chết quăng xác xuống hồ Ha Le để khỏi mang tiếng. Cán bộ CA nhiều người biết chuyện của nó, nhưng không ai dám hở răng, vì sợ lão vu cho tội gì bắt giam rồi thủ tiêu.

Nghe chuyện đó chị cũng khùng khiếp, nhưng lại nghĩ là nó đối với mọi người khác, còn đối với mình thì nó đâu dám. Nhưng chỉ được mấy hôm sau chị nghe tiếng giày đi nhè nhẹ lên gác, chị chạy ra thì thấy nó đi lên nhếch mép cười một cách xõ lá. Nó chào chị rồi đi thẳng vào nhà, nó ôm ghì lấy chị vào lòng rồi hôn chị. Chị xô nó ra nói: “Không được hôn, tôi là vợ ông chủ tịch nước”. Nó cười một cách nhạo báng: “Tôi biết bà to lắm nhưng sinh mệnh bà nằm trong tay tôi”. Rồi nó lại nói: “Sinh mệnh tất cả dân tộc Việt nam, kể cả bố mẹ anh chị nhà bà cũng nằm trong tay tôi. Tôi muốn bắt ở tù, thủ tiêu đứa nào tùy ý. Và tôi nói cho bà biết cụ già nhà bà cũng không ngoài tay với của tôi”.

Rồi nó rút khẩu súng lục dí vào ngực chị. Chị ngồi sụp xuống ghé nói: “Anh cứ bắn đi”. Nó cười khi khi: «Tôi chưa đại gì bắn. Tôi tặng bà vật khác». Nó dặt súng vào túi quần rồi rút ra một sợi dây dù to bằng chiếc đũa, đã thắt sẵn một cái thòng lọng. Nó quàng cái thòng vào cổ chị rồi kéo chị đi lại cái giường kia, dây chị nằm xuống, rồi đầu sợi giây nó buộc vào chân giường. Chị khiếp sợ run như cây sậy. Nó nói: «Bây giờ bà muốn chết tôi cho bà chết». Rồi nó lột hết quần áo chị, nó ngồi xuống ngắm nghía ngắm nga:

*Rõ ràng trong ngọc trắng ngà,
Đào nguyên lạc lối đầu mà đến đây
Phẩm tiên đã đến tay phàm,
Thì vịn cành quýt cho cam sự đời.*

Rồi nó nằm đè lên hiệp chị. Chị xấu hổ lấy tay che mặt. Nó kéo tay chị nói: «Thanh niên nó phục vụ không khoái hơn ông già mà còn vờ làm gái». Xong nó cời thòng lọng cho chị, rồi nó ngồi bên chị tán tỉnh hàng giờ: “Anh thương em lắm. Người ta gặp hạnh phúc phải biết hưởng hạnh phúc. Nếu em thuận tình thì muốn gì cũng có. Nó đeo vào tay chị một chiếc nhẫn vàng, chị đã ném vào nhà xí. Nó lại dặn: “Việc này phải tuyệt đối bí mật, nếu hở ra thì mất mạng cả lũ và tôi nói cho cô biết ông cụ tin tôi hơn cô”.

Rồi từ đó chị biến thành một thứ trò chơi của nó. Thấy bóng dáng nó chị như một con mèo nhìn thấy con cọp, hồn vía lên mây. Nó muốn làm gì thì tùy ý nó. Trong mấy tháng trời chị tính quẩn lo quanh, không biết tâm sự với ai mà không làm sao thoát khỏi nanh vuốt của nó. Nhớ lại lời nói của bà già, chị liền xin bác cho hai em về đây, mong tránh được mặt nó.

Nhưng những hôm Công an gọi các em đi làm hộ khẩu, đi làm chứng minh thư lâu hàng buổi là nó tới hành hạ chị. Nó bảo chị phải nói cho hai em biết. Phải biết cam cái miệng nếu bép xép thì mất mạng cả lũ. Hôm nay nó lại đây trắng trợn như vậy vì nó tưởng chị đã dặn hai em rồi. Bây giờ việc đã xảy ra chị thấy rất nguy hiểm. Em nói: “Hay là chị em ta trốn đi?”. Chị Xuân nói: “Sau ngày sinh cháu Trung, chị thưa với Bác, bây giờ đã có con trai,

xin bác cho mẹ con ra công khai”. Bác nói: “Cô xin như vậy là hợp tình, hợp lý. Nhưng phải được Bộ Chính Trị đồng ý, nhất là mấy ông Trường Chinh, Lê Đức Thọ, Hoàng Quốc Việt đồng ý mới được. Do đó cô đành phải chờ một thời gian nữa”. Mấy tuần trước Bác lại hỏi chị: “Các cô ở đó có nhiều người lạ tới thăm phải không?”. Chị thưa: “Ba chị em không có ai quen biết ở Hà Nội. Còn bà con ở Cao Bằng không biết chị em ở đâu”. Bác nói: “Không nhẽ ông Bộ Trưởng Công an nói dối”.

“Chị suy nghĩ mãi mới thấy rõ, nó muốn vu cáo chị em ta liên hệ với gián điệp hoặc đặc vụ gì đó để định kế thoát thân nếu việc của nó bị bại lộ. Bây giờ ta trốn cũng không làm sao thoát khỏi tay nó, mà nó còn vu cáo giết hại ba chị em chúng ta”. Chị Xuân lại nói: “chị bị giết cũng đáng đời, chị rất hối hận xin hai em về đây để chịu chung số phận với chị”. Em thấy nguy hiểm vì tên Hoàn đã nổi tiếng ở Bộ CA là một tên thâm bôn vô cùng tàn ác.

Đến độ một tuần sau, vào 7 giờ tối ngày 11 tháng 2 năm 1957, ngày em còn nhớ như đình đống cột. Một chiếc xe com măng ca thường đón chị Xuân lên gặp bác Hồ, anh Ninh xôm, người bảo vệ Trần Quốc Hoàn chuyển lên báo vệ Bác, vào gặp chị Xuân nói lên gặp Bác. Chị Xuân mặc quần áo, xoa nước hoa rồi ra đi. Sáng hôm sau, 12 tháng 2, một nhân viên Công an Hà Nội đến báo tin chị Xuân gặp tai nạn ô tô chết rồi, hiện còn để ở nhà xác bệnh viện Phủ Doãn. Em hốt hoảng đưa cháu cho Chị Nguyệt, ra lên xe Công an vào bệnh viện. Em không được vô nhà xác, họ nói còn mổ tử thi. Lên một phòng chờ em thấy trong phòng đã khá đông người: Công an, Tòa án, Kiểm sát viên. Sau một tiếng, hai bác sĩ, một cán bộ Công an, một kiểm sát viên lên phòng chờ, đem theo một tờ biên bản đọc to lên cho mọi người nghe. Tử thi thân thể không có thương tích gì, thấy rõ không bị tai nạn ô tô và cũng không phải bị đâm chém đánh đập gì. Mổ tử thi trong cơ thể lục phủ ngũ tạng cũng không có thương tích gì. Da dầy không có thức ăn, không có

thuốc độc. Tử cung không có tinh trùng biểu thị không bị hiếp dâm.

Duy chỉ có xương đỉnh đầu bị rạn nứt. Mổ sọ não không còn óc, mà chỉ còn nước nhờn chảy tuôn ra. Bác sĩ tuyên bố đây có thể bị chàm chần lên đầu rồi dùng búa đánh vào giữa đầu. Đây là phương pháp giết người của bọn lưu manh chuyên nghiệp của nhiều nước đã xử dụng. Em vô cùng đau khổ chạy về kể chuyện lại cho chị Nguyệt nghe để hai chị em cùng khóc. Ít lâu sau một cán bộ Công an đến bé cháu Trung đi, chúng em không được biết đem đi đâu. Rồi em thì được đi học một lớp y tá của khu tự trị Việt Bắc ở Thái Nguyên. Chị Nguyệt không biết họ cho đi đâu sống chết thế nào. Học mấy tháng thì em được chuyển về bệnh viện Cao Bằng, em khóc luôn, họ cho là em bị thần kinh nên cho về đây điều trị. May lại được gặp anh kể hết mọi chuyện cho anh nghe. Em nghĩ anh chỉ bị thương nhẹ, anh còn sống được lâu anh sẽ nói rõ cho toàn dân biết được vụ bê bối này. Còn em thì chắc chắn sẽ bị chúng giết vì em đã nói vụ này cho nhiều chị em bà con biết. Bọn hung thủ còn theo dõi em. Ở Cao Bằng có hôm em thấy thằng Ninh xôm tới gặp ông bác sĩ bệnh viện trưởng, được ít hôm họ tuyên bố em bị thần kinh được chuyển về điều trị tại Hoà An.

Tôi chỉ được gặp Vàng em tôi có một tháng, đến ngày mùng 2 tháng 11 năm 1957 cô Vàng đi về thăm ông cậu Hoàng Văn Đệ. Hung thủ đi theo rồi giết chết em tôi quăng xác xuống sông Bằng Giang đến ngày mùng 5 tháng 11 mới nổi lên ở cầu Hoàng Bồ. Tôi được tin sừng sốt chạy về cầu Hoàng Bồ thì thi hài đã được kiểm nghiệm và chôn cất rồi. Nghe dư luận xôn xao bị đánh vớ sọ, đồng hồ vẫn còn nguyên và người nhà đã nhận về chôn cất. Tôi đâm bỏ về Hà Nội liên lạc được với một cậu bạn cùng học làm việc ở Tòa án Hà Nội. Tôi kể vụ án em tôi bị giết thì bạn tôi sao cho tôi một bản Công Văn Viện Kiểm sát hỏi toà án về vụ em tôi và cô Xuân bị giết. Tôi xin sao bản văn đó trình ông để tiện việc điều tra. Vụ này nhiều người bị giết. Cô Xuân, vợ cụ

TỘI TÀY TRỜI đã khởi đầu ???

.....*Bài Tin 20-04-2007*.....

Hồ Chí Minh, cô Vàng, vợ chưa cưới của tôi, cô Nguyệt, còn nhiều người ở Trường y tá Thái Nguyên nghe chuyện Vàng kể đi nói chuyện lại cũng bị giết lây.

Mấy chục năm nay tôi tìm gan thất ruột, nghĩ cách trả thù cho em tôi nhưng sức yếu thể cơ đành ngâm hờn chờ chết. Theo Vàng dặn lại, tôi liên hệ với một số cán bộ về hưu Công an, kiểm sát họ cho tôi biết cậu Trung ngày đó đã được đưa về cũi Bàng nuôi. Độ 4, 5 tuổi thì gửi cho Chu Văn Tấn, đến năm 13 tuổi là năm 1969 ngày Bác Hồ mất thì giao cho ông Vũ Kỳ, nguyên Thư Ký của Bác, nay là Phó Giám đốc Báo tàng Hồ chí Minh làm con nuôi. Vũ Kỳ có 2 con đẻ là Vũ Vinh và Vũ Quang, còn Vũ Trung là con nuôi; là con chị Xuân với Bác Hồ. Tôi một thương binh sắp đi qua thế giới khác, máu hoà nước mắt viết thư này nhờ một người bạn chí tình, thành tâm bảo vệ lẽ phải, đánh máy bức thư gửi tới trình ông. Mong ông lưu ý xét cho mấy việc:

1- Các ông sẵn lòng bảo vệ chân lý điều tra cho ra những đứa thủ mưu, thủ ác, chứ không truy xét những người có lương tâm phát hiện lũ tàn ác.

2- Ở xã Hồng Việt bà con bạn hữu chị Xuân vào trạc tuổi 45 trở lên còn khá nhiều đều biết rõ ràng cô Vàng, cô Xuân, cô Nguyệt và chắc gia đình của cô Xuân còn khá nhiều di vật của cô Xuân. Nhưng tất cả mọi người đều khiếp sợ, không dám hé răng. Mong ông cho điều tra thật trọng, bí mật, vì việc điều tra này bị lộ thì cả lô bà con này bị thủ tiêu.

3- Cậu Nguyễn Tất Trung còn sống khoẻ mạnh nhưng việc điều tra lộ ra thì cậu cũng dễ dàng bị thủ tiêu. Tên hung thủ lái xe đón bà Xuân đi giết là Tạ Quang Chiến hiện nay là Tổng cục Phó Tổng cục Thể dục Thể thao. Còn tên Ninh xòm thì chúng tôi không hiểu đã leo lên chức vụ nào rồi.

Từ thế giới khác kính chúc Ngài nhiều hạnh phúc.

Vợ chồng Nguyễn Thị Vàng

Chớ có liều! hãy biết kinh biết sợ ! Những kẻ liều đây là 14 thành viên của bộ chính trị đảng cộng sản Việt nam. Đầu tháng 3 vừa qua, họ đã ra một quyết định tày trời : xây dựng trụ sở Quốc hội mới trong khu vực của di tích lịch sử Hoàng thành Đại La–Thăng Long cổ.

Họ đã ra lệnh khởi sự: mở công trường, dỡ gập hội trường Ba đình hiện tại, san mặt bằng, đào móng sâu, chuẩn bị xây dựng lên tòa nhà Quốc Hội mới đồ sộ, ngay trong khu vực có di tích lịch sử Hoàng Thành Đại La–Thăng Long thời Lý - Trần - Lê xưa được phát hiện từ mùa xuân năm 2003.

Bốn năm nay, nhân dân cả nước và toàn thế giới đều biết giá trị vô giá của di tích tuyệt vời ấy. Hàng triệu cổ vật hiếm quý, độc đáo đã được phát hiện, nâng niu, bảo quản: gạch ngói, đồng tiền cổ, bát đĩa, đồ thờ, giềng nước, mương máng, đồ dùng, hình họa, bằng đất, đá, gốm, men, sứ, đồng, ngà, xương... nói lên cả một nền văn hóa cổ xưa lớp lớp chồng lên nhau, nói lên sinh hoạt xã hội và cung đình mọi mặt qua nhiều triều đại. Những cổ vật được phát hiện cho thấy chỉ mới tìm ra được một phần những gì thuộc về Hoàng thành Đại La–Thăng Long cổ, và chắc chắn còn phải đào sâu và mở rộng thêm việc thăm dò trong không gian và thời gian lớn rộng hơn nhiều nữa.

Đã có nhiều ý kiến của các nhà khoa học yêu cầu đình chỉ việc xây cất lớn trong cả khu vực Hoàng thành và Cẩm thành cổ, để việc bảo quản hiện trường và mở rộng khai quật được thuận lợi trong thời gian tới.

Bộ chính trị năm 2004 đã buộc phải nghe theo dư luận xã hội, đồng ý hủy bỏ dự án xây cất trụ sở Quốc Hội mới ở gần hội trường Ba Đình hiện nay. Văn phòng chính phủ và Bộ xây dựng đưa tin sẽ tìm địa điểm cho trụ sở Quốc hội mới ở nơi khác, phía Tây của Hồ Tây, thậm chí ở Phúc Yên, bên kia sông Hồng.

Đột nhiên cuối năm 2006, bộ Xây dựng tiết lộ rằng bộ chính trị đã có quyết định mới, quay lại phương án cũ, sẽ sớm khởi công xây dựng trụ

sở Quốc hội ở ngay cạnh hội trường Ba Đình hiện nay, nghĩa là ngay trong khu vực có di tích lịch sử Hoàng thành Đại la cổ, nằm trong khu D của cả khu vực này.

Để tránh bị dư luận lên án, họ ngụy biện và chống chế rằng “đây là khu ở phía ngoài rìa (!) của di tích, không đụng đến phần chính của di tích”. Thật ra đây là xâm phạm ngang nhiên vào trong khu vực của di tích cần bảo vệ tuyệt đối, “xâm hại vào những di tích lịch sử”, “phá vỡ không gian văn hóa-lịch sử”, theo như văn kiện can ngăn -nhưng không mây may có hiệu quả- của Hội nghiên cứu lịch sử Việt nam.

Gần đây, ngày 19-4, văn phòng quốc hội cho biết Quốc hội khóa 12 được bầu ngày 20-5-2007 sẽ họp phiên khai mạc ngày 19-7-2007 ở Cung Văn hóa Hữu nghị Việt–Xô (đường Trần Hưng Đạo) hoặc ở Hội trường Bộ Quốc phòng, vì hội trường Ba đình sắp bị phá dỡ để đào móng cho trụ sở mới.

Các báo đài trong nước được bộ Thông tin Văn hóa chỉ thị lúc này không được xới lên chuyện di tích cổ vật Hoàng thành, không được đặt ra vấn đề chọn địa điểm khác cho trụ sở Quốc hội, phải giữ kỷ luật trong biên tập, coi như việc này bộ chính trị đã quyết định xong.

Đây là một âm mưu táo tợn, ngang ngược của bộ chính trị đảng cộng sản. Họ có ý định “bịt miệng” toàn xã hội để lao vào một hành động xâm phạm tàn phá cả một khu vực lịch sử rộng lớn còn chứa hàng triệu cổ vật vô giá chưa khai quật hết, một kho báu chưa biết hết phạm vi và tầm cỡ do các đời đời tổ tiên cha ông ta gửi lại, làm “căn cước độc đáo” cho cả dân tộc Việt Nam ta.

Đây vẫn là cái thói ngạo mạn, tự coi mình là cao nhất, khinh thường nhân dân, khinh thường lịch sử, khinh thường tổ tiên, khinh thường thánh thần, chà đạp lên mọi giá trị lịch sử, chà đạp văn hóa dân tộc, khiêu khích cả nền văn minh nhân loại.

Tại sao họ lại dám làm chuyện tày đình đến thế này? Có gì khó hiểu chăng? Cái quyết định liều lĩnh này

được đề ra cuối năm 2006 trong không khí đầy tự tin của bộ chính trị đang cầm quyền, khi Việt nam vừa được vào WTO, khi việc đăng cai thượng đỉnh APEC vừa hoàn thành, cái mũ lừa CPC được gỡ bỏ, yêng hùng hạo hớn 4 phương tụ tập về Hà Nội, bắt tay, khen ngợi rồi rít, từ con “hồ con” đến con “rồng nhỡ”, khi áo gấm xanh vàng đỏ tím lóa mắt thiên hạ. Thói huênh hoang cố hữu.

Họ lao vào việc làm vô đạo với xã hội, vô lễ với tiền nhân cũng vào lúc họ tạm thời trấn áp các lực lượng chống đối, bịt miệng các chiến sỹ dân chủ, thực hiện việc bầu cử quốc hội khóa 12 đúng theo dự định, vẫn theo nếp cũ, dùng công cụ Mặt trận Tổ quốc, cử ra các “cử trí” biết vâng lời đảng để 230 người tự ứng cử chỉ còn có 30, và cuối cùng quốc hội vẫn là “do đảng, của đảng, vì đảng”; đảng chỉ chiếm có 4% số cử tri mà vẫn độc chiếm đến gần 90% số đại biểu ! Thói ăn gian cố hữu.

Theo tin tức từ trong nước, quyết định xây gấp trụ sở Quốc hội mới tại khu Hoàng thành cổ còn bắt nguồn từ mối quan tâm bao trùm về an ninh. Bộ chính trị muốn ràng Tòa nhà Quốc hội mới phải gắn với trụ sở chính phủ hiện ở sát phủ chủ tịch, và cũng gần cơ quan trung ương đảng, nơi làm việc của bộ chính trị, ban bí thư trung ương, cũng ở bên kia đường Hùng Vương (trụ sở trường Albert Sarraut cũ), tất cả chỉ cách làng Hồ Chí Minh cũng như Bảo tàng Hồ Chí Minh có vài trăm mét. Các cơ quan quyền lực trọng yếu và tiêu biểu ấy đều ở trong một khu vực cận kề nhau, dựa lưng vào nhau, trong đường kính chỉ chừng 1 đến 2 nghìn mét.

Tin tiết lộ từ thâm cung cộng sản Hà-nội cho biết vào dịp Tết Đinh Hợi, 2 Cụ Thái Thượng Hoàng MA (Mười + Anh) đã triệu ông tổng Nông Đức Mạnh đến để giao trách nhiệm làm sao cho cả 14 cái đầu của bộ chính trị đều gập xuống trong chủ trương xây trụ sở quốc hội mới. Chuyện này liên quan đến việc hạ thấp việc tuyên truyền về di tích lịch sử Hoàng Thành Đại La-Thăng Long, và cần chú ý làm vừa phải thời kỳ niệm Nghìn năm Thăng Long (1010-2010) để trách làm méch lòng triều đình phương Bắc. Bắc Kinh không ưa nghe nói đến Lý Thường Kiệt và Trần Hưng Đạo...

Ông Mạnh không quên truyền đạt chỉ thị của 2 vị Thái thượng hoàng cộng sản là ngăn chặn không để cho “trò chơi dân chủ” lọt vào quốc hội khóa 12, vì đó là những trò chơi chết người đối với đảng ta, ví như để lọt một đại biểu quốc hội nào đó dám mạnh miệng nêu lên công khai, đòi

bạch hóa đầy đủ các bản hiệp định Việt-Trung cùng với các bản đồ chi tiết, hoặc bạch hóa hoàn toàn ngân sách Nhà nước dầm dúi cho đảng suốt trong mấy chục năm... Thì ra quốc hội 12 chưa bầu mà đã có kế hoạch chiến lược “bịt chặt miệng” từ trên cao nhất.

Tổ chức Giáo dục Khoa học và Văn hóa của LHQ UNESCO từng vui mừng loan tin về di tích lịch sử hoàng thành Thăng long, còn dự định nghiên cứu việc xếp loại di tích này vào số “Di tích lịch sử - văn hóa của nhân loại” và nếu đạt như thế sẽ được hỗ trợ đáng kể chi phí để khai thác mở rộng và bảo tồn. Hôm qua, 19/4, tôi gọi điện thoại đến trụ sở UNESCO giữa Paris, cán bộ thường trực cho biết họ “đã được tin di tích hiếm và quý này sắp bị xâm phạm bởi chính quyền hiện tại, thật đáng tiếc, và việc công nhận và trợ giúp của UNESCO chỉ có thể có khi tự nước ấy biết giá trị của di tích và giữ gìn nó toàn bộ và toàn vẹn (conserver en entier et dans tout son ensemble)”. Có nghĩa là khi di tích bị xâm phạm sự ủng hộ của LHQ cũng chấm dứt. Chính người mình coi thường thì còn ai khác coi trọng.

Những kẻ phạm tội xúc phạm tổ tiên, tiền nhân, bất kính, bất hiếu, hãy kịp thời nghĩ lại ! 500 đại biểu Quốc hội khóa 12 hãy sớm tìm hiểu và có thái độ ! Giới trí thức, giáo dục, hoạt động văn hóa, sử học, bảo tàng học, luật học... hãy lên tiếng ! Im là đồng lõa với tội tày đình. Bà con ta trong nước và ở hải ngoại, có thể bỏ mặc cho di tích vô giá của dân tộc bị xâm phạm và hủy hoại một cách ngang nhiên đến vậy ? Các thể hệ mai sau sẽ chất vấn chúng ta. 14 kẻ chủ mưu tội tày trời này, hãy biết kính sợ. Hãy biết sợ công luận, sợ dư luận xã hội, sợ bia miệng người đời ! Hãy biết kính sợ thần linh !

[Mấy hôm nay bà con trong nước bàn tán sôi nổi về chuyện đăng trên báo trong nước do chính kỹ sư Nguyễn Hùng Cường, người trực tiếp tham gia nhổ cọc, phá trận đồ bát quái và bùa yểm thời cổ ở dưới sông Tô Lịch kể lại, cả 3 anh em và cô em gái từ chỗ là tỷ phú đều bị sạt nghiệp, 1 thượng tọa đến làm lễ quá sơ sài bị “thánh vật chết”, ông giám đốc công ty VIC Nguyễn Quang Hưng tham gia nạn vết bị tai nạn gãy 3 xương sườn, anh công nhân lái máy xúc bị động kinh, bố mẹ đều đột tử; giáo sư khoa sử nói lời báng bổ bị vạ cổ bên cô vợ trẻ... ; tôi không mê tín dị đoan, nhưng hãy biết kính sợ thần thánh linh thiêng để tránh tội ác].

Thật đáng tiếc là trong các buổi giao lưu trực tuyến của 2 ông Nguyễn Minh Triết và Nguyễn Tấn Dũng gần đây, không có bạn trẻ nào đặt câu hỏi về chuyện bảo vệ các di tích lịch sử Hoàng thành Thăng Long, việc xây dựng trụ sở Quốc hội mới, về ngọn ngành chi tiết các Hiệp định Việt-Trung, về kiểu cách dân chủ khác trước (!) trong bầu quốc hội khóa 12, về “Quốc hội là cơ quan quyền lực cao nhất” được ghi trong Hiến pháp có thật trong cuộc sống không, về sao Quốc hội không hề được biết về những khoản tiền khổng lồ thu của dân nhưng được tuồn cách nào vào túi của đảng cộng sản để chi ra sao không ai biết? Thời buổi mới cần minh bạch rõ ràng, trong suốt, mà sao lắm điều che dấu, khuất tất, mờ ám và đen tối như vậy.

Những đoàn máy ủi đang theo lệnh bộ chính trị xông vào công trường Ba Đình thật ra là nghiền vào lòng dân tộc, xoáy sâu vào lương tâm xã hội, những định nghiên nát truyền thống bất khuất của cha ông. Lại một tính toán liều lĩnh và điên rồ. Cuối cùng kẻ tội phạm sẽ phải nhận sự trừng phạt đích đáng của lịch sử.

Bùi Tín. Paris 20/4/2007.

Đại sứ Mỹ lo ngại về nhân quyền VN

Đại sứ Hoa Kỳ tại Hà Nội, Michael Marine, hôm 25-04-2007, lại một lần tiếng tuyên bố rằng việc chính quyền VN mạnh tay đàn áp những người bất đồng chính kiến là một điều “đáng quan ngại”. Ông nói như vậy sau khi giới chức an ninh VN, lần thứ hai trong cùng một tháng, ra tay ngăn chặn vợ của những người bất đồng chính kiến tới dự một buổi tiệc trà do đích thân ông mời. Là người mời đây kêu gọi chính quyền CSVN phải trả tự do cho những nhà bất đồng chính kiến bị bắt giữ, ĐS nói với các phóng viên rằng chỉ 1 trong 5 người được mời tới dự tiệc trà ở nhà ông hôm 23-04 vừa rồi là đến được. Những người khác bị ngăn không cho tham dự bằng cách hoặc được mời đến đồn cảnh sát, hoặc canh sát bố trí ở bên ngoài tìm cách ngăn không cho họ tới nơi.

ĐS Mỹ cho biết các vụ bắt giữ người bất đồng chính kiến thời gian qua ở VN đã được đưa ra thảo luận trong Đối thoại Nhân quyền Mỹ-Việt ở Washington hôm 24-04. Phái đoàn VN do Thứ trưởng Ngoại giao Nguyễn Phú Bình dẫn đầu. Ông Marine lo ngại: Cuộc đối thoại của chúng tôi tập trung phần lớn vào tình hình ngày càng xấu đi này. Nó khiến chúng tôi không thể tập trung về các vấn đề nào khác ngoài chuyện an ninh VN đàn áp những người bất đồng chính kiến.

GIÁO DỤC VIỆT NAM hiện tại căn nguyên suy thoái

.....**Trần Gia Phụng**.....

Tiếp theo số 24 và hết

4. Những căn bệnh của nền Giáo dục Phục vụ Chính trị

Chế độ cộng sản độc tài toàn trị cũng như nền giáo dục giáo điều, chỉ có thể tồn tại bằng khủng bố, bạo lực, áp đặt và bưng bít. Tuy nhiên, ngày nay có hai trở ngại chính cho các chế độ độc tài toàn trị là cuộc cách mạng thông tin toàn cầu và xu hướng dân chủ hóa trên thế giới. Các nước trên thế giới đều kêu gọi thực hiện dân chủ, nên bất cứ một hành động độc tài nào đều bị lên án. Hơn nữa, những hành động độc tài không thể che giấu, bưng bít nhờ việc thông tin tân tiến, dễ dàng, thuận lợi và nhanh chóng.

Ngày nay, do mạng lưới thông tin toàn cầu phát triển, những sự thật lịch sử dần dần được đưa ra ánh sáng, nên không còn ai tin những chuyện bịa đặt trong các sách giáo khoa cộng sản Việt Nam. Ngoài ra, trong khi thực hiện chủ trương giáo dục phục vụ chính trị, nền giáo dục Việt Nam lại nảy sinh ra những tệ nạn đi kèm, những căn bệnh khó có thuốc trị.

Căn bệnh đầu tiên là bệnh lý lịch. Vì giáo dục phục vụ chính trị nên đầu tiên giáo dục phải phục vụ đảng, đảng viên và gia đình đảng viên, tức con em đảng viên, có lý lịch tốt đối với cộng sản. Tất cả các kỳ tuyển sinh đều dựa trên căn bản lý lịch. Lý lịch học sinh được chia thành 14 bậc. Lý lịch càng hồng, càng đỏ thì điểm tuyển càng thấp, nên càng dễ đậu. Con "ngụy quân", "ngụy quyền" ở bậc thứ 13 hay 14, nên có khi điểm rất cao, nhưng vẫn không được tuyển chọn.

Năm 1975, khi mới đánh chiếm miền Nam, những ngành nghề như Sư phạm, Y khoa, chỉ chọn con đảng viên, cán bộ, vì giáo viên là kỹ

sư của tâm hồn, bác sĩ là người nắm mạng sống của thiên hạ, nên chỉ những người lý lịch thật tốt mới được học. Trong trường hợp có học bổng, nhất là học bổng ra nước ngoài, lại càng rất khó. Bệnh lý lịch đi kèm theo bệnh thân thể. Con mầy ông càng lớn, thì càng hồng, càng đỏ, càng dễ thi đậu, có thể học dứt cũng đậu.

Bệnh thứ hai là bệnh thành tích, chỉ tiêu. Trường nào, lớp nào cũng phải đạt "chỉ tiêu trên giao", nghĩa là học sinh phải lên lớp thật đông, phải đậu thật nhiều. Có trường hợp biết con mình học yếu quá, phụ huynh đến xin nhà trường cho con mình ở lại lớp, để học lại cho chắc chắn, liền bị nhà trường quy tội là phá hỏng chỉ tiêu của lớp.

Theo báo điện tử VNExpress, trong cuộc họp lãnh đạo các Sở Giáo Dục và Đào Tạo trên toàn quốc ngày 22-8-2006, ông Lê Xuân Hồng, giám đốc Sở Giáo Dục và Đào Tạo Thanh Hóa, cho biết: "Chúng tôi mắc bệnh thành tích là có phần của bộ. Chỉ tiêu phấn đấu, thi đua do bộ đưa ra, và để đạt được những chỉ tiêu đó, chúng tôi phải mắc bệnh thành tích." (Người Việt Online ngày 22-8-2006).

Bệnh thứ ba là bệnh nói không đúng sự thật và bất cần thực tế cuộc sống: Căn bệnh thứ ba bắt nguồn từ công tác phục vụ đảng là bất chấp sự thật, bất cần thực tế, chỉ cần theo đúng đường lối chủ trương của đảng. Nói không đúng sự thật hay nói láo để tô hồng chế độ, để hạ thấp giá trị của tất cả những gì không phải cộng sản, để nhồi sọ thanh thiếu niên, để lập thành tích cho nền giáo dục phục vụ chính trị.

Bệnh này thấy rõ trong các môn nhân văn, như văn chương, địa lý và sử học. Ông Hà Văn Thịnh, giảng viên Trường Đại học Khoa học

Huế, đã viết: "Còn mình thì chỉ một chiều, lúc nào cũng chỉ địch thua ta thắng, địch bao giờ cũng hèn nhất, ta bao giờ cũng cao thượng, dũng cảm. Một chiều như vậy mãi thì HS cũng không thích, thậm chí tạo mặc cảm lừa dối" (Tuổi Trẻ, 28-7-2006.) Và: "Tất cả những trận đánh mà Cộng sản thực hiện đều "thắng lợi về vang", tiêu diệt rất nhiều tên địch, phá hủy nhiều phương tiện vũ khí trong khi đó số thương vong của Cộng sản không bao giờ được liệt kê. Phần nguyên nhân của tất cả các cuộc kháng chiến chống Pháp, chống Mỹ bao giờ cũng được dùng để ca ngợi sự lãnh đạo đúng đắn của Đảng và ông Hồ Chí Minh. Trong khi đó không có một bài nào mô tả cuộc sống và tình hình thực chất ở miền Nam Việt Nam" (Hoàng Duy, "Vì sao học sinh Việt Nam dứt sự?", Đàn Chim Việt, ngày 4-8-2006.)

Khi được ký giả Trà Mi hỏi: "Những cái đang được giảng dạy trong nhà trường có phù hợp với những gì đang diễn ra thực tế bên ngoài hay không?", một sinh viên tên Toàn, cao học chuyên ngành Quản trị kinh doanh thuộc trường đại học kinh tế TPHCM, trả lời rằng: "Nếu sinh viên học theo chương trình của Bộ thì ra ngoài khi đi xin việc làm, các công ty hoặc là phải đào tạo lại từ đầu hoặc cho ra nước ngoài học tập, theo yêu cầu công việc của doanh nghiệp" (Phóng vấn của phóng viên Trà Mi, đài RFA ngày 22-11-2006)

Hiện nay, chủ nghĩa Mác/Lênin trở thành đồ phế thải trên thế giới, nhưng ở trong nước, học sinh các khối thi tốt nghiệp trung học phải chọn một trong hai bộ môn sau đây: Thứ nhất: Triết học Mác/Lênin, Chủ nghĩa xã hội khoa học, Kinh tế chính trị Mác/Lênin, Lịch sử đảng CSVN, Tư tưởng Hồ Chí Minh. Thứ hai: Triết học Mác/Lênin, Kinh tế chính trị Mác/Lênin, Chủ nghĩa xã hội khoa học.

Bộ giáo dục và đào tạo Việt Nam vẫn bắt buộc sinh viên phải học chủ nghĩa Mác/Lênin, ngay cả các trường đại học liên kết giảng dạy tại Việt Nam đều phải có chương trình giảng dạy về các môn này. Thực tế, 99% sinh viên học

theo kiểu đối phó vì không hiểu nổi và học xong không biết để làm gì. Các môn này mang tính chính trị nhằm định hướng tư tưởng người dân. Chính quyền muốn duy trì thể chế nên phải đưa những môn này vào bắt buộc người dân học. (Sinh viên Toàn trả lời phỏng vấn của phóng viên Trà Mi, đài RFA ngày 22-11-2006.)

Ngoài các căn bệnh căn bản trên đây, nền giáo dục Việt Nam hiện tại còn có những căn bệnh phụ, vừa do chủ trương giáo dục phục vụ chính trị, vừa do hoàn cảnh xã hội đối kém, như các bệnh lạm phát bằng cấp, bệnh tham nhũng trong giáo dục...

Do nhu cầu chính trị, các chức sắc từ cấp giám đốc trở lên cần có bằng cấp, học vị, nên theo học chuyên tu hay tại chức. Ở trong nước hiện nay có câu tục ngữ thời danh: "Đốt như chuyên tu, ngu như tại chức." Thế mà các ông vẫn có bằng thạc sĩ (tương đương với cao học trước năm 1975) và tiến sĩ. Theo thống kê của nhà nước CSVN, từ sau năm 1975, Việt Nam đào tạo được 8.400 tiến sĩ và 39.000 thạc sĩ, gấp 3 lần Thái Lan. Tuy nhiên, Hội nghị Ban chấp hành Trung ương khóa 9 năm 2002 đã cho rằng: "Ngày nay, giáo dục đại học của ta đang tụt thấp hơn 50 bậc so với đại học Thái Lan." Trong cuộc họp báo ngày 5-1-2006 ở Hà Nội, ông bộ trưởng Bộ Giáo dục và Đào tạo thú nhận rằng: "Trong số 8.400 tiến sĩ đào tạo từ năm 1976 cho đến nay, thì đã có 2.500 có trình độ yếu. Bằng cấp đối với nhiều người chỉ làm đẹp hồ sơ, tạo cơ hội cho sự thăng tiến" (Mai Thanh Truyết, "Giáo dục Việt Nam", báo Sống, Houston, tháng 3-2006.)

Bệnh tham nhũng không phải chỉ riêng ngành giáo dục, mà đó là bệnh của chung toàn thể bộ máy cầm quyền cộng sản, có thể xem là bệnh xã hội, như bệnh hoa liễu, bệnh Sida (Aids). Bệnh hoa liễu, bệnh Sida chỉ giết một số cá nhân, trong khi bệnh tham nhũng làm hại cho toàn bộ xã hội và bệnh tham nhũng trong giáo dục tác động đến trí óc của trẻ em, gây ảnh hưởng lâu dài

trong đời sống văn hóa của đất nước.

Tham nhũng giáo dục xảy ra ở mọi cấp bậc, từ tiểu học lên trung học và đại học. Tham nhũng tiểu học có tính cách "cò con", như phụ huynh hối lộ để xin con em chọn trường mẫu giáo hay lớp 1, như giáo viên buộc học sinh phải học thêm với mình tại nhà, nếu không thì không được lên lớp... Tham nhũng trung học để học sinh chạy diêm lên lớp, thi lấy bằng. Chuyện này báo chí trong nước nhiều lần đề cập đến. Thế thảm hơn nữa, vào đầu năm 2007, lại xảy ra việc sách nhiễu tình dục ở bậc trung học, tại trường trung học Phan Châu Trinh Đà Nẵng. Tham nhũng đại học cũng có nhiều hình thức, từ thi tuyển sinh, đến thi lên lớp hoặc thi tốt nghiệp.

5. Kết quả nền Giáo dục Phục vụ Chính trị

Trong một nền giáo dục như thế, ngoài việc đào tạo những người biết vâng lời hơn là biết suy nghĩ, thì làm thế nào có thể xây dựng nhân tài được, làm thế nào đất nước có thể tiến bộ được? Kết quả của nền giáo dục này được các báo trong nước sơ kết như sau:

Báo Thanh Niên viết tựa: "Học sinh lớp 6 ở Bạc Liêu chưa biết đọc!" Báo Tiền Phong kể chuyện từ Kiên Giang tới Cà Mau: "Nhiều học sinh Trung Học Phổ Thông không đọc thông, viết thạo," trong đó có: "Học sinh lớp 7 nhưng đọc chưa thạo," có đăng cả hình em học sinh đó đang tập đánh vần. Báo Tuổi Trẻ: "Kontum: Học sinh lớp 6 chưa đọc thông viết thạo," có 18 em như vậy. Báo này đăng hình một học sinh lớp 6 ở Phù Cát, Bình Định, đứng ngơ ngẩn trước tấm bảng đen vì không biết làm con tính chia đơn giản. Báo Sài Gòn Giải phóng cũng loan tin 26 học sinh lớp 6 ở một trường tỉnh Phú Yên chưa đọc chưa viết được chữ quốc ngữ và chưa biết làm 4 phép tính cơ bản. Có học sinh lớp 6 chưa biết đọc 24 chữ cái, vào lớp "cứ ngồi im thin thít." Có em khác, cô giáo viết chữ cái lên bảng, bảo em chép lại, cũng không viết được! Một học sinh lớp 6 ở Sóc Trăng không viết được tên mình,

làm bài toán cộng $7 + 3$ cũng sai. Báo Sài Gòn Giải phóng còn kể chuyện có học sinh lớp 9 ở Việt Trì, Phú Thọ, cũng chưa biết đọc trôi chảy một đoạn trong truyện Sơn Tinh, Thủy Tinh. Báo Người Lao Động kể có những "học sinh tiên tiến" ở một trường tại tỉnh Lâm Đồng, học lớp 6, nhưng trong số 25 em trắc nghiệm có tới 23 em không làm được những con tính đơn giản, như 1005 chia cho 5 ! Khi thi viết chính tả, một bài có 39 chữ thì tất cả đều viết sai. Có em viết sai 19 chữ, có em nhìn bạn viết để "cóp pi" thì sau đó chính chữ mà mình mới chép cũng không đọc lại được là gì! Kể những chuyện đó thì kể mãi không hết... (Người Việt Online, California, ngày 12-12-2006.)

Xin lưu ý là không phải chỉ kém ở học sinh hạ tầng, mà dốt cả ở thượng tầng nữa, như trường hợp bà Nguyễn Thị Tâm và bạn của bà, đều là giảng viên trường Đại Học Sư Phạm Thái Bình, đã kể ở trên.

Việc học sinh trong nước yếu kém, hay không chịu học, phần lớn là hậu quả của chủ trương giáo dục phục vụ chính trị. Chúng ta hãy nghe một người trong nước viết ra:

Một em học sinh khi lên mạng và dùng một chương trình tìm kiếm thông dụng như Google để tìm hiểu về lịch sử Việt Nam sẽ có kết quả đầu tiên là bài Lịch sử Việt Nam trên Wiki. Sau khi đọc xong bài sử được viết một cách khách quan và trung lập như thế, chắc chắn em học sinh sẽ đặt ra trong đầu rất nhiều câu hỏi về môn học lịch sử: sách giáo khoa viết có đúng không, thầy cô dạy có đúng không? Và càng tìm hiểu thì em học sinh đó sẽ nhận ra rằng sách giáo khoa lịch sử Việt Nam đã viết sai sự thật về cuộc chiến tranh Việt Nam. Phản ứng tất yếu của em học sinh đó sẽ là chán nản và không thèm học lịch sử Việt Nam bởi vì biết rằng mình đang bị "nhồi sọ" (Hoàng Duy, "Vì sao học sinh "dốt" sử", Đàn Chim Việt ngày 4-8-2006.)

Ở cấp bậc cao hơn, theo World Investment Report của Liên Hiệp Quốc, trong báo cáo "2005 Transnational Corporation & The Internationalization of R&D", công

bỏ vào tháng 9-2005, nhằm mục đích đánh giá năng lực sáng tạo của một quốc gia qua chỉ số năng lực sáng tạo II (Innovation Index), thì trong 117 quốc gia được thăm dò, Việt Nam đứng hạng thứ 82 và bị xếp vào nhóm các quốc gia còn kém về khoa học phát triển, sau hai nhóm quốc gia có trình độ cao và trung bình trên thế giới gồm 78 nước (Mai Thanh Truyết, bài đã dẫn).

Ngoài ra, chúng ta cần chú ý thêm một điểm, người Việt Nam nói chung tương đối đều như nhau về trình độ thông minh, dù ở trong hay ở ngoài nước. Trong nước hiện có trên 80 triệu dân. Nhiều em học sinh lúc nhỏ thật xuất sắc. Ngay từ nhỏ, các em đã đạt được nhiều giải thưởng lớn, hoặc các cuộc thi về toán học quốc tế, các cuộc thi về cờ vua quốc tế, mà ở nước ngoài rất ít em học sinh Việt Nam có thể đạt được. Ở nước ngoài, người Việt hiện lên đến khoảng 3 triệu người (chưa được một phần hai mươi lăm so với dân số trong nước), sống rải rác khắp thế giới. Lúc nhỏ, các em học sinh hải ngoại học hành bình thường như bao trẻ em khác, nhưng khi lớn lên, học sinh Việt Nam hải ngoại khá xuất sắc, đủ đạt đủ các ngành nghề và đủ đạt hạng cao cấp nữa. Một trong những lý do chính có thể vì các em không bị nhồi sọ, không bị ép buộc vào các giáo điều, các em được tự do nghiên cứu, tự do học hành, không bị bất cứ một thứ ràng buộc nào cả.

Tạm kết

Kề mãi cũng không hết, nên nếu muốn chấm dứt sự suy thoái của nền giáo dục Việt Nam hiện tại, để đào tạo nhân tài giúp đất nước theo kịp đà tiến hóa trên toàn cầu, thì chỉ còn có các cách:

Thứ nhất, đảng CSVN và nhà nước CSVN phải bãi bỏ chủ trương giáo dục phục vụ chính trị, phục vụ chế độ cộng sản, bãi bỏ việc dạy chủ nghĩa Mác/Lênin, tư tưởng và đạo đức Hồ Chí Minh, chấm dứt việc nhồi sọ, việc học hành theo giáo điều. Đồng thời bãi bỏ luôn chủ trương lý lịch trong tuyển sinh. Các điều này xem ra rất khó thực hiện đối với đảng CSVN hiện nay,

nhưng nếu không mạnh tay và can đảm cắt cục ung bướu này, thì nền giáo dục Việt nam sẽ tiếp tục trì trệ và suy thoái.

Thứ hai, nếu đảng CSVN và nhà nước CSVN không chịu sửa đổi, thì dân chúng và nhất là thanh niên sinh viên sẽ phải tự tìm lối thoát, đòi hỏi cải cách, vì tiền đồ dân tộc, vì tương lai đất nước. Như sinh viên Pháp vào tháng 5-1968 và sinh viên Cộng Hoà Nhân Dân Trung Hoa vào tháng 5-1989. Sinh viên Pháp đã thành công, trong khi sinh viên Trung Cộng bị đàn áp tàn bạo và đẫm máu tại Thiên An Môn. Hình ảnh người thanh niên đứng trước chiếc xe tăng ở Thiên An Môn có lẽ là hình ảnh hào hùng và bi thảm nhất của thanh niên Trung Hoa dưới chế độ tàn bạo của Cộng sản. Ngày nay, CSVN có dám và có đủ sức đàn áp sinh viên Việt Nam như CSTH đàn áp sinh viên Trung Cộng hay không?

Thứ ba, nếu cuối cùng CSVN vẫn cương quyết duy trì chủ trương giáo dục phục vụ chính trị, làm hỏng biết bao nhiêu thế hệ thanh niên đã qua, và làm hỏng những thế hệ sắp đến, thì dân chúng Việt Nam muốn tìm ra sinh lộ tương lai cho chính dân tộc mình, chỉ còn con đường duy nhất là phải tranh đấu chấm dứt chế độ cộng sản. Đây là việc làm khó khăn, nhưng dưới bầu trời này, dầu độc tài tàn bạo như Quốc Xã Đức, hay Cộng Sản Liên Xô, rồi cũng có lúc bị quật ngã. Khi chế độ cộng sản không còn, thì chủ trương giáo dục phục vụ chính trị, chủ trương cốt lõi của đảng CSVN, cũng tự nhiên mất luôn.

Những sai lầm về chính trị và kinh tế có thể sửa đổi trong một thời gian ngắn, nhưng những sai lầm về văn hóa phải tốn nhiều thế hệ mới khắc phục được. Lão Tử đã từng bảo: "Làm văn hóa sai thì hại muôn đời." Đảng CSVN phải chịu trách nhiệm trước lịch sử về tình trạng suy thoái của nền giáo dục Việt Nam hiện nay. Những nhà lãnh đạo CSVN ở trong nước có nghĩ như thế không?

Toronto, 11/3/2007

Nông dân các huyện Tân Châu, Tân Biên tỉnh Tây Ninh biểu tình tại Hà Nội

Theo bản tin do Quang Minh tường thuật từ Hà Nội ngày 16-4-07, tính đến nay cuộc biểu tình của người dân các huyện Tân Châu, Tân Biên thuộc tỉnh Tây Ninh vẫn tiếp tục diễn ra sang đến ngày thứ 5 tại thủ đô Hà Nội. Đây là một cuộc biểu tình rầm rộ của trên 300 người đã phải tha phương cầu thực từ tỉnh biên giới xa xôi trên 2000 km, ở miền Nam ra miền Bắc, tập trung tại vườn hoa Mai Xuân Thưởng. Những người dân hiền lành này đại diện cho 628 hộ ở quê, họ đứng giương biểu ngữ ở đầu vườn hoa, nơi đối diện với trụ sở của Văn phòng Chính phủ và trụ sở tiếp dân của đảng CSVN, chính phủ, quốc hội và thanh tra chính phủ. Vườn hoa này cũng là nơi rất gần lăng Hồ Chí Minh, tư gia của tổng bí thư Nông Đức Mạnh, chủ tịch nước Nguyễn Minh Triết, thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng... trên phố Phan Đình Phùng, quận Ba Đình, Hà Nội.

Nội dung của các khẩu hiệu là: "Nhân dân sân bay Thiện Ngôn chống tham nhũng nơi đã được công nhận di tích lịch sử"; "Nhân dân các huyện Tân Châu, Tân Biên đòi hàng ngàn héc ta đất và hàng trăm bộ hài cốt"; "Nhân dân tỉnh Tây Ninh đề nghị được gặp thủ tướng và phó thủ tướng"; "Nhân dân các huyện của tỉnh đã ra Hà Nội lần thứ III". Cuộc biểu tình của họ diễn ra rất ôn hòa. Phần lớn là ông già bà cả, phụ nữ; có cả các cháu nhỏ ít tuổi cũng theo cha mẹ nằm bờ, nằm bụi ở vườn hoa hè phố, mặc áo ghi các dòng chữ "Dân chống tham nhũng"... Cuộc sống của những con người này rất khổ: từ miền Nam nơi nắng gió quanh năm, ra Hà Nội gặp phải tiết trời nay mưa mai nắng thất thường, rất nhiều người ngã bệnh. Nhưng vì nhà đất của gia đình họ bị cướp, họ đành phải cam chịu, kiên cường đấu tranh đòi chính quyền trung ương Hà Nội phải trả quyền lợi cho họ.

Những người dân đi khiếu kiện này đa số đã kêu oan đến 30 năm. Năm 1975 vùng Tân Biên, Tân Châu bị bọn cộng phi Pôn Pốt tràn sang cướp bóc, hãm hiếp giết người; dân địa phương phải chạy sang vùng khác. Năm 1978, nghe theo lời kêu gọi của chính quyền địa phương, nhân dân đã trở về quê cũ làm ăn. Nhưng khi họ trở về thì đất đai, nhà cửa, ruộng vườn của họ chỉ được chính quyền cấp phần nào. Còn phần lớn chính quyền giữ lại, lấy lý do đất đai là công thổ quốc gia, lập các nông trường cao su để hợp pháp hóa việc cướp đất của đồng bào. Đặc biệt ở vùng Sa Mát, chính quyền còn ngang nhiên cho máy ủi san lấp hàng trăm ngôi mộ, trồng cây lên trên, xâm phạm mồ mã tổ tiên của dân.

thương lắm NHÂN ƠI

Trần Khải Thanh Thủy

Đề tưởng nhớ hai vị nữ Anh thư đang chịu gian khổ vì quê hương, dân tộc (BBT)

Thế là chị em ta đã xa nhau hơn một tháng. Ngày 4-3, nghĩ tới những lần em bị chúng gọi lên đồn tra vấn, những lời em nói với học viên khi mở lớp dạy về hiến pháp, về quyền tối thượng của con người khi Chúa Trời tạo ra (thông qua cơ thể mẹ và khí huyết của cha), dù biết điều đó là cấm kỵ. Khi đang cầm quyền biến những điều phi lý thành nguyên tắc, bọn cướp thành quan toà và những kẻ ngu si, vô lại thành ông chủ, thì điều được phép sẽ trở thành cấm đoán, đạo lý cha ông sẽ bị giết chết, nhường chỗ cho văn hoá đảng ngự trị. Đó là tham nhũng, khủng bố, đàn áp, dối lừa, đều giả... Thương em - một bông hoa biết nói, hơn rất nhiều bông hoa câm lặng khác- chị làm tặng em bài thơ "Hoa giữa rừng guom", định bụng chuyển tới em nhân Ngày Quốc tế Phụ nữ, ai ngờ 6-3 em bị bắt. Rõ là lũ ác ngu không phải giống người. Nhân loại trải mấy nghìn năm tăm tối, dù có độc ác đến đâu chẳng nữa, cũng biết rõ ngày 8-3 là ngày của chị em phụ nữ chúng mình. Ngày cả nhân loại phải nhớ tới, tôn thờ, ngưỡng vọng, vì trên đời này, như nhà thơ Hai-Nơ (Đức) từng nói : "Đời thiếu mẹ hiền không phụ nữ. Anh hùng thi sĩ hỏi còn đâu?" Phụ nữ tượng trưng cho phái yếu, phái đẹp. Vì vậy, làm người, đặc biệt là giới mày râu, ai ai cũng phải yêu thương, giúp đỡ họ, đơn giản vì phái đẹp chỉ là hai đê xương sườn của chàng A-Đam khoẻ mạnh, can trường.

Châm ngôn nước ngoài nhận định: "Không được phép đánh phụ nữ, dù chỉ bằng hoa hồng". Vậy mà 8g30 ngày 6-3, một bọn cướp có vũ trang hùng hổ vào nhà đọc lệnh bắt em đi, không cho em được gặp mẹ, dặn dò, tiễn biệt... Thử hỏi ngu nào ngu hơn, ác nào ác bằng? Chúng

cây có súng, còng số 8, dùi cui, xích sắt trong tay, nên có quyền điếc lác ư? Bài thơ bơ vơ không người nhận, chỉ bạn đọc hiểu thêm một phần về em thôi. Cay đắng quá em ơi...

Thư này, chị muốn nói với em nhiều lắm, kỷ niệm giữa hai chị em mình nửa năm qua tuy chưa nhiều, nhưng thật đáng quý, đáng yêu. Lần em mở cửa bước vào văn phòng Ls Nguyễn Văn Đài, chị đang ngồi ở bàn nước và nhận ra em ngay. Thú thực em không xinh bằng tám ảnh hồi trẻ, khi đang tuổi 20 (mùa xuân của cuộc đời), nhưng gương mặt em vẫn toát ra một vẻ đằm thắm đáng yêu, rất chi là nữ tính, đặc biệt là đôi mắt sáng, lông mày ngài, miệng tươi roi rói lộ ra chiếc răng khểnh duyên dáng, không những biểu hiện ánh cười vui vẻ, mà còn có công năng thể hiện sự hóm hỉnh, giàu có về ngôn ngữ giao tiếp.

Từ cái nhìn đầu tiên, chị em mình đã nhận ra nhau, cùng nhủ thầm sẽ sát cánh bên nhau trong trận đấu tranh một mất, một còn trước bạo quyền cộng sản, với sự ngu xuẩn tốt cùng của chúng, khi khur khur giữ sự đói nghèo, lạc hậu, tạm bợ, chấp vá, được chăng hay chớ cho VN, chỉ cốt vợ đây túi chúng. Dù không phải thiên tài, siêu việt, siêu nhân, nhưng nhất định 2 đứa, với phẩm chất của Hùng nòi và con cháu bà Trưng bà Triệu, sẽ là chất xúc tác, lên men cho lịch sử dân tộc trong chặng đường nghiệt ngã, đắng cay này em ạ.

Hôm đó, tuy chỉ là lần gặp mặt đầu tiên, nhưng em đã chính thức mời chị tham gia Đảng Thăng Tiến, trong khi luật sư Nguyễn Văn Đài đã đưa chị vào Khố 8406, Công đoàn Độc lập, cùng Ủy ban Nhân quyền. Quây gánh non sông nặng lắm, biết rõ mình "đa tình" nhưng... đa bệnh, chị mỉm cười bảo:

- Cám ơn em, lẽ ra phải lady first, nhưng anh Đài đã ngỏ lời, "dạm ngõ" trước. Chị tuy lớn tuổi,

nhưng trong cuộc đấu tranh này, lại "ra sau, nở muộn" nên đành để Đài đặt đâu, chị ngồi đấy thôi. Ý Đài là ý Chúa mà. Với người tốt và chu đáo như Đài, chị sẽ là con chiên ngoan đạo, luôn "phục tùng" mệnh lệnh tối thượng, vì chị đã tự nhủ: Chỉ cúi đầu trước trí tuệ và sự hiểu biết. Hơn nữa chị cũng đang "thăng tiến" trong tay đảng cộng sản rồi, đảng càng mù loà, độc ác, ra đòn hiểm bao nhiêu, bà con Hải ngoại càng biết mà nâng đỡ chị bấy nhiêu. Vì vậy, để chị suy nghĩ đã. Quan trọng là trong cuộc đấu tranh này, chị em mình luôn có nhau, như lời bài thơ, câu hát:

*Từ tháng ngày chiến đấu
Ta trọn tình bên nhau
Em ơi - người đồng chí
Ngọn cờ và tình thương...*

Chúng là những gã chột, kẻ mù, nên cứ bắt toàn dân Việt Nam phải mù loà, tăm tối để được làm vua mãi mãi. Chính vì thế, những người có đôi mắt sáng, có tâm hồn hướng thiện, có tầm nhìn xa, trông rộng đều bị đảng coi như kẻ thù, như gai mọc trong những đôi mắt chột của chúng...

Vì hèn hạ chúng đã bắt em, bắt Đài, hai con người trong ngôi nhà dân chủ Hà Nội mà chị yêu quý nhất. Nhưng thôi, đừng buồn em ạ, sự hy sinh lần này của em và Đài vô cùng đắt giá, bởi đúng như em nói: "Bị bắt chưa phải là điều tồi tệ nhất". Tất cả những tù thường phạm khác, vào tù có nghĩa là trạm dừng không lối thoát của cuộc đời, là mất mát, khổ đau, ngột ngạt và tiếc nuối khôn cùng. Ngược lại tù "chính trị" như chị em mình, vào tù để nhắm nháp thêm dư vị cuộc đời, để chiêm nghiệm, thể hiện lại. Coi nỗi đau đớn, sự uất kết, tích tụ trong những năm tháng bị giam cầm là mảnh đất tốt tươi, màu mỡ, để sinh mệnh từ đó nở thành hoa. Một thứ hoa mọc trong gai, hoa giữa rừng guom em ạ. Kinh nghiệm từ bác Hoàng Minh Chính, chú Vũ Thư Hiên, chú Nguyễn Thanh Giang, chú Vũ Cao Quận, chú Hà Sĩ Phu và chị Dương Thu Hương thể hiện rõ điều ấy. Vào tù là để mài sắc thêm ngòi bút, coi sinh mệnh cuộc đời mình như lưỡi kiếm sáng loá trong trận đấu. CS

đang giờ giã chết, không giam hãm em được lâu đâu, em sẽ trở về trong vòng tay yêu thương của cộng đồng người Việt cả trong và ngoài nước. Hãy vững tin vì em chính là chất xúc tác, gây men cho những cuộc biểu tình của cộng đồng Hải ngoại trên toàn thế giới. Ra tù, là chứng nhân lịch sử, biết đâu em sẽ viết tiếp phần còn lại của đảng cộng VN như cuốn "Đêm giữa ban ngày" mà chú Vũ Thư Hiên đã từng viết. Không cần phải siêu việt, chỉ cần rơi vào hoàn cảnh đặc biệt, trong tình huống lịch sử, là người ta có thể thăng hoa trong bất hạnh, bị kịch tạo thiên tài, thăng tiến ngay trong sự mù loà, độc ác, dốt nát, tốt cùng của đảng.

Dù ngu xuẩn, đảng cũng đủ khôn ngoan để hiểu rằng không thể giữ nguyên hiện trạng đất nước khi cả nhân loại đang trở mình tỉnh thức, thế giới đang hội nhập toàn cầu, VN đâu có là toa tàu vét cũng phải tiến vào xa lộ rộng ngợp, thăng thang, sải cánh cả tâm hồn dân tộc. Không thể "chuyên chính" mãi được.

Nhân ơi, thân em phải ngồi tù, dù tội em không có, tuổi xuân của em đang trôi đi trong song sắt nhà tù. Cánh cửa của hạnh phúc và hôn nhân đã vô tình khép lại trước mắt em, lạnh lùng, cảm nín, khiến bao người rí máu, đau thương. Hãy sống và nhớ lấy -tội đuổi xuân của em đi- là tội của chính đảng cộng sản này, đâu phải "cái tuổi đuổi xuân đi" như dân gian thường ví. Lũ CA đảng đang đắc thắng vì đã dồn em vào bóng tối, ngõ cụt, cũng là sự nguyên rủa, thách thức của chúng: "Đồ LTCN lấy nổi chồng. Nếu thua, anh em chúng tôi ngay lập tức bỏ nghề". Điều tội tệt này, chính chị đã nói lại với em trong lần hai chị em mình cùng đi gặp phóng viên Na Uy tại khách sạn 30-4 ngay phố Trần Hưng Đạo. Chị tin, nếu đảng không bắt em trong thời điểm này, thì chỉ trong năm nay thôi, chị và các nhà dân chủ, bà con người Việt trên thế giới đã chứng kiến hạnh phúc của em bên người bạn đời yêu dấu. Dù người đó là ai, trong nước hay ngoài nước, Bạch Ngọc Dương hay chàng Việt kiều Anh, Thái... đều ý nghĩa như nhau em ạ, quan trọng là cảm

nhận và lựa chọn của em, là nguồn hạnh phúc trào ra từ trái tim em...

Giờ cốc rượu hôn nhân của em đã bị những bàn tay cẩu thả của đảng bóp vụn, những giọt rượu mừng đổ ra tung toé, trong tiếng cười đắc thắng, hả hê của lũ khốn, chỉ mảnh vụn thủy tinh cứa vào lòng em, lòng chị, lòng mẹ, lòng cộng đồng đau đớn... Chị ao ước sẽ có một ngày, em và mẹ dùng chính những mảnh vỡ thủy tinh này, cứa nát tim gan chúng ra. Những kẻ độc địa, ác nhân, ma quỷ song lại luôn nhân danh cao cả, thánh thần (nhân đạo gấp triệu lần tư bản), những kẻ đầu cơ cái chết, biến xã hội VN thành một thiên đường mù, thành một xã hội đen (mỗi gia đình có trách nhiệm đóng góp cho xã hội cộng sản một đứa con hư hỏng), song lại luôn che tấm voan trinh bạch, điển hình là ả Tôn Nữ Thị Ninh. Những kẻ tâm gửi, ăn bám sẽ giết chết những vật thể mà chúng ký sinh em ạ. Kẻ ích kỷ, hiểm độc, luôn tìm mọi cách giết chết tâm huyết của những người nhân hậu, vô tư như em. Chúng cô tình đim chân lý, hạnh phúc và nước mắt của toàn dân trong cốc rượu độc tài chết chóc của chúng.

Là người con gái can trường, với sự lớn mạnh của phong trào dân chủ, trước sức đấu tranh, vươn lên không ngừng của cộng đồng Hải ngoại, nhất định sẽ là "gậy ông đập lưng ông" "túm lấy thắt lưng cộng sản mà đánh" thôi em ạ. Câu khẩu hiệu ngày xưa chúng vẫn dùng trong suốt ba cuộc kháng chiến, giờ sẽ là gậy đập nát thắt lưng độc tài, đểu giả, định mệnh của chúng. Khi đó, đám cưới của em sẽ tràn ngập hoa tươi và lời chúc, cả trên mạng internet cũng như giữa đời thường.

Hoa nở trong gai, trong ánh thép của gươm khua và xiềng xích sẽ bền thơm mãi mãi. Em trong hoạn nạn sẽ nhận được sự yêu thương ngọt ngào của tất cả các cô, bác, chú dì. Từ hải ngoại đến các nhà dân chủ trong nước, các bạn trẻ, thanh niên và sinh viên. Đó chính là nét đẹp truyền thống của người VN mình em ạ. Ngược hẳn với cách hành xử thô bạo mà đảng đang áp đặt cho muôn dân. Bời suy cho cùng, chủ

nghĩa CS chẳng có gì tốt đẹp. Chi cướp bóc, hủy hoại, những tham và dối lừa. Đến một bông hoa biết nói như em chúng cũng giam vào ngục tối, thử hỏi chế độ này còn có gì để nói, để biện minh cho việc làm tội tệt, độc ác, ngu xuẩn của mình? Tất cả chỉ còn là lưỡi mềm biện bạch, là tiếng quạ quang quác trong cánh rừng đêm tăm tối. Dù có cả trăm Tôn Nữ Thị Ninh, cả nghìn Lê Dũng chẳng nữa, thì những kẻ thuyết giáo này vẫn hiện nguyên hình là những kẻ ngu dân và cố chấp trong xã hội văn minh, giữa lương tâm nhân loại.

Đừng buồn nữa Nhân ơi, mong em hãy vững tin ở mình, ở cộng đồng, ở thời gian, chỉ trong năm nay là ông già mặt sắt thời gian sẽ phán xét tất cả mọi điều em ạ. Chi kẻ nào đi ngược lại đạo lý dân tộc, với dân chủ, tự do, sự độc lập, tự chủ, tự trọng mới đáng bị lên án. Còn bị đảng cộng sản mù loà bắt bớ, bôi nhọ, thì đó chính là điều tự hào. Cho dù đảng có cả trăm mưu nghìn kế, cả nhà tù và trại giam, với bao nhiêu cực hình, chúng vẫn thua một người con gái mảnh mai, trinh trắng, đức độ như em, đơn giản vì cả nhân loại đang đứng quanh em. Cả dân tộc sẽ thăng hoa trong bất hạnh, đảng CS sẽ suy yếu trong vận may. Cái đẹp và sự lương thiện sẽ cứu rỗi thế gian này, sẽ làm nên lịch sử cho người dân nước Việt.

Từ cái gốc vững bền của đạo lý cha ông sẽ nở ra những bông hoa dân chủ thơm ngát, chói lòa tình người, tự do và ánh sáng. Em chính là đôi cánh của bầu trời, hạnh phúc, ước mơ, cũng là một trong triệu triệu người đã và đang biến cộng sản thành kẻ thù của nhân loại, cần phải biến mất trên mặt đất.

Đã có bao nhiêu bài, bao nhiêu người viết về em, lời của chị chỉ là một giọt lệ trào ra từ cốc nước đắng cay trong hiện tại, sẽ lên men trong bóng tối, để ánh ngày bùng chiếu khắp nhân gian, để lịch sử đảng CSVN mãi lùi vào quan tài chết chóc, để bạo chúa lụi tàn.

Thương em lắm, Nhân ơi...

Hà Nội, đêm quốc hận

16-4-2007

